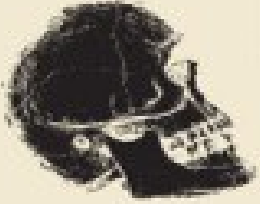

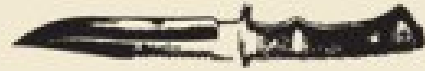
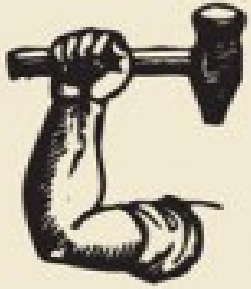

ECE ERDOĞUŞ

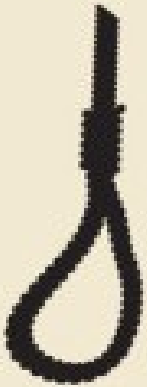
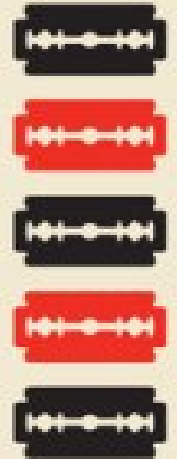
Türk Edebiyatı / Roman

YOK OLMA KILAVUZU

**NEFRET EDİYORUM
HER ŞEYDEN AMA
EN ÇOK DA İNSAN
OLDUĞUM İÇİN
KENDİMDEN**

ECE ERDOĞUŞ

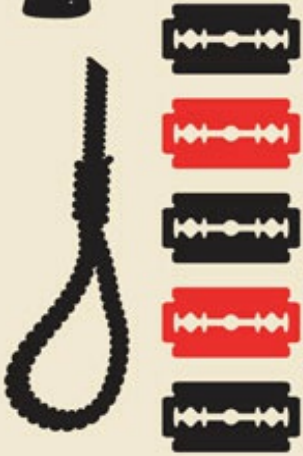
Türk Edebiyatı / Roman

YOK OLMA KILAVUZU

**NEFRET EDİYORUM
HER ŞEYDEN AMA
EN ÇOK DA İNSAN
OLDUĞUM İÇİN
KENDİMDEN**

YOK OLMA KILAVUZU

Yazan: Ece Erdoğuş

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ŗ.

Dijital yayın tarihi: Temmuz 2012 / ISBN 978-605-09-0915-9

Kapak tasarımı: Geray Gencer

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ŗ.

19 Mayıs Caddesi, Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 ŖiŖli - İstanbul

Telefon: (212) 373 77 00 / **Faks:** (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Yok Olma Kılavuzu

Ece Erdoğuş

Hz. Ebu Hureyre anlatıyor:

“Resulullah aleyhissalatu vesselam buyurdular ki”:

‘Kim kendisini dağdan atarak intihar ederse o cehennemlik olur. Orada ebedi olarak kendini dağdan atar. Kim zehir içerek intihar ederse, cehennem ateşinin içinde elinde zehir olduğu halde ebedi olarak ondan içer. Kim de kendisine demir saplayarak intihar ederse, cehennemde ebedi olarak o demiri karnına saplar.’

O çatıya çıktım, çünkü ölmek istiyordum...

Oraya çıktım, çünkü hayatın anlamsızlığı karşısında yapılabilecek en anlamlı hareket onu imha etmektir.

Tüm bunları yazıyorum, çünkü ben son iri ve kara noktayı koyduktan sonra geriye bir şey kalması önemli. Yaşarken kendimi anlatmayı hiç beceremediğimden... Yaptığım herhangi bir şeyden bile bahsedemememden. Ya da onca zaman içimde biriken sözcüklerimin tümünü kusarcasına son bir çift laf etmek istediğim için.

Yere yapışmış suretimin fotoğrafını çekip haber yapmak isteyeceklerini de düşündüm, asfaltla bütünleşmeden önce neye benzediğimi gösterme ihtiyacı duyacaklarını da. Onlar için en berbat vesikalık fotoğrafımı seçtim. En bana benzemeyenini. En flu, en soluk, en gözleri kapalı çıkmışını. Bir intihar notu gibi cebimde duruyordu. Genç fakat hayata alışık, sessiz, sakin, donuk, herhangi biri kadar yakışıklı ya da herhangi biri kadar tipsiz, herhangi biri kadar kibirli, utangaç, çapkın, kül yutmaz, becerikli, saf, seksi, uyanık, hileci, cimri ya da yarı yolda bırakacak gibi görünenini.

İşte tam da bu yüzden, "Sen kimsin ki?" diyebilirsiniz. "Her intihar etmeye kalkışan kaçığın yazdıklarını okuyacak insanlar bulursa, yayıncılar tımarhanelerin önünden ayrılmazdı..." Doğru, yüzde yüz katılıyorum. Siz bilirsiniz. Böyle bir durumda kazanç ya da kayıplardan bahsetmek bana düşmez.

Rüzgâr esiyordu. Bir gökdelenin tepesinde değilsem de altıncı kattan yeryüzünü süzerken –yeryüzü tabii ki bir doğa manzarası değil– asfalt yolu, yer yer otoparkları, sağa sola bakınarak gezinen insanlarla birkaç güdük parkı, arabaları, dört bir yanımı çepeçevre sarmış diğer çatıları ve en ileride az da olsa denizi görebiliyordum. Sadece bu. Gökdelen demişken, Frédéric Beigbeder'in 9.90 kitabını hatırlatıyor bana durumum. O pislik heriften –abarttım galiba ama ölümün kıyısında dolanan biri için anlaşılabilir bir durum bu, fazla takılmayın– çok daha acıklı bir geçmişim var. Hatta "geçmişim" derken içime upuzun ve kıpırtısız bir sessizlik yayılıyor. Alabildiğine bomboş... Hayır, hafızamı filan kaybetmedim. Onlarca soluk resim hatırlıyorum ve o resimlerin her birinde zorla gülümseyen kişi benim. Babam bizi terk ettiği için de değil. Bir babam olsaydı bile kesin ondan nefret ederdim. Her hareketi, duruşu, bakışı, gülüşü, takdir edişi bile kesin batardı bana.

Açıkça söylemeliyim ki babam gerçekte yalanı ayırt edemeyen biriydi ve belki de bu yüzden onu kötü niyetli bulmamış, çekip gidişine aldırmamıştım. Tasını tarağını toplayıp bizi terk etmesi hayatımdaki yalancıların sayısını azaltmıştı sadece...

Evimizin sığ sularından dünyaya açılmıştı. Aramızdaki mesafe ve zaman uzadıkça, ardında küçüldükçe küçülmüş, en sonunda seçilemez olmuştuk. Annem ve ben... Babam temelini evimizden koparıp temelli İngiltere'ye atmıştı.

Beş altı kez telefon tellerinden sözcüklerimize yol yaptık. Bana bir şatoda yaşadığını söyleyen bir heriften nasıl baba olurdu ki? Eminim havasız bir bodruma tıklımış, paçalarına yapışan fareleri silkelerken kendini biraz olsun önemli hissedebilmek için buna benzer saçma laflar edip duruyordu. Üstelik yalanlarının izini doğru takip etmeyi başaramayan aptal bir yalancıydı. Belki de böyle bir çabaya girişecek kadar bile karşısındakine değer vermezdi ya, neyse...

Sonunda, izini takip etmeyi başaramadığı o aptal yalanları gibi bir oğlu olduğunu da unutmuştu... Yahut beni de onlardan biri farz etmeyi seçmişti. O günlerde yedi sekiz yaşlarımdaydım ve onu unutmam kısa sürmüştü. Birkaç yıl kadar... Çünkü aptal ve yalancı bir baba işime yaramazdı. Çünkü hayat boksansa boktandı... Gerçeği rengârenk hayallerle süsleyip, allayıp pullayarak erişeceğin mutluluksa aşağılayıcı...

Yine de terk edilmiş bir çocuk olmaktansa, babası ölmüş bir çocuk olarak büyümeyi yeğledim. İki karşılaştırıldığında, koşullar pek değişmese de, rüyayla halüsinasyon arasındaki kadar fark var. Çünkü rüya görüp de uyandıığınızda her şey biter. Halüsinasyonsa aklınıza yapışmış gibi sizi takip etmeyi sürdürür. Kaçıp kurtulmayı başarmaksa, ölümcül hastalığa yakalanmış birinin hayatta kalmaya uğraşması kadar güç bir iştir. Yahut her şeyi sonlandırmaya karar vermişken bunu gerçekleştirebilmek kadar...

Birbirinden renkli hayallere boğulup, terk edilmiş bir çocuk olarak okuldaki istikrarı başarısızlıkla yakalamıştım. Ama bunu hiç mi hiç takmadım. Laf aramızda sikimde bile olmadı... Affedersiniz ama ölmeme ramak kala sadece gerçeklerden bahsedeceksek her türlü lafı edebilmeliyim değil mi? Ya siz aynı durumda olsanız... Bir an için kendinizi benim yerime koyun.

Küfrü basmadan önce durup düşünür müydünüz?

Aklınıza geleni söylemekten bir an için bile olsa çekinir miydiniz?

Bana hak verdiniz değil mi?

Aksini düşünüyorsanız hemen şimdi bırakın okumayı ve bitsin gitsin. Elinizdeki mektubu bulabileceğiniz en kuytu köşeye sıkıştırın. Hatta ben olsam pencereden atardım. Neyse... Hâlâ okuduğunuza göre kelimelerimi yan yana dizmeye devam etmeliyim.

Okul demiştim... Evet, sikimde bile olmadı. Hiçbir zaman. İte kaka bitirdiklerimin tümünden arkama bile bakmadan kaçtım. Ama şimdi durduğum yerden o günlere bakınca, tüm o yıllar boyu, tüm o kalabalık sınıfların tikiş tikiş sıralarında bir ben oturuyormuşum gibi, gözlerim bomboş gri duvarlar ve saate dikiliyken soğuk ve renksiz saniyelerin bir bir geçişini hatırlıyorum. Gece olup da yatağıma her uzanışım da bir günümün daha haybeye gidişinin farkında oluşumu... Sonunda elime tutuşturulan tüm diplomalarımı bir araya getirip, ola ola bir marketler zincirinin küçükçe bir mağazasında reyon elemanı oldum. Yirmi beş yaşında ne kariyer ama... Herhangi bir şey olmam, hatta bu yaşma dek sapasağlam hayatta kalmam bile beklenmezken bunu başarmam da fena iş sayılmaz... Hem dünyayı düştüğü bok çukurundan kurtaramadıkça iş dediğin nedir ki? Neyse, bundan daha sonra bahsedeceğim...

O çatıya çıkmamın sebeplerini böyle bir bir sayarken en önemlilerinden birini atladım galiba... Yani saçtığı kıvılcımla en yaralayıcısını... Aşk... Ama bir anda ağızdan çıkıverdiği gibi çelimsiz duran üç harften ibaret bir şey değil maalesef. Bazen dangıl dungul attığı koca adımlarla zihninizin tam orta yerine oturup, özgürce harcamayı umduğunuz saniyelerinizin tümünü yalayıp yutuveriyor. Öyle ki, âşığı olduğunuz o yüz, zihninizde mihlandığı yerden size bakarken bir milim dahi ne ileri ne de geri hareket edebiliyorsunuz. Her neyse, bunu da daha sonra anlatacağım...

Böyle şunu sonra, bunu sonra anlatacağım diyerek kafası boş bir televizyoncu mantığıyla merak uyandırmaya çalıştığımı sanırsanız, yanılırsınız... Sadece her şey yerli yerinde olsun istiyorum, o kadar.

Eğer o çatıya çıkmasaydım, muhtemelen yatağımda uzanmış beyaz tavanı seyrediyordum. Aklıma bir sürü anlamsız düşünce sokulurdu. Onlardan kurtulmak, biraz olsun avunabilmek için uykuya sığınmaya çalışırdım. Çünkü onun kolları –korkunç kâbuslar göstermedikçe– hep şefkatlidir. Ve belki de yaşadığım her şey orada, aslında topu topu altı yedi saniyeden ibaretken, dakikalarca süren upuzun bir film sahnesine dönüşürdü. Aslında birçok kez "ölüm"ün rüyasını gördüm. Fakat hiçbirine inanmadım.

Bir keresinde boşlukta süzülüyordum. İzlediğim bir uzay belgeselinden ya da uyduruk birkaç bilimkurgu filminden etkilenmiştim kuşkusuz. Çünkü o boşluk simsiyahtı ve ben küçük ampuller gibi görünen sonsuz sayıda ışılının arasında süzülüyordum. En önemlisi de yerçekimi yoktu.

Kendimi bir hiç kimse kadar hafif hissediyordum ve bu duygu başımdan ayaklarıma dek içimde dolanıp dururken delicesine hoşuma gidiyordu. Öyle ki, hassas terazinin üzerine konulsam bir tüy kadar bile edemeyecek hafiflikteydim. Sonra birdenbire farkına vardım ve bu farkına varış o ana kadar yaşadığım sakinliği tersyüz ediverdi.

Ne mi? Ellerime bakmak istedim, yoktular. Gövdemi görebilmek için eğildim ama nafile... Ayağımı göz hizama getirmek için çabaladığım sırada bir çift ayağımın, bacaklarımla, hatta gövdemin bile olmadığını fark edip afalladım.

Oracıkta durmak istedim... Çünkü süzüldükçe içine düştüğüm bilinmezlik büyüyordu. Durduramıyordum... Zaten bunu yapabilmek için bir yerlere tutunmak zorundaydım. Ama bırakın tutunmayı, hiçbir yere değemiyordum bile...

Öylece süzülürken mekânlar değişmeye başladı. Zamanın içindeydim... Binlerce yılın içinde savruluyordum. Ne yana baksam renk renk yolunuyordu. Mevsimler hızla akıp geçerken, yıllar altından binlerce hulahop gibi beni sarmalayarak çizgi çizgi etrafımda döneniyordu.

Yeryüzüne yaklaşım sonra bir anda uzayın sonsuzluğunda kayboluyordum. Sonbahar dökülmüş yerlere tam dokunacakken güneşin dibinde buluyordum kendimi. Milyonlarca ışık huzmesi yakmadan geçip gidiyordu içimden. Ardından yeniden karanlığa dalıveriyordum ama geceye değil. Hızla okyanusun soğuk sularının en dibine...

Ve bu durmadan, durulmadan, ruhumu oradan oraya sürükleyip uçurarak devam

ediyordu...

Kendimi bir squash topu gibi hissediyordum. Tanrı da beni forehand ve backhand vuruşlarıyla evrenin içinde durmadan değişen duvarlara sertçe yapıştırarak eğleniyordu. Cehenneme benzeyen tüm o hengâmenin ortasında değişmeyen tek şeyse, bir squash topu gibi oradan oraya savrulurken zamanın herhangi bir anına bir türlü tutunamıyor oluşumdu...

Bir başka rüyamda bir tabutun içindeydim ve bu belki de ölümle ilgili görülebilecek en klişe rüyalardan biriydi.

Önce uzandığım sıkışık yer neresi anlayamamıştım haliyle. Duyduğum ağlaşmalar ve adımın hiç de alışık olmadığım biçimde tekrarlanması, okunan dualar filan... Anlıyorum ki konulduğum tahta kutu bir tabut. Korkup panikleyerek dışarıdakilere hâlâ canlı olduğumu duyurmak için ellerimle tabutun kapağına vurmak istiyorum. Ama boşuna. Parmak uçlarımı dahi hareket ettiremiyorum.

Her yer karanlık... O gazel geliyor aklıma. Bangır bangır kulaklarımın dibinde çalınıyor sanki. Neyse, belki biraz da o sestten kurtulabilmek için bağırarak, "Hey, canlı canlı adam gömüyorlar!" demek istiyorum. Sesim çıkmıyor. Bırakın bağırma, dudaklarımı tebessüm eder gibi kımıldatarak mırıldanmayı dahi beceremiyorum. Sonra gittikçe küçülen bir delik gibi her şey yok olmaya başlıyor. Duyduğum sesler de azar azar kısılıp uzaklaşıyor. Sıcak yok, soğuk yok, tat yok, koku yok, ses yok, his yok... Ama zaman bir türlü yok olmuyor. Küçük adımlarla içimde yürümeye devam ediyor.

Uyuyor, uyanıyorum. Geçiyor, geçiyor... Kendimi karanlık bir odaya tıkılmış, kimsesiz ve boydan boya felçli bir hasta gibi hissediyorum. Ve, "Ölsem" diyorum, "ölsem de bu yokluktan kurtulsam..." En sonunda soğuk, derin bir suya dalar gibi yavaşça içim çekiliyor. Karanlık bile gitgide uzaklaşarak silikleşiyor böylece. Sonrası da yok oluyor.

İnsan böyle boktan rüyalar görüyorsa kimseye bahsetmemeli. Ama şimdi bahsetmek bir yana, neredeyse bire bin katarak anlatıyorum. Anlatıyorum, çünkü zaman hepimiz için aynı akıyor... Ben rüyalarımnda güzel kadınlarla sevişemiyorsam, biraz olsun başkalarını rahatsız etme hakkına sahip olabilmeliyim değil mi?

Olası intihar girişimimin hayalini ilk kurduğumda bir pasajdaydım.

Eve gidip annemin ilaç torbasından aşıracağım küçük pembe hapları hafif bir içki eşliğinde bir bir mideme indirecektim. Oraya, o pasaja nasıl ve neden gelmişim hiçbir fikrim yok. Aklımdaki uçucu hayalin dışında tek hissedebildiğim, her yeri kavrayarak yutan, alabildiğine geniş bir boşluk duygusuydu. Bu duygunun içinde yürümekten bıkmıştım. Bu ilk ne zaman başlamıştı yahut sebebi neydi? Hatırlayamıyordum...

Kolay cevapları yok saymaksızın işimi güçleştiriyordu. Çünkü aile, okul, iş ve benzeri şeyleri hiçbir zaman o koca kalabalıkların önemseydiği denli ciddiye almamışım. Hatta o koca kalabalıkların bu her şeyi fazlaca önemseyen hallerine bir çeşit tepki ve nefretle yaklaşmıştı hepsini birden reddetmek, bana garip ve yasaklı bir haz vermişti.

Gecelerce çıkmaz sokaklarda dolaşır gibi kapıldığım uzun soluklu düşünceler sonucunda, zor da olsa içimdeki boşluğu açıklayacak bir sebebe ulaştım. Belki biraz uç bir fanteziydi ama aklıma yatmıştı...

Şöyle ki: Dünyaya gözlerimi henüz açtığımda, o ana dek bulunduğum karanlıktan başımı kaldırıp etrafa bakmış ve gördüğüm renkli aydınlığı hiç mi hiç sevmemişim.

Evet, son derece basit bir sebepti, kabul ediyorum... Ama gerçekten mantıklı gelmişti. Hatta olayların bu denli boka sarması için bu tür bir başlangıç şart bile sayılabilirdi.

Böylece o ilk çarpıcı andan bugüne dek bomboş geçirmiştim günlerimi... Nefes alıp vermeyi bile bir çeşit mahkûmluk duygusuyla yaşayarak, bedenimi yıllar yılı bezgin ruhumun peşi sıra sürüklemiştim. Kaldırımlarda, sıralarda, kapı önlerinde, kuyruklarda, kalabalık caddelerde, silik ve yaşamasız bir sersem olarak, çekinerek... Belki de sakat bir atın işe yaramazlığını buluyordum kendimde... Bu da ister istemez sonumuzun aynı olmasını gerektiriyordu.

İşte o pasajda ilk intihar tasarımı zihnimde kısa bir film gibi oynatırken, yanı başımdaki sahafın bıkkın gözleriyle bakıştım. Bir an için aklımdan geçenleri okuduğunu düşünerek şüphelendim. Parmak uçlarımla tuttuğum hapları tek tek ağzıma götürüşümü gizli bir merakla izliyordu sanki...

Sonra, öncekinden de çılgın bir fikre sürüklendim... Yoksa o herifin kafasında da benimkine benzeyen bir intihar planı mı sahneleniyordu? Gözbebeklerinden içeri kuşkuyla bakındım.

"Elinde bir ip vardı. Pasajdaki tüm ışıklar sönmüştü. Bir merdivenin basamakları gibi üst üste dizdiği kitaplara tırmanarak tavandaki antika avizenin tutunduğu çengele bağlıyordu ipi. Pikapta ne bok olduğunu bilmediğim, altmışlardan, o hippî işi müziklerden bir şarkı çalıyordu. Hippî işi olduğu biraz da herifin batik tişörtüyle uzun kıvrıkcık saçlarından anlaşılıyordu aslında. Çekimserce uzattığı eliyle ipi boynuna dolayıp düğümlediği sırada

kitaplar bir an için ayağının altından kayıp dengesini altüst ediyor, elleriyle uzanıp kendini yukarı çekmeye uğraşsa da engel olamıyor, yüzü gitgide kızarıp bozarırken, çalan o boktan plak da takılıveriyordu.”

Herifin gözbebeklerinde tıklıdığı yerden çıkan gözlerim, önümdeki tezgâhta arka arkaya dizilmiş plaklara bakındı.

Bir iki tanesini elimin ucuyla çekip isteksizce göz gezdirdim.

Herif bu işlerden pek anlamadığımı düşünmüş olacak ki değerli bir hediyeyi sunar gibi bana bir Jimi Hendrix plağı uzattı, Blues at Midnight.

“O hippie işi şeylere bayıldığını sezmiştim, çıktı işte...” diye düşündüm.

“Her zaman gelmez bu!” dedi.

İtiraf etmeliyim ki bir şey satın almak aklımda hiç mi hiç yoktu, öylesine bakınıyordum.

İlgilenmez görünerek, “Sağ ol, kalsın” demek geldi içimden ama Jimi Hendrix’in nasıl öldüğünü hatırlayınca suskunlaştım ve o herifin aklımdan geçenleri gördüğü şüphesine yeniden kapıldım.

Keyifsizliğimden, belki biraz da onu denemek için başımı sadece sakince ölmek isteyen birinin umutsuzluğunda aşağı yukarı sallayıp, konuşmaya çekinen bir çocuk gibi ağzımı küçücük açarak, “Teşekkür ederim...” dedim.

Cevap vermedi, ki bu hareketiyle aklımı daha da karıştırmıştı...

Plaklar arasında gezinmeye devam ederken durmadan yenilerini uzattı.

The Doors, Jefferson Airplane, The Beatles, Janis Joplin, Grateful Dead ve The Rolling Stones plakları...

Her ne kadar aralarında beklenmedik şekilde hayata veda edenler varsa da bir kısmının hâlâ sahnelerde zıp zıp zıplıyor oluşu beni rahatlattı. Üstelik sevdiğim şeylerdi...

Ölgün gözlerimin önüne, müzik zevki takılmış bir plağı anımsatan bu herifin, asıldığı ipin ucunda çaresizce salınırkenki hali geldi ve onu biraz olsun sevindirebilmek için hepsini satın almaya karar verdim.

Henüz evdeki pikabın çalışıp çalışmadığını bile bilmiyordum. Fakat kahrolası, o hippie bozuntusunu intiharın eşiğinden döndürebilmek için neredeyse tüm paramı onun bana uzattığı şeylere yatırıyordum.

Bu olaydan sadece üç beş hafta sonra ‘romantik serseri’ klişesini birkaç plak ve boktan yemek tarifisiyle köpürterek dayanılmaz erkek olunduğunu sanan yalnız adam mıdır, ıssız mıdır, işte ne sikimse o filmin patlama yapacağını ve kız peşindeki özenti gençler sayesinde de eski Türk plaklarının, ederinin dört beş misli fiyata müşteri bulacağını nereden bilebilirdim ki? Kendi halimde acıyordum işte herife... Ya da daha dürüst olmak gerekirse son ve altın bir iyilik yapmak istiyordum.

Dindar biri değilimdir. Çok sıkışmadıkça Tanrı’ya da inanmam. Hatta çoğu zaman

onunla, bana çektirebileceklerinden ürktüğüm, korkuya dayalı bir ilişkimiz vardır. İntiharın eşiğinde yaşarken lanetlenmeyi kim ister? Yine de zaman zaman onunla konuşurum işte. Şimdi sizinle, bana çok uzak olduğunuz halde konuştuğum gibi. Belki onun da, ona duyurulmak istenenlerden oluşan bir defteri vardır ve canı sıkıldıkça, "Bugün ne yapsam acaba?" diye düşündüğü vakitlerde açıp birilerine bir piyango vurduruyor yahut kendisine diklenip canını sıkınlara başına boktan bir skandal sardırıyordur.

Her neyse... Gerçeği öğrenmeme çok az kalmışken abuk sabuk yorumlar yapıp akıbetimi karartmak istemiyorum.

O sahaftan bir torba dolusu plağı yüklenmişken, herif kitaplara da bakmam için ısrar etti. Bu besili tavuğu yakalamışken adamakıllı yolmak istiyordu.

Bukowski'nin kitaplarını gösterdi. Bir iki tanesini okumuştum, sevmiştim de. Koca yanaklı bir maymuna benzeyen bu çirkin adamın yazdıklarını –çok yakışıklıymış gibi kitaplarının kapağına bir de kocaman fotoğraflarını koymuşlardı– o an için okumayı canım hiç mi hiç çekmedi.

Başka birkaç tanesine bakındım.

Kitaplık birbirinden tipsiz heriflerle doluydu.

Onların güzel kadınlarla daha kolay ve alışılmış bir ikna sürecine gerek kalmadan yatmak için yazdıkları onlarca safsatayı okumak istemiyordum.

Son saatlerini yaşayan bu zavallı adamı tavlama isteyen kimse yok muydu?

En azından bir kadın, çirkin de olsa razıydım...

Kitap okumayı çok da sevmezdim, itiraf etmeliyim. Sıkılırdım... Çocukken bana zorla okutulanların bunda önemli etkisi vardı kuşkusuz.

Gerzek Martı Jonathan'dan nefret etmişim mesela... Çocuk Kalbi ondan da beterdi. Korku içinde titreyerek, vicdanım parçalanarak okuduğum Falaka'ları, Kaşağı'ları filan hiç saymıyorum... Üstelik bir çiçek çocuğu irisinin her dediğini yapmak sinirime dokunmaya başlamıştı. Evde beni bekleyen küçük pembe hapları hatırladım ve bakınmayı bırakıp parayı ödemeye koyuldum. Yaptığım iyilik işe yaramış gibiydi, kendimi öncekine göre rahatlamış hissediyordum.

Vedalaşırken elime, bakışları şaşkınlık, korku ve ciddiyet arasında sıkışıp kalmış bir adamın, Kafka'nın Dönüşüm kitabını tutuşturup, "Bu da benden olsun" dedi.

Teşekkür ettim. Fakat o anda kimin kime son ve altın bir iyilik yapmaya uğraştığını anlayamadım...

Moda'nın kendimi zaman zaman rüyadaymışım gibi hissettiren tanıdık sokaklarında yürürken aklımdaki haplara taşıdığım plaklar katıldı. Evdeki pikabın bozuk olup olmadığını, zihnimde daha da ayrıntılandırarak onu en son ne zaman çalışırken gördüğümü hatırlamaya uğraştım.

Hatta kurduğum tasarılar yeniden yapımcısı, yönetmeni, oyuncusu ve tek seyircisi

olduğum kısa filmler gibi gözümde oynamaya başladı.

“Genç adam eve girer. Aklındaki küçük pembe hapları görürüz. Düşüncelerini dağıtmak istercesine elindeki torbadan çıkardığı plaklara bakar. Sonra evin içinde pikabı aramaya koyulur. Dolapların yüklüklerine, salondaki büfeye, yatak altlarına bakar. Her şeyin atılıp durduğu, sandık odası gibi kullanılan iptal edilmiş küçük tuvaleti tararken gidere en yakın yerdeki pikabı görür. Fakat ona ulaşmak için içlerinde ne olduğu belirsiz onlarca kutuyu kaldırmalı, geri zekâlı annesinin bir türlü atmaya kıyamadığı okul kitaplarını bir kenara yığmalı, eski ve yağ lekeli mutfak aletleriyle cebelleşmeli; modası çoktan geçmiş tozlu avizeleri, oraya buraya kıvrılarak sokulmuş halıları ve tek bir düğmesinin dahi sağlam kalmadığı müzik setini bir an önce çöp tenekesinin dibine sokmalıdır.

Pikaba ulaşıp da onu odasının başköşesine yerleştirirken, önceden o başköşede duran pembe haplarla karşılaşmış kendine son bir şans vermeyi seçse de, pikabın fişini prize sokuşuyla küçük ve parlak bir patlama yaşanır. Vücuduna fütursuzca dalan elektriğin kavurucu ateşiyle önce duvara, sonra da yavaş yavaş süzülerek yere yapışır.

Şipşirin gülümseyen küçük pembe haplar hâlâ masanın üzerinde boş yere onu beklemektedir.”

Eve vardığımda daha ben zile dokunmadan, annem her zaman uzaklara, uzak yerlerin en uzağına daldığı pencere kenarından kalkıp otomatiğe basmış ve kapıyı açık bırakarak yarım bıraktığı vazifesine geri dönmüştü. Elimdekilere bakmadı bile.

“Deli karı...” diye mırıldandım.

Eskiden bunu içten içe söylerdim. Ama birkaç kez ağzımdan kaçırıp da cevap vermediğini görünce açık açık söylemeye başlamıştım:

“Deli karı!”

Cevap yok. Sadece boşluk var. Pencere kenarından bana, bulunduğum yere kadar uzanan ve ikimizi de yutacakmış gibi görünen derin bir çukura benziyor.

Sonra bugünün son günüm olduğunu düşünüp, uzun zamandır yapmadığım bir şeyi hatırlayarak ona, “Merhaba” dedim. Duymadı ama olsun.

Söylemeyi unuttum, küçükken geçirdiği mikrobik bir hastalıktan ötürü kulakları epey ağır işitirdi. Mecburen bağırdım:

“Bak ne aldım!”

“Bir şey mi dedin?” ifadesiyle döndü.

Plakları gösterdim. Bir yandan da aklımın kıyısından, “Belki pikabı bulmamda bana yardım eder” diye geçiriyordum.

“Pikabı çıkaracağım! Pikaap! Do you remember?”

Cevap yok. Sadece boşluk var.

Beni yırtınan sesimle içine çekmek isteyen o derin çukurun dibinde kendimi hayalet gibi

hissettiğim boktan bir boşluk.

Annem az önce düştüğümüz çukurdan yukarı çıkmaya uğraşır gibi, "Seni bir yerlerden tanıyor muyum?" diyen ifadesiyle elimdeki plaklara bakıp, başını aşağı yukarı birkaç kez salladı.

Hiçbir şey anlamadığından emindim oysa.

"Fuck off!"

Başka bir yere bakmaya gerek duymadan doğruca küçük tuvalete yöneldim. Aklımda annemin ilaç torbasını didiklemek de vardı. Hangisini önce yapsam diye düşünürken, koridordan, buzdolabının üzerinde yatan şişman ilaç torbasını gördüm. Kalbi çalışsın diye kışını yırtan bu kadın, neden kulakları için bir şey yapmıyordu sanki?

Kalp, kolesterol, tansiyon ilaçları ve sonra psikiyatrin verdikleri, başka birkaç şey daha...

Annemin özel merakıydı haplar. Ve merhemler...

Ecza dolabının kapağını bir küçücük aspirin almak için araladığınızda, oraya tıka basa sığdırmayı başardığı onlarca merhem birdenbire üstünüze boca oluyordu.

Ona göre her merhemin bölgesi, orada kalış süresi, sürülüş yoğunluğu ve şekli vardı.

Sadece bu mu? Kendisi aynı zamanda bir mikrop avcısıydı.

Tuvalet giderine sabah akşam çamaşır suyu döküyor, beyaz fayans da durmadan yüzüne yenisi aşkedilen insafsız aside direnmeye çalışıyordu.

Eve ola ki yanlışlıkla misafir gelirse durum daha da vahimleşiyor, elinde eldivenleri, misafir tuvaletteyken hiç mi hiç utanmadan kapıda bekliyor, işini bitirip dışarı çıkınca da bir şişe çamaşır suyunu ardından boca ediyordu.

Haliyle işeme-sıçma probleminden ve annemin sohbetinin tatsızlığından olsa gerek, pek kapımızı çalan olmuyordu.

Neyse, o aptal takıntılarının, psikiyatrin verdiği kutu kutu ilaçlar sayesinde en azından bir faydasını görüyordum.

Mavi hapları, uzun beyazları, morları, sarılarla fıstık yeşillerini de geçtikten sonra nihayet pembe olanlara varıyorum.

Küçücük, rengârenk halleriyle niye böylesine sevimli görünüyorlar ve neyi unutturmaya çalışıyorlar?

Bu maviler, sarılar, morlar, hatta fıstık yeşilleri bile hiç moral vermiyor insana. Hatta kandırılıyormuş gibi hissettiriyor. Pespembe ama apacı şuruplar gibi. Kendilerini yutturmaya çalışıyorlar!

Utanmasalar desenlilerini yapacaklar. Ya da çeşitli idollerin minimize edilmiş resimleri olacak üzerlerinde. Tarihe damgasını vurmuş büyük isimlerin ya da pop yıldızlarının filan.

Pembe hapımın üzerinde Marilyn Monroe'nun resminin olduğunu varsayarak bir parça suyla mideme indiriyorum. Birkaç Marilyn daha... Kutuyu cebime tikiştirip Casper gibi

uçuşarak küçük tuvalete süzülüyorum.

Karanlık...

Hiçbir sefer tek hamlede basamadığım elektrik düğmesinin yerini bulmayı yine başaramıyorum.

"Hah şuradaydı! Yok değil, burasıydı!"

Çiçek desenli aptal fayansa ardı ardına küçük şaplaklar savuruyorum.

Birkaç deneme sonra çıplak ampulü yakmayı başarıp, önümde bir ıvır zıvır kutusu gibi duran küçük tuvalette üst üste yığılmış onlarca eşyaya bakıyorum.

Aslında eski eşyaları karıştırmaktan pek hazzetmem. Sanki her birinin içinde çok önce unuttuğum ve hatırlamayı pek de istemeyeceğim şeyler gizlidir. Sadece birkaç saniyede hırsıyla yırtıldıktan sonra yıllar boyu paramparça halleriyle saklanan fotoğraflar gibi.

Neden atılamazlar sanki? Gün gelip yapıştırılabilecekleri ihtimali mi kollanır?

Halbuki böyle daha acıtıcıdırlar... Çünkü en kontrolsüz öfke, kimi zaman gücünü sevgiden alır. Ve bazen tek bir bakışınızda o çöpten anılar "şak!" diye karşınızda bitiverir.

Sonra o anı bir başkasını çağırır, o da bir diğerini. Böyle böyle düşündükçe, anılar arasında durmadan daha çok dibe batır, azar azar gömülür ve sonunda nefes alamaz olursunuz.

Bir sinema bileti, bir tişört, geçmişini adım adım ardınızda bırakırken yıpranmış bir ayakkabı, müzik ve film kasetleri, eski defterler, o defterleri şöyle bir karıştırdığınızda bulduğunuz notlar, yıllıklar, oyuncaklar filan. İyi ya da kötü olması fark etmez, mutlu edip üzmesi de. Yüzlerce, hatta binlerce gün sonra uzaktan bakmak ürkütür sadece.

Hele böyle bir günde, hiçbir şeye kapılmaktan ürkmediğim halde onlara aldırırmamak için gözümün önüne pembe haplarımı getiriyorum.

Önümdeki eşya yığınıyla ve kutularla tek tek ilgilenmeden, onları içleri boş ruhsuz tuğlalar varsayarak dışarı, koridora çıkarıyorum.

Yaklaşık üç tuğla iriliğindeki bir düzine ders kitabını çıkarınca pikabı tahmin ettiğim yerde görüyorum. Beynim düşündüğümde de iyi çalışıyor.

Çektiğim o kısa filmdeki ayrıntıları aşağı yukarı gerçekleştirirken annem geliyor ve afallamış gözleriyle önce eşyalara, sonra bana, sonra tekrar eşyalara bakarak elleriyle başını tutuyor.

Pikabı göstererek onu alacağımı söylüyorum.

"Geri koy!" deyip bir an için beline götürdüğü ellerini yeniden başına koyuyor.

Mutfağa girdiğini duyuyorum. Hışır hışır ilaç poşetini karıştırıyor.

"Hapçı karı!" diye bağıyorum.

Pikap iyiden iyiye ortada artık.

Onu bir hazine sandığı gibi özenle ve şevkle kavrayarak yerinden çıkarıyorum.

Ama onca zahmetten sonra eşyaları geri koymak zor geliyor.

Küçük tuvalete dik duran bir kutu muamelesi yaparak elime ne gelirse içine fırlatmaya başlıyorum. Atılacak bir şey kalmayınca ve kutu da neredeyse ağzına kadar dolunca, kapısını kapağıymış gibi iterek zor da olsa kapatmayı başarıyorum.

Pikabın tozlu yüzeyine çocukluğumdan kalma kokuşmuş bir alışkanlıkla birkaç ayıp kelime yazdıktan sonra, kıkırdayıp avucumla silerek odama götürüyorum.

Mutfaktan su alıp, cebimdeki ilaç kutusundan beş altı tane hapi daha mideme indiriyorum. Marilyn'ler arka arkaya kayıp gidiyor boğazımdan.

Pikabın fişini, gözlerimi kısarak, korkuyla prize yaklaşıyorum. Vücudumdan hızla içeri dalan elektrikle cazırdayışım ve kapkara yana düşen halim canlanıyor gözümde.

Böyle ölmeyi kim ister? Hem bu bir intihar yöntemi bile değil!

Sadece, elli kadına tecavüz ettikten sonra onların boğazını kesen sapıkların, sübyancıların, seri katillerin ya da insanları yok yere katleden faşistlerin başına gelmesi gereken bir iş.

Tereddüt, elimi prize bir yaklaşıtıp bir geri çekiyor.

Korkaklığım sinirimi bozmaya başladığında her şeyi göze alarak, bir felaketin eşiğinde bakınan gözlerimle kendime rağmen fişi ittiriyorum.

Çıt yok, sadece boşluk.

Bu kez memnun olduğum sessiz boşlukta, kendisini güvende hisseden yüzümle, bir pikaba bir fişe bakarken koca bir gümbürtü duyuluyor.

Annem o aptal kutuyu açmış, üzerine dökülen eşyaların ortasında ağladı ağlayacak oturuyor.

Annemi etrafındaki zimbırtıların arasından kurtarıyorum. Hemencecik düşün altına koşuyor. Temizlenmek için. Yoksa üzerine yapışan tozlar etinden içeri geçip onu azar azar kemirerek yiyebilir.

Neyse... Çalışma masama yerleştirdiğim pikabın kolonlarını da takıp off'a dönük düğmesini on yönüne yatırıyorum.

İşte! Işık yanıyor. Oysa ampulü bulmuş Edison gibi sevinmem çok anlamsız.

Tıpkı çocukken yaptığım gibi düğmelerini sağa sola çevirmeye başlıyorum.

Özenle kabından çıkardığım Jimi Hendrix plağını pikabın yavaşça dönen plastik yuvarlağına yerleştirip, iğneyi de küçük bir işaretparmağı hareketiyle nazikçe üzerine bırakıyorum. Önce cızırtılar, sonra müzik sesi duyuluyor.

Haplardan dört beş tane daha yuvarlarken çiçek çocuğu irisi herifin ipte sallanırkenki halini düşünüyorum. Ardından Jimi Hendrix sokuluyor aklıma. Ayaklarımın ucundaki halının üzerinde, boynuna astığı gitarıyla upuzun gözüküyor. Beyaz gömleğinin kollarından sarkan

ipler, küçücük bir hareketiyle dahi rüzgâra kapılmış gibi salınırken, dudaklarını büzüştürmüş, çalışıyor da çalışıyor.

Şipşirin gülümseyen haplardan dört beş tane daha atıyorum ağzıma. Birkaç saniye emdikten sonra bir parça suyla hızla kaydırıyorum boğazımdan. Çünkü zamanlamayı iyi yapmazsam ilacın acı tadının keyfimi kaçıracağından korkuyorum.

Yatağıma uzanışımla Jimi Hendrix görüş mesafemin dışında kalıyor. Gözlerim beyaz tavana dikili. Beyaz tavanın insanoğlunun yegâne ortak mekânlarından biri olduğunu düşünüyorum.

“Gözlerimi herhangi bir beyaz tavana dikip birkaç dakika bile olsa, öylece hiçbir şey yapmadan hiç durmadım diyen varsa mutlaka yalan söylüyordur” benzeri anlamsız birkaç düşünceyi kısa kısa uçuruyorum beynimde.

Yarın işe başlayacak olmam sokuluyor aklıma. Eğer uyanabilirsem. Birkaç hapi daha mideme indiriyorum.

Kabul edildiğim biricik iş. Yirmi beş yıl boşlukta sürünmenin mükâfatı!

Oraya başvurduğumda sarhoştum, bunu kimse bilmiyor. Marketin kapısına astıkları afiştaki kız, göz göze gelişimizle bembeyaz dişlerini göstererek bana gülümsemiş ve son derece davetkâr bir biçimde:

“Benimle çalışmak ister misin?” diye sormuştu.

Anlamsızca sırtarak, “Olur” demiştim, “çalışalım.”

Ve hemencecik bir form edinin doldurduktan sonra bembeyaz dişlerinin arasından bırakıverdim. Bunu da kimse bilmiyor. Ve çağırdıklarında en az üç dört kapıdan geri çevrilmişim, bazıları cevap bile vermemişti.

Paraya çok fazla ihtiyacım yoktu itiraf etmeliyim. Anneme dedemden kalan maaş ve iki daire sayesinde rahat yaşıyor sayılırdık. Ama fazlasına da hayır demezdim. Belki biraz da annemin ısrarlarından ve başıboş sürtmekten bıktığım için çalışmalıyım.

Plak kara yüzüyle dönmeye devam ediyor. Hafif hafif bulanmaya başlamış aklımla başımı hafifçe yana yatırarak Jimi Hendrix’in hâlâ deminki yerinde durup durmadığına bakıyorum. Çenesini yukarı havalandırmış, üst dişleri arzuyla kalın altdudağını dişlemiş. Gözlerinin yalnızca beyazı gözüküyor. Ve gitarını vücudunun içine sokacakmışçasına durmadan kendine çekip geri bırakırken, başına bağladığı rengârenk bandın ucu ikide bir yanağına değıyor.

Bakışlarım beyaz tavana dönerken, “Bu plak işi iyiymiş” diyorum. “O sahafa birkaç kez daha gitmeliyim.”

Saçmalığıma şaşırıp, “Ne gitmesi?” diye geçiriyorum içimden.

“En azından yakın” diyorum o market. “Ben Moda’dayım, orası Bahariye’de.”

“Ne Bahariye’si, ne Moda’sı?”

Annem, kapımı duymaz haliyle sertçe çalınca uyandım. Önce yanağımın hemen yanında küçük bir gölet oluşturmuş kusmuğuma, sonra tutunduğu kolu yavaşça indirip kapıyı ince bir çizgi gibi aralayan anneme baktım. Göz göze gelişimizle ellerini başının iki yanına götürüp tutarak hızla içeri kaçtı.

Kafamın içi bomboş bir kazan gibiydi ve orada çok önce takılmış plağın sesi dört bir yana çarparak yankılanıyordu. Saatlerdir aynı boktan dize çalıp duruyordu kuşkusuz.

“Sağır orospu!” diye bağırdım. Ağlamak istiyordum. Çok şükür intihar etmeye çalıştığımı anlamamıştı.

Hafifçe doğrularak, huysuz yüzümle bir kusmuğuma bir pikaba bakıp, boktan filmlerin klişe intihar sahnelerindeki gibi yerde yan yatmış vaziyette duran boş hap kutusunu kapıp pikaba fırlattım. Neyse ki tam isabet! Saat 9:15. Bu rakamları yan yana uzun zamandır sadece akşamları gördüğümü fark ettim. Bir şekilde hayatta kaldığıma göre o aptal markete gitmekten başka seçeneğim yoktu. En azından denemekten bir şey kaybetmezdim ya... Üstelik yapacak daha iyi bir işimin olmadığı da kesindi.

Yerinden havalanıp saçma sapan bir yere konmuş pikabın iğnesini yuvasına geri götürdükten sonra dünden beri on'a çevrik duran metal yuvarlağı off'a yatırıp, doğruca duşa girmeye karar verdim. Fakat odamdan banyoya uzanan o kısacık yol, önümde uzanan o dar koridor durmadan yer değiştirerek, bir yelpazenin açılırken yarattığı illüzyon gibi çoğalarak yan yana dört beş ayrı parçaya bölünüyordu. O koridorlardan birinde doğru dürüst durmayı becerip yürümeye devam etmeliydim. Sanki bir kutunun içindeydim, o kutu da bir delinin ellerindeydi ve onu umarsızca sağa sola sallarken tükürük saçan kaba kahkahalarla kendi halinde eğleniyordu. Başımı tuttum... Böyle yapınca önümde yan yana çoğalan görüntüleri, bir sihirbaz maharetiyle avucumun içine kıvrıp teke indirebileceğimi umuyordum.

Adımımı attım fakat mermer zemin, üzerine bir ton kum serilmişçesine ayağımı da içine alarak çöktü. Diğer adımımı attım, o da diğerinin yanına gömüldü... Uzayda gibiydim, hatta ayda Neil Armstrong adımlarıyla ilerliyordum. Sonra önümdeki görüntünün kıyısından annemin yüzünün yarısı görüldü. Elleri başında değildi ki bu iyiye işaretti. Sadece şaşkınca, yürümeyi yeni öğrenmişçesine ilerleyişimi seyrediyor ve kuşkusuz ki anlam veremiyordu. Sonunda gözlerimi kapadım... Böylece her yer aynı oldu. Ve geceyarısı ormanın derinliklerindeki bir bataklıkta gittikçe daha dibe batarak yürür gibi duvarlara tutuna tutuna boğulmadan banyoya varmayı başardım.

Annemin uzaklaşan adım seslerini, ardından mutfakta ilaç torbasını hışırdattığını işittim. Aldırmadım. Öylece kıyafetlerimle apar topar küvete attım kendimi. Elimle yoklayarak soğuk suyu sonuna dek açtım ve sadece birkaç dakika içinde o lök halimle yeniden uykuya daldım.

“Rüyamda uzayın sonsuzluğuna benzeyen ıssız denizde, yumuşacık bir hisle lacivert suları kulaçlarımla yarararak yüzüyordum. Hemen yakınımda, oturduğumuz apartman duruyordu. Tek farkı karada değil, bir ada gibi denizin ortasında olmasıydı. Diğer yanda bir deniz feneri vardı... Boyası dökülmüş, pas lekeleriyle ve kuş sışmaklarıyla bezeli -bütün bu incik cıncık gereksiz ayrıntılar durmadan gözlerime sokuluyordu-, ölgün ışığını birkaç saniyede bir yanıp sönerek boş yere etrafına saçan bir deniz feneri.

Lacivert suları aşarak evime ulaştığımda biraz soluklanırken deniz fenerini izlemeye koyuldum. Ölgün sarı ışığı ıslak vücudumun üzerine bir vurup bir geri çekiliyordu. Sonra nedensizce ondan uzaklaştığımı fark ettim. Açıklara doğru değil, evle birlikte koca bir geminin üzerindeymişçesine dalga dalga kıyıya itiliyordum. Denize atlamak geçti içimden, o deniz fenerine varıp orada yaşamak. Ama her şey o kadar çabuk geliyordu ki göz açıp kapayana dek geçen sürede kıyıya vurmuştuk bile.

Gördüğümün bir rüya olup olmadığını düşündüm. ‘Başından beri karadaydım da denizde olmayı mı hayal ediyordum?’ diye epey müddet araştırdım beynimi. Fakat deniz sinirlenmişçesine gitgide büyüyen dalgalarıyla daha da azınca düşüncelerim altüst oldu. Yıldızlar süs lambaları gibi senkronize bir biçimde hep birden yanıp sönüyordu. Her şey kendi içine çekiliyordu. Denizin de yeryüzünün dibine batıvermesinden korktum. Deniz feneri alabora olmamak için direnen küçük bir kayık gibi dalgaların arasında bata çıka yalpalıyordu. Önünde durduğum pencerenin perdelerini sıkı sıkıya kapattığımda uyandım.”

Gözlerim iki spot ışığı gibi bir anda açılıverdiğinde sıırılsıklamdım ve saat 10’a geliyordu. Küvetteki su, üzerinde yüzen tek tük pembe kustumuk parçalarıyla dışarı taşmak üzereydi. Nihayet yelpaze kapanmış, önümdeki görüntü teke inmişti. Bir an için gördüğüm rüyayı düşündüm. O dünya bambaşka olmasına karşın nasıl da tanıdıktı, şaşırdım... Ve unuttum.

Apar topar üstümdekileri çıkarıp, henüz aklım tam tamına yerine oturmamışsa da koridorda adamakıllı yürümeyi başararak odama döndüm. Tekli koltuğun üzerine yığılmış kıyafetlerden elime ilk gelenleri giyindim. Gri bir sweatshirt ve dizleriyle kıkında ekstra cepler bulunan kum rengi bir pantolon.

Annem pencerenin kıyısındaki mesaisine çoktan başlamıştı. Onu öylece bırakıp hızla dışarı çıkarak Moda’dan Bahariye’ye uzanan yolda pazartesi sabahı 10 havasında okulu kırmış öğrencilerin, gezmeye yahut alışverişe fazla düşkün ev hanımlarının ve benim gibi işe geç kaldıklarından sokaklarda koşuşturanların yanından yürümeye koyuldum.

Bu yolun böyle her gün, her saat farklı bir havası vardır. Pazartesi yahut cuma sabahı, çarşamba öğleden sonra, cumartesi gecesi, pazar akşamüzeri; yağmurlu, güneşli, karlı fark etmez. Ardı ardına yeni maskelerle örtülen bir yüz gibi değişir. İnsanlar, ifadeler, yürüyüş şekilleri ve hızları, hatta yanı başından geçtiğiniz o hep aynı apartmanı bile cumaları farklı, salıları farklı görürsünüz.

Sokaklar aynı gözlerle size durmadan farklı bakışlar atar.

İşte, o pazartesi sabahı 10 havasında, o aptal markete vardım. Niye geç kaldığımı sordu müdür. “Daha ilk günden böyle yaparsan”la başlayan birkaç cümleyi bir robotun ruhsuzluğuyla yan yana dizdi.

Mırın kırın edip bir sürü geçersiz nedeni arka arkaya sıraladım.

Adam bahanelerimi sessizlikle karşıladıkça daha çok saçmaladım,

“Saat çalmadı. Annem hasta –nasıl ve ne denli hasta olduğunu bilse halime acırdı...–
Sonra sokakta iki çocuk fena halde yumruklaşıyordu, onları ayırmak zorunda kaldım. Bunu
başarıp tam yeniden yola koyulmuşken bir araba kazasını ucuz atlattım. Tam belime
çarptı! Neyse ki zamanında durmayı başardı da altına girmekten kurtuldum. Marketi
bulmam da biraz zaman aldı tabii...”

Sadece, “Neyse” dedi.

Arka arkaya sığıttığım onca yalanı, ucuz, kuru ve fena halde sahte bir “neyse”yle
geçştiriverdi. Elemana tahminimden çok ihtiyaçları vardı sanırım.

“Bir daha olmaz” dedim. “Endişelenmeyin, annemin durumu her geçen gün iyiye
gidiyor.”

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı. “Nesi var?” diye sormak zahmetine bile girişmedi.
Ben de üstelemedim haliyle.

“İş” dediğim şey, gelen malları depoya yerleştirmek, depodakileri reyonlara dizmek,
bitenleri yenilemek, stokları kontrol etmek, sayımlarla ilgilenmek filandı. Kısa mesafeler
içinde bir tür sevkiyat işi yani.

Başarısız sonuçlanan ilk intihar girişimimden hassas midem yüzünden kurtulmuştum ve
bir dahaki sefere dek hayatımda hiç yapmadığım şeyleri denemek istiyordum. Küçük ve
saçma heyecanlar kovalamak... Böyle düşününce bir an için kendimi daha önce hiç
hissetmediğim kadar özgür ve mutlu duyumsadım. Ölümün kıyısına bu denli sokulmak,
yaşama sevincimi yeşertmişti. “Nasıl olsa istediğim vakit bitirebilirim” diyordum. Bunu bir
kere göze alınca birdenbire kolaylaşmıştı sanki işler. Keyiflendim. Verdikleri kıyafetleri
giydim.

Markete gittiğim o ilk gün herkes aynı görünmüştü bana. Tıpkı bütün Japonları aynı kişi
olarak algılayışım gibi. Kırmızı gömleli, yeşil pantolonlu, zayıf ya da tombul, sarışın yahut
esmer, kısa ya da uzun fark etmez; çeşitli ebatlarda ve tonlarda domatesler geziniyordu
etrafta. Aralarına bu yeni katılan domatesi hepsi isteksizce selamladı.

Küçük topluluklar bile kendi içlerinde başka küçük topluluklara ayrılmaya bayılır. Üstelik
içlerini kamaştırır, engellenemez bir zevkle yaparlar bunu. Topu topu sekiz kişi bile
olsanız, insan daha sıkı fıkı olduğu iki üç kişiyle daha tatminkâr bir güvenlik duygusunun
çekiciliğine kapılıverir. Bu bölünme, kişi tek başına kalıncaya dek sürer. Eminim ki insan,
elinde olsa kendi uzuvlarından dahi ayrılmaya ya da korunmaya çalışır.

Önce küçük şüpheler başlar örneğin ki şüphe nefretin en eski tohumudur.

“Sağ kulağım, kendi kendime konuşurken beni daha mı dikkatli dinliyor?” Ya da, “Sol
gözüm bugünlerde seğirip duruyor, benim fark edemediğim yahut üzerinde pek
durmadığım bir gerçeği mi saklıyor? Yoksa bana söylemek istiyor da bir türlü söyleyemiyor
mu?” Neyse, dedim ya, en küçük topluluklar bile bölünmeye müsait ve meyillidir.

Aileler de bunu fazlasıyla kanıtlıyor sanırım. Tipik anne-kız diyalogları, kardeşler arası kurulan birlikler ya da anneyle baba çocuklara karşı. Yahut tek başına baba hepsine birden!

Çünkü birini dışlamak, sizi çemberin içinde tutar. Birini çemberin dışına itmeyi başarılırsanız, kendinize o çemberin içinde daha çok yer açılmış olur. İnsanoğlunun küçük aklıyla kurduğu en klişe oyunlardan biridir bu. Böyle bir şeyi bilmek bile ne berbat. Artık bu tip saçmalıklarla kafamı kurcalamama gerek kalmadığından için için seviniyorum.

Böylece ilk tatsız selamlaşmanın ardından oradaki en yakın arkadaşlarımdan raflarda dizili duran deterjanlar, kolalar, koli koli sebzeler yahut makarnalar olacağını anlamıştım. Ama dedim ya ilk intihar denemesi başarısız sonuçlanmış biri olarak bunlar pek aldırış edeceğim konular değildi. Fakat enteresandır ki aklımdan yeni bir denemeye girişmek de geçmiyordu. Konu birdenbire kapanmış, nihayete erdirilmiş gibi çoktan beynimin kuytu deliklerinden birine saklanmıştı.

Halbuki halimden memnun filan değildim. Bir marketteyseniz ve etrafınızda size pis pis bakan domatesler dolanıyorsa kendinizi iyi hissetmezsiniz. En fazla aldırılmazsınız. Umursamazlığın sıcacık örtüsünün altına kıvrılıverirsiniz. Ben de öyle yaptım.

Markete gelen kadınları inceliyordum. Çoğu evliydi. Fiyatlara tek tek, uzun uzun bakarlardı. Nedense böyle ince eleyip sık dokumaları sinirime dokunuyordu. Bir ona, bir buna, sonra tekrar ilk baktığına, bir diğerine. Bakar, bakar, bakarlardı.

Hele yaşlılar. Durmadan sizden fiyatları tek tek okumanızı isterler. En çok değişimi onlar yapar. Ayakta durmaya zorlandıkları halde, sanki önlerinde uzun yıllar varmışçasına son kullanma tarihlerini en çok onlar inceler. Çocuk gibi bir sağa bir sola sallarlar her şeyi. Gözlüklerini değiştirip, yüzlerine yaklaştırdıkları paketlerdeki tüm yazıları, en küçük harflileri dahi tek tek okumak isterler. Sanki birileri gizlice onları zehirlemeye çalışıyormuş gibi. Bütün o monosodyum glutamatlardan, askorbik asitlerden, silikon dioksitlerden bir şey anlayabileceklermiş gibi...

Garip isimleri olan, Nuh Nebi'den kalma markaları sorarlar ve aradıkları şey yanı başlarında dursa bile asla göremezler. Hep isterler, sorarlar, sızlanırlar. Sürekli bakım isteyen küçük çocuklar gibidirler kısacası. Ve en fenası o buruşuk yüzleri gülmek nedir bilmez. Hep ekşimiş, alıngan, kuşkucu bakan gözleriyle utanmadan gülücükler, kibarlık ve saygı beklerler.

Neden?

Seksen sene, belki de daha fazla, hayata tırnaklarını geçirmiş hırslarıyla ölmeye direndikleri için mi? Üstelik tüm buruşukluklarına rağmen! Hem kaç sene yaşarsan yaşa, kime ne faydası var? O vakti nasıl değerlendirdiğin değil midir önemli olan? Benimse her iki durumda da iddiam olmadığı kesin... Şimdi onları yeniden düşününce, inanın her biri soruları, bakışları ve sızlanmalarıyla birbirinin aynısı Japonlar gibi gözüküyorlar bana.

Kadınlar meselesine geri dönecek olursak, benim için muallaklıklarını hep sürdürecekler sanırım. Hayıflanmıyorum. Yirmi beşinde biri olarak bu koca sırrı un ufak etmeyi

başarmak, kaldıramayacağım türden bir zafer olurdu. Ama küçük denemelere girişmekten de geri koymadım kendimi. Çünkü biliyordum ki ölecektim, biliyordum ki evde beni bekleyen kutu kutu haplarım vardı. O halde kalan zamanımı bir oyun parkındaymışçasına geçirebilirdim.

Böyle bir durumdaysanız aklınıza ilk geleni yapmanız, hatta yapivermeniz kolaylaşır. Kelimelerinizi doğru dürüst toparlamaya dahi ihtiyaç duymaksızın apar topar döküverirsiniz ağzınızdan.

O gün de öyle olmuştu. Yani markette çalışmaya başladıktan birkaç gün sonra.

Aklıma sokulup duran kırık dökük onlarca anlamsız düşünceyle elime gelen deterjanı rafa yerleştiriyor, sonra bir robot gibi tekrarlayarak tüm sırayı bitirmeye çalışıyordum. Böylece bir yengeç gibi yan yan ilerlerken, birkaç adım ötemde benimle aynı hareketleri tekrarlayarak yumuşaticıları yan yana dizgen zarif ellerle karşılaştım. İnce parmaklarından kollarına, kollarından boynuna ve yüzüne yürüyen gözlerim gözlerine vardığında, ağzıma ani bir işaret çakarak beni aptal ve bir o kadar yeteneksiz bir şairin sözleriyle konuşturttu.

“Ellerin ufak kuşlara benziyor biliyor musun?

İnsan seninle birlikte olursa onların

Avuçlarının arasından hep uçuvereceğinden korkar.”

Son kelimeyi de ettikten sonra, utançla, kıpkırmızı yüzümü öne doğru eğdim. Fakat kızın kıkırdayışını işitmemle geri kaldırdım. Hoşuna gitmişti... “Böyle laflardan hoşlanan birine nasıl kapılabilirim ki?” diye düşündüm. Her ne kadar kızın kafasızlığına hayıflansam da bunu umursayışım kısa sürdü. Kızın halinden gayet memnun olduğunu görünce, ben de yavaşça ağzımı aralayıp ona bembeyaz dişlerimi göstererek sinsice gülümsedim. Günde üç kez fırçalayıp cilaladığım dişlerim, sanki şimdiye dek bu anı beklemişti. Tabii ki hayır... O aptal kıkırdaması bittikten sadece birkaç dakika sonra böyle bir durumda sorulabilecek en aptal soruları sıralamaya başladı.

“Kaç yaşındasın?”

“25.”

“Kardeşin var mı?”

“Yok.”

“Nerede oturuyorsun?”

“Birkaç sokak ötede...”

Nasıl da aptal sorulardı bunlar... Haliyle mümkün olduğunca kısa cevaplar veriyordum. Hatta aklımdan oradan bir an önce sıvışmak bile geçmeye başlamıştı. Ama kız beni işe alıp almama konusunda kararsız bir patron edasıyla sorularına devam etti...

“İlk işin mi bu?”

“Evet.”

Aptal gibi görünüyordum biliyorum... Çünkü hayatta hiçbir şey sizi bir aptalın sorularına ciddi ciddi cevap vermekten daha aptal bir duruma sokamaz. Derken daha da saçmaladı...

"Hangi burçtansın?"

"Balık."

"Hımmm..."

Bir insana aptal olduğunu anlatamazsınız... Sadece kimi hareketlerle, yüz ifadenizle, ona alakasız görünen kimi laflarınızla onu bu konuda düşünmeye teşvik edebilirsiniz... Hayatta ezberlenmiş bilgiden daha fena bir şey yoktur. Doğru bilinenlerin yıkılması ise kişiyi ve geçmişini tahrip eder. İnsanın en ilkel içgüdülerinden biri kendini korumak olduğundan, hemen sizi onu yok etmeye çalışan bir karşıt güç olarak algılayacak ve "kasıtlı" kelimelerinize aldırmamayı tercih edecektir. Binlerce gün boyunca her sabah burç yorumunu okuyan kişinin ise artık bu durumda kurtarılması imkânsızdır ve umudun kesildiği kronik akıl hastaları bölümüne aittir.

Dayanamayıp esas konuya atlayıverecektim ki o önce davrandı.

"Kız arkadaşın var mı?"

Son derece cesur bir soruydu, itiraf etmeliyim. Ama cesareti, muhtemelen –ne acı ki– beni bir ezik olarak görmesinden kaynaklanıyordu. Akıllıca davranıp, o kısacık cevaplardan birine sığınarak, "Yok" demedim.

"Birkaç hafta önce ayrıldık..."

Bu her zaman işe yarar diye düşünmüştüm. Sevgilisinden yeni ayrılmış bir erkek, belki de gerçek aşkı hiç bulamayacak; belki kırık, şefkatli bir çift kola her zamankinden aç. Hem ilk karşısına çıkana dadanan bir zavallı olmadığımı da –ki öyleydim– ona kanıtlamak istemiştim.

"Hımmm... Anladım."

"Neden?" yahut "Sen mi ayrıldın, o mu?" diye sormanın aşırıya kaçacağını düşünmüştü herhalde, ama yine de tutamadı tabii kendini:

"İsmi neydi?"

Afalladım... Allahım bu ne saçma bir soruydu, ne anlamsız, ucu hiçbir yere dokunamayacak. Aklıma ilk geleni salladım, ama nedense annemin ismi çıktı ağzımdan:

"Meral."

Bir "Hımmm..." daha. "Senden büyük müydü?"

Konuşmamız yeni kelimeler eklendikçe daha saçma, daha anlamsız, dünyaya boş sesler saçan içi kof gürültüden ibaret bir sarmala dönüşüyordu.

"Yoo..." dedim ve buna bir son vermek için atıldım:

"Hafta sonu bir şeyler yapmak ister misin?"

Nasil sordum, bilmiyorum... Boş ver, nasılsa ölecektim... Böyle bir aptaldan hayır cevabı almak, kime ne kadar koyardı ki?

“Olur, sinemaya gideriz belki...”

“Tamam.”

Koyulduğumuz anlamsız sohbeti sonlandırmıştık nihayet. Farklı reyonlara ayrıldık... O günden –çarşamba– cumaya dek marketin içinde sadece günaydınlaştık, gerektiğinde konuştuk ve uzaktan uzağa bakiştık o kadar. Ben de bu suskunluğu dağıtmak için bir girişimde bulunmadım. İçimden gelmemiştii açıkçası... Onu birkaç kez, yanındaki biri şişko, diğeri daha ince uzun iki domatesle bana bakıp kıkırdarken yakaladım. Cevaben ağzımı hafifçe aralayıp bembeyaz dişlerimi göstererek sinsice gülümsedim.

İki insanın birbirine söyleyecek anlamlı lafları yoksa anlamsızca sırtmaktan öteye gidemezler. Emin olun böylesi anlamsız sırtmalar yıllarca bile sürebilir. Neyse ki bizim havadan sudan konuşur gibi tekrarladığımız sessiz ve bir o kadar aptal muhabbetimiz cumartesi günü son bulmuştu. Nihayet buluşmuştuk... Yanılmamıştım, aptalın tekiydi ve Justin Timberlake’in yaşayan en seksi erkek olduğunu düşünüyor, benden de bunu “kesinkes” –kız bu ifadeyi kullanmıştı– kabullenmemi bekliyordu...

Ona, “Peki” dedim, “öyle olsun... Justin Timberlake yaşayan, hatta bu dünyadan gelip geçmiş erkekler arasında en seksisidir, benim için pek de bir şey fark etmez...”

Bir insan büyümek istemiyorsa, onu zorla büyütemezsiniz... Bir insanın kafası içi boş bir yerfiştğine benziyorsa şansınıza küsün olsun bitsin... Sakın ona dünyanın kalabalığından, aynı gökyüzünün altına sıkışmış milyonlarca insanın hep birlikte her geçen saniye yeni bir an doğurduğundan, zamanın ikna ettikleri yaşamaya devam ederken, bizden çok uzakta birilerinin her gün kendini türlü yöntemlerle soluksuz bıraktığından filan bahsetmeyin. Çünkü bu, onu bir deli olduğunuz konusunda ikna etmenizden başka işe yaramaz... Bırakın posterleriyle öpüşmeye devam etsin, kaldırılmış gömlek yakalarının üstünden bakan kısık gözler onu hipnotize etsin, her gece âşığı olduğu Adonis kaslarını düşünürken uykuya dalsın...

Ben de öyle yaptım, sustum... Onu kendi haline bırakıp dudaklarımı kulaklarıma astırarak bembeyaz ve sinsi, gülümsedim...

O gülümsemenin ardından yaşanan, birlikte dört aptal romantik komedi filmi izlememiz, dört kez öpüşmemiz ve kızın bana dört kez ince dudaklarının kenarıyla, “Sevgilim” demesi oldu. Markette sabah selamlaşmaları ve akşam vedaları dışında pek konuşmadık. Uzaktan, biri şişman, diğeri ince domatesle bana bakıp kıkırdamaları devam etti. O ayın sonunda kız bir gece onu eve bırakırken sessiz caddenin ortasında birdenbire durup avazı çıktığı kadar bağırarak, “Sana dayanamıyorum!” dedi ve beni terk etti.

“Neden?” diye sormak anlamsız kaçardı. Çünkü “neden” her yanımızda, hatta bizden daha da iri bir biçimde duruyordu. Neden her şeydi. Neden, ince dudakları ve çelimsiz vücuduyla bir domates oluşuydu. Onu tanımamdı. Ve işte bir şekilde birlikte yürümümüzdi. Yanlış bir film seçtiğin halde, yine de sonuna kadar izlersin ya, tam da buydu neden.

Sadece sekiz sinema biletinin ve ince dudakların arasında uçuşan saatlerimin hincını çıkarabilmek için ona Justin Timberlake'ı epeyce aşağılayan birkaç laf ettim. Kızın sinsi gözleri sulandı ve "Senden nefret ediyorum!" diyerek çekip gitti.

O gün, o salak kız kıçını dönmüş giderken, nedense içimde çok uzun zaman sonra dipdiri bir yaşama tutunma arzusunun filizlendiğini fark ettim. Sırf ona inat intihar etmeyecekmişim gibi... Evet, çok saçma, kabul ediyorum. Ama ne bileyim, iş inada binmişti sanki. Dahası arkamdan, "En doğrusunu" yahut "En iyisini yaptı" demelerine nedense dayanamazmışım gibi geldi. Aklıma durmadan yenileri sokulan bu aptal düşüncelerle uğraşırken yerdeki çöplere tekmeler atıp kızın tam doksanına yapıştırdım. Saçları uzun ve dümdüzdü. "Keşke o uyurken saçlarını kesebilsem..." diye düşündüm. Belki manyakça ama samimi konuşamayacaksam tüm bunları yazmamın ne anlamı kalır?

"Uykusunun en koyu mekânında kendi halinde düşlere dalmışken sinsice yanaşıp saçlarını tutam tutam keserek onu kel bir kuşa çevirecektim... Tuvalete uzayıp sifonu ardı ardına çektiğimde saçlarının her bir teli o pis delikte döne döne yutulacaktı. Duyulan son sifon sesiyle uyanıp, ince parmaklarının artık bomboş bir yere daldığını fark ederek aynı anda her bir soluğunu tiz bir çığlığa dönüştürecekti... Aynada yeni yüzüyle karşılaştığındaysa daha fazla dayanamayıp bayılacak; o, soğuk mermere yapışmış yatarken, ben de oradan hızla sıvışacaktım."

Bunu düşünmek biraz olsun keyfimi yerine getirmişti. Böylece eve vardım... Ve yüzüm beyaz tavana dönük uzanırken, dünyada geçireceğim, şu kısacık zaman içinde karşıma çıkacak yeni bir şans düşünerek uyumaya koyuldum.

Hep intihara meyilli bir kişilik olduğum halde ilkinden sonra, üstelik market ortamı buna çok müsait olmasına karşın uzun süre yeni bir deneye girişmedim.

Öylece işe gittim durdum. Annemin sessiz yüzüne alışkın olduğum bir kayıtsızlıkla baktım. Hatta o pasajda geçirdiğim vakitler de epey uzamış, sıklaşmıştı.

Her seferinde bir torba dolusu plakla eve dönüyor, her birini birkaç kez döndürerek yeni baştan dinliyordum. Artık bu dünyaya ait olmamaları hoşuma gidiyordu. Geçmişin tozunu alıyormuş gibi hissettirmeleri... Aynı filmi sıcaşık bir mutlulukla bilmem kaçınıcı kez izlemeye benziyordu... Güzel bir anınızı kafanızda evirip çevirerek tekrar tekrar canlandırmaya yahut yine yeniden heyecanla anlatmaya... Bu yüzden çoğunlukla seksen ve doksanlardan olanları tercih ediyordum.

Önceki aldıklarım eklenen Sonic Youth, Alice in Chains, Pearl Jam, Nirvana, The Human League, Jeff Buckley, The Pretenders, Nena, Tears For Fears, The Cars plaklarıyla bir arşiv oluştururken içimdeki boşluğa, duyduğum yeni seslerle notalar doldurmaya başlamıştım.

Bir gün parmaklarım plaklarda tek tek gezinirken, gördüğüm yüzlerin birçoğunun epeyce genç öldüklerini fark ettim. İnternette yaptığım küçük bir araştırma bunu doğrulamama yetti. Genç ölümler mezarlığında geziniyor gibiydim. Hatta onları her dinleyişimde erken sonlarına dair ipucu içeren sözler, dizeler bulmaya çalışıyor, kulağıma öylece çalınan hikâyelerinin izini sürüyordum. Her ne kadar ölümüm Jim Morrison, Jeff Buckley ya da Sid Vicious gibi milyonlarca zihinde yer etmeyecekse de kendime ölü arkadaşlar edinmişim diyebilirim... Hepsine hak vermiyordum ama anladığımı sanıyordum. Beyaz tavana uzun uzun dalmışken, ışıklar altından birdenbire toprağın dibini boylamak nasıldır, diye düşünüyordum... Böyle olunca da kendi ölümünden gitgide uzaklaşıyor, kimi zaman Tanrı'dan beni yeniden hayata bağlayacak son ve altın bir iyilik istiyordum. Bazen de tam tersi bir etkiyle ergenlik dönemindeki bir çocuğun her boka özenişi gibi onlarla aynı yoldan gitmek isteği içimi kamaştırıyordu. Kapıldığım o büyük hayatlardan, görkemli yaşayışların ani sonlarından, her sabah annemin sağır kulaklarıyla, bir davulu delmek istercesine odamın kapısına vuruşuyla uyanıyor, her sabah kapıyı kafasında kırmak istiyordum.

Gerçek dünya, marketti. Satılan dünya...

Yenilenerek satılan, giderek pahalanan ve hep yenilenip hep pahalalanmaya, küçük insanların içinde fiyat etiketlerini araştırarak gezinmeye devam edecekleri gerçek dünya...

Deterjanların durmadan yeni modelleri çıkıyordu mesela. Eskisi onca övülürken bir anda leke sökmez denilerek iteleniyor, birkaç farklı madde eklenmiş yere göğe sığdırılmıyordu... Çikolatalar, dondurmalar, çocuk bezleri, tuvalet kâğıtları, şampuanlar, diş macunları, kremler, hepsi aynıydı...

Hep bir sonrası gelecekse, bugün işe yararken yarın yaramayacağını biliyorsam, en azından yaramaz gözüyle bakacaksam; birileri beni o labirentte işçi fareler ya da düpedüz

insan kobaylar gibi kullanıyorsa ne manası vardı onca yolu dolanmanın, aranmanın, bazen de kaybolmanın?

Öylece durmalıydım. Hiçbir yere değmeden, hareketsiz...

Zaman, o son ana dek dokunmadan, değmeden, hatta tatlı tatlı esen bir rüzgâr gibi yanaklarımı yalamadan, saçlarımı hafifçe uçuşturmadan üzerimden geçip gitmeliydi...

Düşünün ki "zaman", bu dünyada bilip bilebileceğiniz en istikrarlı şeydir. İşini fazla ciddiye alan bir memurdan bile beter şaşmazlıktadır. O hiç uyumaz. Herkes rüyalara dalmışken sinsice mesaisini sürdürür. Her baktığınızda, saatli bir bombanın kırmızı ışıklı rakamlarının ilerleyişini ve kalan saniyelerinizi gitgide daralattığını görürsünüz. Doğru kabloyu ilk seferde bulup kesebilmekse zordur; bilgi ve beceri gerektirir. Aksi halde ilk intihar denemesi başarısız sonuçlanmış, bütün o renkli kabloları birbirine dolayıp arapsaçına döndürmüş bir sersem olarak milyon tane düşüncenin esirliğinde etrafınıza bakınır durursunuz. Böylece aklımdaki hayat tasvirini market reyonlarına, raflara, donduruculara dizmeye başladım.

Ucuz aşklar ekmek dolabındaydı. Üç güne bayatlar çünkü, bunu kim bilmez? Bir kere ısıtırsın, en fazla iki. Üçüncüsünde çekilmez olur.

Dürüstlük, leke çıkarıcıların yanında...

Arkadaşlar rengârenk şeker paketlerinin arasında. Ağızına atıp tadına varırsın, sonra gittikçe eriyip biter. Bittikten sonra da, eğer ki adi bir şekerse ekşimsi bir tat bırakır.

Dostluk ve aileler sakızların yerinde. Nasıl da eğleniyordum bunu yaparken... Çiğnendikçe çiğnenir, çiğnedikçe çiğnersin ama bilinmez bir sebeple de tadı çoktan geçtiği halde bir türlü çıkarıp tüküremezsın yere.

İlk aşk dondurucuda. Ölüm de orada... Üstelik simsiyah bir poşetin içinde. Çıkarıp da çözülene dek, poşetini yırtsan da içindekinin tadına tam varamayacaksın.

Hepsi, "Al beni" diyen gözlerle bana bakıyor. Üstelik ederinin üstünde fiyata satışa sunulmuşlar.

Kadınlar içki reyonunda. Fazla kapılıp sonuna dek gitmek isterseniz yahut birbiri ardına karıştırırsanız başınızı döndürüp sizi yere seriveriyorlar. Kusturuyorlar hatta. İçinizden geçip hayata safra ve çiş olarak geri karışıyorlar. Ve hafif fakat kendini belli eden bir baş ağrısı kalıyor ertesi güne.

Sarışınlar biralaların, kızillar kırmızı şarapların, kumrallar viskilerle konyakların, esmerler kahve likörlerinin yerinde. Onlar da kendi aralarında çeşitleniyor. Sohbet seveni sevmeyeni, aşırıya kaçıranı, sinsice içinize dökülüp aniden çarpanı, renk değiştireni, şiir yazdıranı, kıyameti koparttırani var!

Hepsini birden lakır lakır mideme dökmek geliyor içimden.

Aklını kaçırmış bir maymun gibi şişeleri birbirine vurdurup kırık dökmek!

Görebildiğim, etrafımı çepeçevre sarmış her şeyi, rafların tümünü birbirine katmak,

hayatı altüst etmek! Sakızları leke çıkarıcıların arasına, şekerleri bayat ekmeklerin içine sokmak, içki reyonunu tıka basa donduruculara tepelemek istiyorum!

Etrafımda dolaşan domatesleri tek tek ezerek salça yapmak yahut küp küp doğramak!

Fiyat etiketlerini değiştirmek!

Bunu bir kez yaptım aslında... Pek meraklı müşterilere ekstra mesailer yaratabilmek için...

Üst rafın fiyatını alt rafa, alttakini karşıdakine, karşıdakiniyse bir yana, onu en diptekine... Böylece devrilen domino taşları gibi devam etti. Öyle ki elimdeki son etiket bir hardalıydı ve onu bir pamuk paketinin altına sıkıştırmak zorunda kaldım. Onlara, yani markette gezinen insanlığa yeni ve biraz da tuhaf bilmeceler sunmak, şaşırıp aranan ifadelerinin büyüklüğünün lezzetine varabilmek için...

Durum anlaşıldığında olayı üstlenmeyip köşemden sessizce izlemeyi tercih ettim.

Fakat anlaşıldı... Yeni bir yalan dizisinin eşliğindeydim böylece.

Müdür şaşkınca ve anlam veremeyerek -ilk defa yüzünde bu kadar net bir ifade vardı-, "Ne yapıyorsun sen?" dedi, "Her şeyi birbirine karıştırıp müşterileri kaçırtmak mı istiyorsun?"

"Evet" demek istedim, ya da "sadece biraz eğlenmek" niyetinde olduğumu söylemek.

Ama aklım makul davranma yetisini yitirmemiş olacak ki, "Gözlerim epey bozulmuş sanırım... Hafta sonu bir doktora gidip derhal çözeceğim bu işi" dedikten sonra yetinemeyerek devam ettim:

"Sadece fiyatlara odaklanmıştım. Fark ettiyseniz karışan ürünlerin fiyatları birbirine oldukça yakın. Hem sonra bazı etiketlerdeki yazılar silik çıkıyor ve okunması çok güç. Kartal gözlerinin bile çözemeyeceği siliklikte yazılar var."

Yalanlarımdan sıkılmıştı sanırım, "Neyse..." diyerek geçiştirdi, "bir daha olursa bu koşullarda çalışamayız."

"Çalışmayalım! Senle çalışmayı isteyen kim? Hem ben senin ifadesiz yüzün için burada değilim ki..." diye düşündüm.

Böylece kapanmıştı olay. Marketteki tüm domatesler de kafayı azar azar yiyişime şahit olmuştu. Tüm etiketleri esas yerlerine koymak da bana düşmüştü tabii ve bir nevi ceza olarak mesaiye kalmıştım. Tam 10'a kadar. Sabahtan geceye, flüoresan ışıkları altında, ruhsuz renkli paketlerle tıka basa doldurulmuş bir morgda on iki saat. Daha da ayrıntılı bir hesap yaparsak yedi yüz yirmi dakika, yani kırk üç bin iki yüz bezgin ve donuk geçen saniye. Sonra o bezgin ve donuk saniyeleri bölen bir şey oldu...

File çorap giyinmiş bir çift bacak!

Nerde olursanız olun file çorap giyinmiş bacaklar ilginizi çeker değil mi? Üstelik bir markette mesaisini doldurmaya çalışan bir domatesseniz mihlanır kalırsınız.

Sarı dikişli siyah rugan botlarından başlayıp, çorabının her küçük baklava tanesini tarayarak yukarı yürüdü gözlerim. Eline ne geldiyse giyivermiş gibi görünüyordu. Kısacık siyah bir şort, üzerine birkaç beden büyük ve bir erkeğin olması muhtemel, ikide bir kollarını sıyırmak zorunda kaldığı lacivert bir sweatshirt, elinde de Çingene pembesi bir sırt çantası... Omuzlarına dökülen dağınık sarı saçlarına vardığımda ani bir tereddütle ürkekleştim. İçime bir avuç cam kırığı dökülmüş gibi hissettim. Allah kahretsin, aptal gibi görünüyordum! Saklanmalıydım belki de. Ama ne fark eder, nasılsa ölecektim... Domates olarak ya da değil, bir şey değişmezdi.

Fiyat etiketlerine, "Ne diyo bu ya?" ifadesiyle bakındığını görünce yanına gittim.

"Şey, bugün büyük bir karışıklık oldu da markette... Bu da yanlış olan son etiket sanırım." Aptalca sırtarak, "Yoksa votka şişelerinin altında deterjan etiketinin ne işi var?" dedim.

Cevap vermedi. İki yanına dökülmüş ve yüzünü görmemi engelleyen sarı saçlarıyla önüne bakmaya devam etti.

"Doğru etiketi hemen getiriyorum şimdi" deyip deterjanların oraya gittim.

Tabii ki yoktu... Koca markette o aptal etiketi nasıl iki üç saniyede bulabilirdim ki? Aklıma kasadan okutmak geldi... Koşar adımlarla kasaya ulaştığımda alışverişini tamamlamış, elindeki votka şişesiyle, aldığı abur cuburlar okutulurken öten her "dit" sesiyle senkronize bir biçimde başını aşağı yukarı sallıyor, belli ki bir an önce oradan uzaklaşmak istiyordu. Parayı ödeyip, aldıklarını sırt çantasına tıktırıp bir an olsun etrafına bakınmadan gitti...

Sadece birkaç saniyeliğine yarım yamalak görebildiğim bembeyaz yüzüyle onun bir buz prensesi olduğunu düşündüm. Yahut karlar kraliçesi. Soğuğuyla yakan biri. İçimdeki tüm rafları dağıtmış, tüm uzuvlarımı birbirinin yerine yapıştırmış, dağınık aklımın kırık dökük parçalarını düşüncesiyle ezerek daha da ufalamıştı.

Onu daha önce görmüş olup olamayacağımı düşündüm... Belki de yolun birinde çekinerek etrafına bakınan gözlerim, onu son anda fark ettiği bir resim olarak çok önce hafızama kaydetmişti. Yanı başımdan sarı saçlarını savurarak geçip gidişiyle bir anda vurup kaçmış, yenen koca bir tokattan kalan pespembe kızarıklık gibi ardında garip bir aşinalığı bırakmıştı.

"Keşke onu takip edebilseydim..." diye düşündüm. Mesaimin bitmesine daha bir saat vardı. Esas mesele bu değildi zaten. Yoksa son günlerini yaşayan biri için işi bırakıp gitmek büyük çılgınlık sayılmazdı. Sebep çekinmemdi... Yahut bir çeşit mazoşistlik... Onun öylece çekip gitmesi, içinde yaşadığım boşlukta bana kendimi tatlı tatlı acıtabileceğim daha geniş zamanlar yaratıyordu.

Platonik aşk, bu sebeple benim gibi biri için vazgeçilmezdi. Onunla karşı karşıya gelip, tanışıp konuşacağımız gerçekliği istemiyordum. Çünkü benim için "gerçek", tek bir otun bile yeşermeyi başaramayacağı uçsuz bucaksız bir çöldü. Bana ne dese, hafif bir esinti gibi kulaklarımın kıyısından uçup gidecekti harfler... Bakışları, gözlerimi delip arkamdaki

duvara saplanacak yahut aynadaki kendi gözlerine dönecek, böylece kendimi hep yalnız hissedecektim... Birkaç kelime etmeye kalktıgımdaysa, ağızımdan çıkan her sesin ardından onların bana ait olmadığı kaygısına kapılacaktım. Hiçbir kelimeyi kendime yakıştıramayacak, kendimi hiçbir cümlemin kollarında rahat hissedemeyecektim. Gözüme çarpan saatin saniye saniye ilerleyişi sinirimi bozacak, öylece durmak yahut ölmek isteyecek, o karşımda otururken delice bir özlemle pembe haplarımı hayal edecektim...

Çünkü "yalnızlık", hayatta karşınıza çıkabilecek en berbat sevgilidir. Ve size hayal edebileceğiniz en sivri kancayı atar. Ona kendinizi bir kaptırırsanız, artık kimse yerini yokluğunu dolduramaz demektir.

Yalnızlık rekabet kabul etmez. Onun koynundan daha güvenlisi, daha sıcak, daha şefkatlisi yoktur. Evet, şefkatlisi. Tek başına sessizliği dinleyen, bunu başarabilen kişi, duyup duyabileceği en avutucu sözlere erişir. Bu yaşıma dek doğru dürüst bir ilişki yaşayamadıysam, sebebi biraz da budur.

Oysa fena bir tip sayılmam. En azından göze batan bir çirkinliğim yok. Anlayın işte, o aptal domatese yüz verecek kadar vahimdi durumum. Böylesi yalnızlık oyunları ile oylanmasaydım, şimdiye kadınlar hakkında bir çift laf edebilecek deneyime sahip olurum kuşkusuz.

Yine de marketin kapısını hafifçe aralayıp, ardından bakmak hoşuma gitmişti.

Yürüyüşünü inceledim. Rüzgârda savrulan sazların kuvvetinde görünen uzun bacaklarıyla attığı dağınık adımları.

Neden bilmem, sağına soluna bakmadan birdenbire yolun karşı tarafına geçmesini, yahut trafiğin ortasında yanı başından geçen arabalara aldırmandan yürümesini, durup kaldırımın kenarında bir müddet oturmasını ya da tanımadığı birinden bir sigara istemesini bekledim. Sonra delice bir merakla neler düşündüğünü bilmeyi... Bilinçsizce gözlerinin kıyısından içeri sokulan resimleri bir bir görmeyi...

Sanırım gizli merakımdı bu. Neden böyle meraklıydım hiç mi hiç bilmiyorum... Ama işte insan, uçmuş aklıyla paramparça adımlar atan file çorap giyinmiş bir çift bacağın aklından neler geçtiğini merak etmeden duramıyordu... Ya da elindeki kutu süte kuşku ve memnuniyetsizlik içinde uzun uzun bakan gözlerin... Aklında yürüyen kelimeler sadece kutuda yazanlar mıydı? Yoksa yanı başındaki kadının ne kadar şişman olduğunu, saçının çirkinliğini yahut kıyafetinin uyumsuzluğunu düşünüyor olabilir miydi?

Belki biraz farklı bir durum ama tam da bunun gibi bir hikâyeye uydurmak istedim işte yürüyüşüne.

Nedense aklıma hiçbir fikir sokulmadı... Biraz sonra sokağın ucunda bir başka yöne kıvrılarak kayboldu zaten. Geriye içinde kendimi acıttığım o tanıdık boşluk kaldı.

İlk karşılaşma anımızdan sonra yatağında uzanırken, market reyonları arasında ya da sokaklarda boş boş gezerken o sarışın kıızı birçok kez hayal ettim. Bir müddet sonra aklımda kalan resmi bulanıklaşıp silikleşmiş, böylece eksik ayrıntılarını hatırlamaya, hatta zihnimde büyüterek tamamlamaya çalışmıştım...

“Mesela burnu nasıldı?”

“Kavisliydi... Küçük ve kavisli...”

“Gerçekten öyle miydi?”

“Ya dudakları?”

“İnce, kıvrık dudaklar...” Bir türlü emin olamıyordum.

“Yüzü oval miydi, yoksa geniş ve yuvarlak mı?”

“Ya parmakları, onları görmüş müydüm?”

Düşündükçe zihnimdeki resimlere her saniye yenilerini eklemiş, böylece onu aklımda kalan ilk halinden uzaklaştırıp bambaşka birine dönüştürmüştüm... Sonunda göz, diş, el, yanak, bacak, meme, göt gibi kesik parçalardan oluşan bir albüm dolusu resmin içinde kayboluverdim. Öyle ki, yeniden karşılaştık sanki onu tanıyamayacaktım. Bir daha, bir daha bakmam gerekecekti, o mu değil mi diye...

Durum böyle karmaşıklaşıp da kız herhangi bir sarışın kıza benzeyince vazgeçip yenilerini aramaya koyuldum... Sanırım gizli oyunumdu bu. Platonik aşk... Sizin bu işe gönüllü olmanız ve oynamak istemeniz yeter. Oyunuysa daima karşı taraf başlatır... File çorapları, uzun sarı saçları ya da buz gibi duruşuyla aklından geçenleri merak ettirir işte.

Bir müddet arandım. Aniden çarpıp aklımı alacak bir ayrıntının izini sürdüm durdum... Ama iri göğüsler, koca popolar, uzun kırmızı tırnaklar türünden gelip geçici şeylerdi. Ve ilk bakışın ardından tek tek uçuşup gittiler...

O sarışın kıızı da aklıma gizlenmiş gibi beni izliyor, kontrol ediyordu sanki.

Etrafımda domatesler, şişe dibi gibi gözlükleriyle yaşlılar, evliler ve kışkırlardan düşen eşofmanlarıyla yeni ergen kızlar vardı.

Kendimi, içine küçücük bir ışık huzmesinin bile sızamadığı kapkaranlık ve bomboş bir oda gibi hissediyordum. Pembe haplarımı hatırladım... Fakat aklım kendimle yahut ruhumla çekişmeye başlamıştı. “Daha hiç eğlenmedin ki...” deyip duruyor, saçma sapan işlere girişmem için adeta fişfişlayıp tahrik ediyordu. Derinizi sinek ısırır da acı acı kaşınmak istersiniz ya, tıpkı öyle bir duyguyla ruhumu ısırılmış, şimdi de onu hatır hutur rahatlatmamı bekliyordu. Bir şeyler yapmalıydım... Öyle ki, hiçbir şey yapamasam olduğum yerde zıplayıp duracak ya da açılıp gerilerek tavandaki flüoresanlara şaplaklar vurmaya çalışacak yahut reyonlar arasında çıldırmış bir fare gibi nereye gittiğimi bilemeden fıldır

fildir koşturacaktım. Üstelik içimde yeniden kırıp dökme duygusu belirmişti.

O sırada, pörsümüş derisi kafatasının şeklini almış yaşlı bir kadın elindeki zeytinyağı şişesiyle, kurbanını kıstırmışçasına bana doğru yanaşıp fiyat etiketini bulamadığını söyledi.

Ona ağzımın kenarıyla, "Madem kıytırık bir fiyat etiketini bile bulamıyorsun, ne bok yemeye markete geldin? Git bakkala sor!" dedim.

Kulağını tutarak başını hafifçe öne uzatırken gözlerini kıstı. Neden bilmem, bir şeyi doğru dürüst duyamayınca ıkınır gibi gözlerini kısar insanlar.

"Tüm sağır orospular hep beni bulur zaten!" diyerek üsteledim.

Sağır olan benmişim gibi zeytinyağı şişesini tekrar gösterip başını merakla sağa sola salladı. Nasıl da ısrarcıydı... Bağırarak, gözünün dibinde durduğu halde göremediği fiyatı okudum ve kıçımı dönüp derhal uzaklaştım.

Karşı reyonda genç bir kadın makarnalara bakıyordu. Sinsice yanaşıp, siyah saçlarıyla örtülü kulağının gerisine sokularak gayet lakayt bir biçimde,

"Ben en çok fiyonk olanları seviyorum, ya sen?" diye sordum.

Güldü geri zekâlı.

Yüz yüze gelişimle tipsizin teki olduğunu fark ettim. Sarımsı esmer teninde yüzü şiddetli bir meteor yağmuruna tutulmuş gibi delik deşikti. Alnında ve yanaklarında öyle çok çukur vardı ki, yüzüne bir avuç leblebi fırlatsanız teki bile yere düşmeyecekti sanki. Ve ağzının iki yanı tükürük lekeleriyle kaplıydı. Konuşmadığımız için tam anlayamadım ama sanırım peltekti de. Çünkü bu kalıcı tükürük lekeleri ancak bu şekilde oluşur. İyyyk... İçim kalkmıştı. Uzaklaştım. Kız ardımdan, "Niye gittin ki?" dercesine uzun uzun baktı.

Biraz ileride morfin yemiş gibi uyuşuk, saçı tekir kedilere benzer şekilde karmakarışık renkli bir kadın vardı ve durmak nedir bilmeyen iki üç yaşlarındaki çocuğu.

Çocuk yarım yamalak kelimeleriyle sürekli konuşuyor, bir şeyler istiyor, annesi "Hayır!" deyince de ağlamaya başlıyordu. Tepinerek tuttururken eli şeker reyonuna yapışmış gibi sürekli etrafı karıştırıyor, her aldığını farklı bir yere geri koyuyor, annesiye çocuğu susturmak bir yana ilgisizliğiyle onu çileden çıkararak iyiden iyiye azdırıyordu.

Gözüme kestirdiğim en iri salatalığı kaptığım gibi çocuğun küçük kafasına "lak!" diye yapıştırdım. Önce afalladı, birkaç saniye sessizlik oldu, sonra öncekinden de beter bastı çığı! Öylece bağırarak ağlarken ses telleri lime lime dağılarak kan içinde parçalanıyordu sanki. Bir yandan da eliyle beni işaret ediyordu.

Aceleyle yetişmem gereken bir şey varmış gibi koşar adımlarla arka reyonlara doğru gittim.

Bir turşu konservesini açıp içine tükürdüm. Bu hoşuma gitmişti. Kapatırken, "Keşke içine işeyebilseydim de" diye düşündüm... Nedense o bulanık suyla uyumlu olurmuş gibi geldi.

Başka neler yapabilirim diye aranmaya, reyonlar arasında bakınarak açabileceğim şeylerin izini sürmeye başladım.

Aslında bu tükürme işi benim için yeni sayılmazdı. Tuvaletlerdeki sabun kutularına tükürmeyi, önceden beri alışkanlık haline getirmiştım. Öyle ki tuvalette benden başka kimse yoksa bir biçimde dayanamıyor, tükürüğümü ağzımda iyice biriktirdikten sonra yavaşça, çektikçe uzayan kaşarlar gibi kutuya akıtıveriyordum.

Bir de kürdanlar... Gittiğim restoranlarda açık kürdanlardan varsa, onları kullanıp, avucumun içine saklayarak eski yerlerine sinsice bırakmak gizli zevkimdi.

Her neyse... Markette bu türden küçük pislikler yapabileceğim şeyler ararken konserveleri keşfettim. Kapaklarının etrafında koruyucu bant bulunmayan birkaç mantar ve mısır kavanozuna boğazımda ne var ne yoksa bıraktım Açtığım salça kavanozunun içine biraz turşu suyu ilave edip, parmağımınla şöylece bir karıştırdıktan sonra kapattım.

Fakat hareket alanımın kısıtlı oluşu canımı sıkıyordu. Her şeyin ağzı sıkı sıkı kapatılmış yahut kapağını kolayca açsanız da altına bir başka aptal kâğıt yapıştırılmıştı! Elimi uzattığım her şeyin bir şekilde, birilerince benden korunmaya çalışılıyor oluşu sinirlerimi bozdu. Hayır, etraf benim gibi küçük pislikler peşinde koşan insanlarla doluydu da benim mi haberim yoktu?

Daha fazla dayanamadım ve sağı solu şöyle bir adamakıllı kollayıp bir mayonez şişesine yapıştım. Kapağını açıp altındaki jelatini de çıkardım. Ve çaktırmadan pirinç, bulgur, mercimek, fasulye paketlerinin üzerine attırır gibi azar azar sıktım. Buzdolabını açıp litrelik içecek şişelerinin üzerine de şöylece bir akıttım. Aklımdan mayonezle birkaç küfür yazmak geçtiyse de imkânım yoktu. Her an enselenebilirdim. Birilerine yakalanırım diye, sıktıkça şişeyi arkama saklıyordum zaten. Böylece ilerleyerek kuruyemişlerle cipslerin bulunduğu reyonu, hazır tatlı paketlerini, şampuanlarla sıvı sabunları da hallettim. Abuk sabuk tişörtlerle ayakkabıların, ne bileyim uyduruk mutfak aletlerinin filan bulunduğu reyona da gelişigüzel, şöyle uzunca bir çizgi sıktım.

Her taraf yağ içindeydi...

Çok geçmeden etraftan, "Iyyy... Bu ne?", "Beyefendi bakar mısınız, her yer yağ içinde! Buraları temizlemiyor musunuz?" benzeri tepkiler yükselmeye başladı.

Sıvışmalıydım. Mayonez şişesini bir hışımla tişörtümün altına saklayarak depoya girdim. Otoparka açılan kapıdan çıkarak, hemen yakındaki çöp kutusuna havada birkaç parende attırarak salladım mayonezi. Geri dönüp uzaktan sessizce olup biteni izlemeye koyuldum.

Müşteriler her uzandıkları şeyden ellerine bulaşan yağa anlam veremeyerek önce kokluyor, sonra buruşmuş yüzleriyle en yakınlarındaki domatese çemkiliyor yahut derhal müdürü görmek istiyorlardı.

Müdürse şaşkınlıkla, markete gelen üç beş serseriden yakınıyordu. Birkaç kez göz göze geldiysek de ifademi nötrleyip ona akli bomboş bir ineğin gözleriyle bakmaya çalıştım. Hatta hemen bir bez kapıp diğer domateslerle birlikte etrafı temizleme operasyonuna katıldım. Önce beyazken giderek şeffaflaşıp sararan lekeleri çıkarmak istermiş gibi yapıp, oradan oraya sıvayarak daha da çok yayıyordum.

Bunu neden yapıyordum, bilmiyorum... Çünkü yediğim haltın anlaşılması dünyanın sonu

sayılmazdı. Kovulmak, yeniden işsiz kalmak, çökkün ruh halimi hepten darmaduman etmezdi. Ama garip bir biçimde, ortalığı böylesine karıştırmışken gizlenmekten, insanın emdikçe emesi gelen o top şekerlerden birine yapışmışım gibi tadına doyamadığım bir zevk alıyordum. Müdürle birbirinden aptal müşterilerin ortaya çıkan bu saçmalığa bir skandal gözüyle bakmalarını, domateslerin çaresizce her denileni bir an önce yapmak için çırpınışlarını izlerken, lunaparkta yüzüne rengârenk ışıklar vuran bir çocuk kadar mutluydum.

O gün mendil satışlarında hatırı sayılır bir patlama yaşandı. Markete her giren başka alışveriş yapmasa da en azından bir paket mendil almak zorunda kaldı.

Müdür, derhal domatesler arası bir operasyona girişerek mesaisi bitenlerin çıkmasına izin vermedi. Sızlananlar oldu. Ben aldırmadım.

Hepimizi toparlayıp, durmadan ellerini ovuşturup koklayarak bir konuşma yaptı:

“Bugün burada çok talihsiz bir olay yaşandı...”

Allahım, işini nasıl da ciddiye alıyordu! Kendini Amerikan başkanı, burayı da Beyaz Saray filan sanıyor olmalıydı. Tam yüzünün ortasına birkaç iri küfür yapıştırmayı düşündüysem de sessizce dinlemeyi sürdürdüm.

“Nasıl oldu, bilmiyorum... Ama oldu... İçinizden birinin bunu yaptığına ihtimal dahi vermek istemiyorum. Malları tek tek temizlememiz gerekecek. Paketli olanları bir araya toplayıp yıkayacak ve zararı en aza indirmeye çalışacağız. Bu seferlik satılamayacak durumda olanları ben karşılayacağım. Fakat siz de gözlerinizi dört açacak, bu tip bir olayın bir daha yaşanmasına izin vermeyeceksiniz.”

Arada diğer domateslerden bana pis bakışların fırlatıldığını fark ettiysem de aldırmadım. Kendi halimde sessiz biriydim ve yaşanan her tatsız olayın üstüme yıkılmasına razı olamazdım. Fakat hemen hemen hepsinin içinde linç duygusunun hareketlenmeye, kabarmaya, hatta kaşınmaya başladığını sezdim. Küçük pembe haplarımı hatırlamam, korkumun bir anda sabundan küçük balonlar gibi uçuşmasını sağladı. Etraf temizlenecek, konu kapanacaktı...

Tahmin ettiğim gibi de oldu.

Müşterilerden özür dilendi, her birine fazladan ilgi gösterildi, raflar her zamankinden özenli düzenlendi ve birkaç günün sonunda olay bir talihsiz kaza olarak kabullenilip unutuldu gitti...

Hep öyledir. Unutulur. Hayat hep devam etmek zorundadır. Küçük kazalara, işleyişi bozmaya yeltenenlere rağmen. O hep akar. Siz dursanız bile...

Benim gibi zamanın ortasında dikilip küçük pembe hapları düşleseniz ve aklınıza sokulan olmadık hayallerin büyüüne kapılıp sürüklenseniz bile...

Durağan geçen günlerimin canımı çokça sıktığı bir akşam pikapta Janis Joplin'in Pearl plağı dönerirken aklıma çiçek çocuğu irisinin verdiği kitap geldi. Şöyle birkaç sayfasına bakmaya karar verdim.

Müziği kapatıp yatağıma girdim. Başucumdaki komodinin en üst çekmecesinde, acil durumlarda basılacak bir buton ya da bir çıkış kapısı gibi pembe haplarım duruyordu, onların orada olmasından garip bir yaşama gücü yahut diriltici bir haz alıyordum... Ama gerek kalmadı. Birkaç sayfa yağ gibi kayarak geçti parmaklarımın arasından. Devam edecektim, bunu biliyordum artık... Çünkü iyi bir başlangıç benim için devam etmeyi çoğu zaman gerekli, hatta zorunlu kılar. Kazara da olsa bir işe bulaşmışsam bokunu çıkartana dek bir şekilde sıyrılamam ondan.

Derken sayfalar ilerledikçe kendiliğinden uçuşmaya başladı. Aklımı öyle bir kavrayışla sardılar ki esintilerini tenimde hissediyordum... Gözümün önünden hızla akıp gidiyordu kelimeler, peşlerine takılmış, onlara yetişmeye uğraşıyordum...

Yaklaşık üç saatin sonunda, 82. sayfanın en dibine kazınmış o son cümleyi de okuyup kitabın kapağını kapatışımla odamın içini fırtınadan sonraki o doygun sessizlik sardı. Bu his, küçük pembe haplarımın kendi halinde çekmede beni bekleyişlerine benziyordu... Ama işte durdurulamayan bir biçimde, o küçük hapları çekmedeki yerlerinde elimle yoklar gibi devam ettim...

Sabah ezanı okunduğunda Dönüşüm'ü tam üç kez okumuş, kavuştuğum bu yeni dünyada ben de bir nevi dönüşmüştüm...

Biri, ellerini uzatıp içimdeki boşluğu sıkıca kavradıktan sonra çekip çıkarmıştı sanki ve insan selleriyle çevrelenmişken içim dışıma çıkmış halimden utanıp çekinerek başımı öne eğdiriyordum... Onlarsa koca şaşkınlıklarıyla kendilerinden olmayan bu garip yaratığı ayıplıyor, küçümsüyor, sırt çevirmek için fırsat kolluyor, olası bir yüzleşme ihtimaline karşılık da içlerindeki linç duygusunu gizliden gizliye besliyorlardı... "Bu ayrıklığı kim ister?" diye bir an için bile olsun akıllarından geçirmiyorlardı. Gregor Samsa olmayı hayal ettim...

Onun yerinde olsaydım, kuşkusuz ki saklanmak yerine etrafa dehşet saçmayı, insanlara salyalarını bulaştırmayı, üstlerine yürümeyi, ansızın saklandığım yerden çıktığımda basacakları korkunç çığlıkları duyarak zevklenmeyi tercih ederdim... Oysa görünür bir çirkinliğim yoktu. Tek garip yanımda ruhumdu. İki bir ovuşturup durduğu yapış yapış kıllı bacakları olan, koca kara gözleriyle etrafına bakınan zavallı ruhum...

Kitabı dördüncü kez okumaya kalkıştığımda uykuya daha fazla direnemedim.

Bir iki saat sonra annemin elleriyle kapımı tekmelemesi sonucu uyandım. İlk yaptığım, yorganın altındaki bacaklarımla ellerimi yoklamak oldu. Eski halimdeydim ve bu beni hiç mi hiç mutlu etmedi.

Annem odamın kapısını yavaşça araladı, bakiştık. Uyandığımdan emin oldu.

Her gün kadar normal bir gündü. Güneşin doğuşuyla batışı arasında, ezberlerin tazelenmesinden ibaret normal bir gün. Dışarı çıkıp kısa mesafemi kat ettim. Gökyüzünden bakıldığında, eli yüzü düzgünce bir Gregor Samsa gibi görünüyor olmalıydım. Bu beni hznlendirmiyordu, hayır. Aksine lmm kolaylaştıran bir Şeydi. Bir böceği öylece ezip geçerken kim durup birkaç saniye düşünürdü ki?

Markete vardığımda, benimle konuşmayı pek tercih etmeyen domateslerin yüzünde her zamanki kindar ve kcck bir kıvılcımı koca bir yangına dönüştürmek için sabırsızlıkla bekleyen sinsi ifade vardı. Bu ifade her geçen gün daha da belirginleşerek ürkütücü bir hal alıyordu.

Korkuyor muydum? Belki biraz... Ama bu his beni sindirmeye yetmiyor, aksine kıyametin hepten kopması için habire içimi kamçılıyordu.

Kazara bir Şey soran olursa duymazlıktan geliyordum mesela... Ya da başımdan savıyor, cevap vermemek için Şımarık bir ocuk inadıyla direniyordum.

Onlara her fırsatta hiçbir hareketlerinin, hiçbir sözlerinin, hatta nefes alıp verişlerinin bile umurumda olmadığını bir Şekilde sezdirmeye çalışıyordum. Kendi halimde, kendi dünyamda öylece takılmak istiyordum, buna kim ne diyebilirdi ki?

Onlara iten içe, "Sizleri yok sayıyorum ey aptallar! Çünkü hepinizden daha zekiyim... Önüme konan Şu aptal işe sizler kadar aldırmadığımdan, bayat hayatlarınızı hiç çekici bulmadığımdan, her kck sevinciniz beni iğrendirdiğinden!" diyordum.

Sessiz dursam da sözlerimi tek tek duyuyorlardı biliyorum. Böylece kimin kimden iyi durumda olduğunu kanıtlamak istiyorlardı. Aslında kendi hayatlarının yaşanmaya değdiğine inanmaya çalışıyorlardı, bu apaçıktı...

Ama insanlar kaar... En çok da gerçeklerden. Uyurgezer sürüleri gibi kısa mesafelerini kat ederken birbirlerine bakıp avunmak ve uyuşmak isterler. Dilencilere para saçmaları, dert dinlemeleri, dedikodu yapmaları hep bu yüzdendir.

Ara sıra felaketler olur. Yangınlar, depremler, patlayan bombalar gibi... Yüzlerce suçsuz ölür. Ağlaşırlar. Gözyaşı akıtırken iten içe kendilerini Şanslı hissederler ve yaşama hırsları da sebepsizce dirilir. Ertesi güne daha din uyanıp, "Hayat işe" derler... Hafife alırlar. Bir an önce unutmak için.

Benimse hiçbir Şeyi unutmak yahut hafife almak için sebebim yoktu. Her Şeyi açık açık söylemeye hiç olmadığım kadar hazırdım. Sadece gerçeklerden bahsetmek bu kadar mı zordu? "Ne Őanslıyız ki orada değildik" demek?

İşgzar bir domatese, yaptıklarının dünyadaki milyarlarca insandan tek bir tanesinin bile umurunda olmadığını ve neredeyse otuz yaşına gelmişken herhangi birinin hiçbir meziyet gerektirmeyen bu aptal işi kolaylıkla yapabileceğini hatırlatmak... Buradan kovulduğunda bulabileceği en iyi işin bir başka market köşesinde sürünmek olacağını, hayatının hep böyle geçeceğini, kazara evlenirse bir zaman sonra karısıyla birbirlerinden nefret

edeceklerini, çocuklarının da kendini bilmeye başladığı andan itibaren onları aşağılayıp duracağını, eğer şanslıysa sağa sola yaltaklanarak sonunda ola ola bir market müdürü olacağını, ömrünü kör ve sağır yaşlılara fiyat etiketi okuyarak geçireceğini açık açık söylemek?

Evet yaptım! Gözüme kestirdiğim ilk domatese bunların tümünü bir çırpıda döküverdim ağızımdan.

“Ya sen?” dedi ki bu verilebilecek en klişe karşılıktı.

“Ben durumumla son derece barışığım, bu yüzden de en yakın zamanda intihar edeceğim” dedim.

“Kafayı yemişsin” dedi.

Birkaç meraklı domates göğüslerini kabartarak, sanki arkalarında çivili sopalar taşıyorlarmış gibi yanaştı.

“Demin arkadaşşa söylediklerimin tümü sizin için de geçerli...” dedim.

“Nedir o?” diye sordular.

“Boş verin, saçmalıyor...” dedi sinik domates.

“Söylesene!” diye üsteledim.

“Sen söyle... Uğraşamam!”

“Buraya geldiğim ilk gün ne düşündüm biliyor musunuz?”

Sakin tavrımı bozmadan devam ettim:

“Hepinizin irili ufaklı domatesler olduğunuzu... Şu rafta duran domatesler gibi siz de tek tek çürüyeceksiniz! Yumuşayıp sulanacaksınız, derileriniz buruşacak, azar azar küflenip kokacaksınız! Ve size uzanan eller pörsümüş derinizi tuttuktan sadece birkaç saniye sonra ne bok olduğunuzu anlayıp geri bırakacak... Çöpe sallayacaklar topunuzu birden! Diğer zavallı çöplerin arasına... Ezik götler!” dedim ve aynı anda yumruğu yedim.

Hoşuma gitmişti, itiraf etmeliyim. O ana kadar tek başıma konuşuyordum. İşte, şimdi gerçekten diyalog kurmayı başarmıştık.

Sözleşmişçesine beni tam ortalarına alıp ezmek istediler. Ama ben kıyıya köşeye saklanacak türden bir Gregor Samsa değildim. Elime ne geçerse onlara fırlatmaya başladım. Azgın kediler gibi gırtlığımı yırtarak bağıryordum. Yoğurtlar, peynirler, salam, sucuk paketleri havada uçuşuyordu. Sonra yumurtalara yapıştım. Tam kafalarını isabetleyerek kartopu gibi hızla fırlatıp onları saçlarında yahut yüzlerinde patlatıyordum. Ama ben de bir tuz paketini tam kafama yemiştim, çarpmanın şiddetiyle ince plastik yırtılıp kıyafetimden içeri milyon tane küçük beyaz zerre dökülerek terli tenime yapışmıştı.

Bir şişe kola kapıp salladıktan sonra kapağını açıp bir partinin ortasındaymışçasına üstlerine püskürttüm. Biri cevaben koca bir domatesi kurşun gibi kığımında patlattı. Son derece anlamlı bir hareketti, kabul ediyorum...

Herkes, ağzına gelen lafı orta yere tükürüyorlardı.

Gülüyordum... Ağzında tek dişi kalmamış, çırılçıplak gezindiği vücudu yara bere içinde bir deli gibi katıla katıla gülüyordum.

Reyonlar arasında köşe kapmaca oynuyorduk. O aptal kız sinsice yanaşıp tam yüzümün ortasına sinek ilacı sıkmaya çalıştı. Onu sert bir darbeye iterek yere yapıştırdım. Sonra da kafasından aşağı biraz kola boca ettim.

Herkes havada uçuşanlardan korunmaya çalışıyor, yaşlılarsa ağladı ağlayacak halleriyle kendilerini dışarı atmaya uğraşıyordu.

"Bir daha bu markete gelirim! Burası iyice çığırından çıktı! Allah topunuzun belasını versin! Ne biçim iş bu anlamadım!" benzeri laflar ediyorlardı.

Dört bir yanıma sararak beni çevrelemeleri uzun sürmedi. Bu eşsiz anın tadını doyasıya çıkarabilmek için yavaş adımlarla yanaşacak, beni tek hamlede tabanlarına yapıştırıp ezmek yerine kollarımı tek tek kopartıp gövdemi iğneye geçirdikten sonra ateşe vereceklerdi.

Müdürün geldiğini görmedim. Çünkü o sırada elimdeki kola şişesinin dibinde kalanı ağzıma akıtıyordum. Yüzü kıpkırmızıydı. Yanakları, gözleri, burun delikleri, saçlarıyla dişleri bile kızarmıştı.

O an, çizgi filmlerdeki gibi kulaklarından buharlar çıkacağını düşündüm. Bu da beni kıkırdattı. Ya da on bin parçaya bölünecek, patlayarak infilak ederken havada sapsarı, parlak yıldızlar uçuşacaktı! Gayet küstah bir biçimde elimdeki boş kola şişesini yere, herifin ayaklarının dibine fırlattım. Ve aynı anda ömrüm boyunca yediğim en okkalı tokat patladı yüzümde!

"Siktir git!" dedi.

Evet, bu lafı hak etmiştim. Belki tokadı da... Ama yine de o ifadesiz heriften bu kadarını beklemezdim. Beni şaşırtmayı başarmıştı.

Diğer domateslerin arasından yüzümdeki pis sıyrılmayla süzüle süzüle yürüdüm. Giderken birkaç pislik daha yapmayı düşündüm. Ne bileyim, onlara birkaç sakız paketi fırlatmayı, elmalardan birini ısırıp beğenmemiş gibi yere atmayı, yahut deodorantlardan birini açıp koltukaltlarıma sıkmayı filan... Vazgeçip yürüdüm. Bu kadarı bana yetmişti...

Müdür arkamdan, "Polis çağıracağım!" diye bağırdı. "Yaptığın tüm pisliklerin tek tek zabtı tutulacak! Hepsinin parasını son kuruşuna kadar ödeyeceksin!"

"Etrafa birkaç peynir paketi attım diye beni hapse tıkmazlar ya... Hem ben bunu kendimi korumak için yaptım. Yediğim yumrukla tokat da cabası! Asıl benim onlardan davacı olmam gerekir" diye düşündüysem de söylemedim.

O aptal marketten böylece bir çırpıda kurtulmuşum. Oradan çıktığım gibi doğru eve döndüm. Annem şaşkınlıkla, şişip morarmaya başlamış elmacıkkemiğime, üstüme bulaşan abuk sabuk, renk renk lekelerle baktı.

Ona, "İstifa ettim" dedim.

"Niye?" diye sordu.

Ruhumun, aklımla sürdürdüğü bunca yıllık işbirliğine hepten son verdiğini söyleyemezdim ya...

O yüzden, "Markettekilere birtakım gerçeklerden bahsettim. Saldırganlaşıp üzerime yürüdüler. Kendimi korumak için elime geçen birkaç şeyi onlara fırlattım. Nitekim birlikte çalışamayacağımız anlaşıldı, istifa ettim" dedim.

O anın coşkusuyla tüm bunları bağırarak söylemişim ama ne kadarını duyabilmişti, bilmiyorum. Bir şey demedi.

Sessizce odama süzülüp yatağıma uzandım ve gece boyunca Gregor Samsa'ya o geri zekâlılara yaptıklarımı anlattım.

Marketten kovulduktan sonraki birkaç günümü odamdan çıkmadan müzik dinleyerek geçirdim. Bu genç ölümler işini epey sevdiğimden, internette araştırmalar yapıp, ulaştığım isimlerin mp3'lerini indiriyordum. Çünkü bazılarının plağı ha dedin mi bulunmuyordu. Hatta elime bir çırpıda uzatılıveren Jimi Hendrix plağına şimdi bir hazine gözüyle bakmaya başlamıştım. Üstelik sahafın içine doluşan sivilceli abazan topluluğu sinirime dokunuyordu. Her gidişimde orayı biraz daha kalabalık buluyordum. Bu furya dinip de orası eski haline dönene dek –o kadar yaşar mıyım bilmiyorum– gitmemeye karar verdim. Açıkçası tadı kaçmıştı artık.

Joy Division, Mayhem, Nick Drake, Yavuz Çetin... İşte öyle hepsini biraz biraz dinliyordum...

Annem sanki benimle birlikte oturuyormuş gibi odamın karanlığından ve havasızlığından yakınıp duruyor, her fırsatta ortalığı temizlemeye yahut düzenlemeye çalışıyordu. Bense etrafın dağınık olmasından, içerdeki pisliğin ve karmaşanın gitgide artmasından, çöplere tutkun o manyaklar gibi garip bir haz alıyordum. Beni zorla alışverişe gönderiyor, fırsattan istifade temizliğe giriyor, döndüğümde perdelerle pencereleri açılmış, etrafta ne varsa alakalı alakasız üst üste dizilmiş buluyordum.

O gün, yine bu türden bir düzenleme için olsa gerek, eften püften ihtiyaçların yazılı olduğu bir listeyi elime tutuşturdu. Üç şişe çamaşır suyu, bir paket Türk kahvesi, peçete ve limon. Sıkınca aldım listeyi elinden. Üstümdeki lekeli sweatshirt ile eşofman altını değiştirmeye gerek duymadan çıktım.

Darmadağınaktım. Sakallarım uzamıştı. Bunun hoşuma gittiğini söyleyebilirim, çünkü beni olduğumdan büyük gösteriyordu.

Kapıdan çıkarken koridora yığılmış onlarca eşyayla karşılaştım. Yan daireye yine birileri taşınıyordu. Zaten altı yedi ayda bir kiracı değişirdi. Pek dayanmadığım türde gençler, kırkında bekâr adamlar ya da on-on beş kedisıyla yaşayan yaşı geçkin yalnız kadınlar tutardı orayı.

Kocaman kırmızı bir kanepenin kapının ağzında duruyordu. Büyük beyaz dolap kapakları duvara dayalıydı. Beyaz komodinler, koliler, kutular... Bir yandan da yanlarına durmadan yenileri yığılıyordu.

Merdivenlerden inerken, elinde renkli küçük bir kutu taşıyan sarışın bir kızla yan yana geçtik. O muydu diye düşündüm. Marketteki kız. Arkasından bacaklarına baktım. Yürüyüşünü inceledim. Üzerinde deri bir ceketle dapdar bir kot pantolon vardı. Sürekli file çorapla gezmesi saçma olurdu zaten. Boyu marketteki kıza oranla kısaydı sanki. Yürüyüşü de dağınık değil de hoplar gibiydi. Ayaklarının altında küçük yaylar varmışçasına havalana havalana ilerliyordu. Ama belki böyle bir günde adımları daha dinçti, bunu kim bilebilir?

Eşleştirebileceğim yeni ayrıntıların izini sürerken duvarın dibinden kıvrılıp yok oldu.

Yukarı çıkıp konuşmayı düşündüm. "Hoş geldiniz. Demek yeni taşındınız" benzeri aptal klişe laflar etmeyi. Vazgeçtim. Onu öylece eksik bırakmak, yine bir çeşit mazoşistlikle hoşuma gitmişti. Böyle hep tersini yaparım. Aklım başka şey söyler, ruhum başka. Aleyhime işleyecek her oyuna, nedense işte hep böyle varımdır.

Apartmanın ardına dek açılmış kapılarından dışarı çıktım. Başka eşyalarla koliler girişe dizilmişti. O eşyaların arasından elinde battaniyeye sarılı, dikdörtgen biçiminde, ne bileyim belki bir müzik seti, küçük bir sandık yahut mini fırın taşıyan, uzun boylu, yüzünün keskin ve sert hatları koca bir kayadan yontulmuş benzeyen, etrafıyla son derece ilgisiz, saçları kısacık tıraşlı bir herif gördüm. Giyimi hamallara göre farklıydı. Hem böylesi iri biri neden küçücük bir eşya taşıyor olsundu ki?

Mazoşistliğim kabarak o kızla bu herife hemen bir hikâye uydurdu. Birlikte yaşayacaklardı. Öyle değilse de bana pek arkadaşımış gibi gelmemişi.

İşte ona dadanabilirdim. Başımı hafifçe eğdirerek selam verdim.

Güneş gözlüğünün ardında nasıl bir siklemez ifade vardı bilmiyorum ama aldırmadan yoluna devam etti.

Üsteledim, "Merhaba. Yeni taşınıyorsunuz galiba?"

Durdu, "Evet. Bir mahsuru mu var?"

Afalladım. Benden hiç hoşlanmamıştı, bu kesindi... Hatta beni ota boka burnunu sokan, her gördüğüne yapışan, sosyalleşme meraklısı o gençlerden biri sanmıştı.

Şaşkın ifademle okkalı bir cevap arandım. Aklım boşlaşmıştı. Aklıma sokulan tüm kelimeler daha da ezilip büzülmeye niyetliydi.

Ben böyle durmuş düşünürken geçip gitti... Bu da ikinci bir cevaptı ve ilkinden çok koymuştu.

Öylece kalakaldım. Tiksinmiştim heriften. O kibirli sırtına atlayıp onu yere devirerek bir sağ bir sol, ağız burnu kan içinde kalana dek yumruklamayı istedim. Fakat sadece birkaç gün önce yediğim, şişliği henüz inmemiş yumruğu hatırlayıp vazgeçtim.

Arkasından, "Göt herif..." diye mırıldandım sadece.

Hamallar birbirine bakıp kan ter içinde gülüştü. Sonra aralarında Kürtçe bir muhabbete koyuldular.

Ne dediklerini anlayamasam da eminim, "Salağa bak! Dümbük! İkiye taş arabası! Sert kayaya çarptın!" benzeri klişe laflar ediyorlardı. Çünkü hayat hep böyle klişe laflarla doluydu. Hatta çoğu zaman onlardan kurtulmanın imkânsız olduğunu düşünüyordum.

Sadece laflar mı? O klişe lafları edebilmek için seçilen konular, mimikler, bakışlar, aşağılamalarla dışlamalar, özlemler, sitemler, haset ve kıskançlıklar; hepsi çok önce sayfa sayfa, cümle cümle, kelime kelime, en ufak noktalama işaretlerine varana dek ezberlenmiş yahut ezberletilmiş gibiydi.

Geceleri herkes uyurken, birileri tek tek kafaları açıp bu lafları tika basa koyduktan sonra

geri kapatıyordu sanki! Başka türlü bu aptallığa inanmak zordu.

Yürümeye devam ederken dönüp apartmana baktım. Annem penceredeydi ve eli çenesine dayalıydı. Dışarıdan hep böyle görüldüğünü, bu sokaktan geçenlerin onu hep böyle, bu haliyle tanıdıklarını düşündüm.

“Bizim deli camda yine. Mesaisine başlamış.”

Üstelik sokağa da bakmıyordu. Öylece uzağa, içi bomboş bir yere dalmış, çıkamıyor görünüyordu.

“Ne yalnız bir kadın... Dertli. Kimi kimsesi yok mu acaba? Varsa bile belli ki pek uğramıyor. Yaşlılık ne zor şey” deyip ona acıyor, birkaç dakika için bile olsa annemin boş bakışlarının yanında kendi hayatlarının muhteşemliğini görüp seviniyorlardı.

Yan daireye takıldı gözüm. Kiralık ilanı çıkmıştı. O kız pencerenin kıyısına ellerini dayamış, aşağıdan taşınan eşyalara bakıyordu. Marketteki kıza göre saçları daha kısaydı sanki ve rengi de –o gün gördüğüme göre– daha koyuydu, bal rengine çalıyordu. Yüzü de daha minyondu. Belki de uzakta olduğum için öyle gelmişti.

Ona baktığımı fark etti. Bir saniyenin onda biri kadar bir anda göz göze geldik. Kendimi yakalanmış hissedip ani bir hareketle başımı yola çevirdim. Sonra da aptal gibi refleksle alnıma küçük bir şaplak yapıştırıp durumumu daha da batırdım. Durduk yerde her yeni hareketimle kendimi daha çok rezil ediyordum.

Pişmanlıkla yürümeye koyuldum. Markete gidip o geri zekâlılara bulaşmak aklımdan geçtiyse de vazgeçip yakındaki bakkaldan listedekileri aldım.

Dönerken tek düşüncem, o sarışın kızla yeniden karşılaşp karşılaşmayacağımızdı. Hatta karşılaşsak ne yapacağımı dahi düşünmeye başlamıştım. Göz göze geleceğimiz anı, zihnimde açılacak o koskoca çukuru, sonra o çukura nasıl da tek bir anda karga tulumba düşüvereceğimi hayal ediyordum ki onu gördüm.

Kapıdaydı. Her an bir şey yere düşüp bin parçaya bölünecekmiş gibi, endişeyle içeri taşınan eşyalara bakıyordu.

Kaçarcasına geçtim yanından... Resmen korkmuştum!

Apartmana girişimle korkumun öfkeye dönüştüğünü sezdim.

Hızla uçuşan adımlarımdan, öne eğik başımdan, bir an önce kaçıp kurtulmak isteyen düşüncemden, artık ardımda kalan o sarışın kızın henüz farkına varamadığım onlarca eksik ayrıntısıyla kaya suratlı kibirli sevgilisinden; ve aralarında yaşanmış yahut yaşanması muhtemel onlarca mutlu günden, saatten, dakikadan, andan, hepsinden nefret etmişim!

Annem kapıyı açıp mesaisine geri dönmüştü. Odama girdiğimde camlar açılmıştı.

Derhal salona gidip, “O camlara bir daha dokunursan hepsini yerlerine çivilerim!” diye bağrındım.

Annem duymazdan gelip de aldırış etmeyince elime ne gelirse hırsıyla yere fırlatmaya

başladım! Mermer sehpanın üzerindeki yapma çiçek sepetini, yıllardır tek bir izmaritin bile söndürülmediği kristal kül tablalarını, kanepenin işli yastıklarını, adım başı serilmiş dantel örtüleri, her tarafına kurdeleler yapıştırılmış televizyon kumandasını!

Televizyonun üzerinde duran, annemin isminin yazılı olduğu nazarlık biçimdeki aptal süsü!

İçerisinde, başımdaki kep ve giydiğim cüppeyle kendimi Kurbağa Kermit gibi hissettiğim mezuniyet fotoğrafımın durduğu çerçeveyi duvara yapıştırdım! Sonra paramparça camın arkasındaki tipime son bir kez baktım. Geri zekâlı fotoğrafçı yaptığı rötuşla yüzümü bir ton pudra sürülmüş gibi göstermişti. Resmen ibne şarkıcılar gibi görünüyordum! Elimin titrek heyecanı ile o resmi bine parçaladım!

Annem çektiğim tüm vesikalıklardan bir kolaj yapıp duvara asmıştı. O çerçevedeki fotoğrafları da bir bir haklarken aralarından birinin bana hiç mi hiç benzemediğini fark ettim. Böyle bir fotoğrafım olduğundan haberim bile yoktu desem yeridir...

Fluydu... Gözlerim kapalı çıkmıştı. Öyle ki sokakta yürürken şöylece bir etrafınıza bakınsanız o fotoğrafa benzeyen en az yüz kişi görebilirdiniz. Kırmızı fonun önünde duruyordum. Saçlarım kısacık tıraşlıydı ve çenem hafif yukarı kalkıktı. Kaşlarımı çatmıştım. Üstümde kareli berbat bir gömlek vardı. Yedi sekiz yıl önce çekilmiş olmalıydı. Onu ayırıp bir intihar notu gibi cebime tıktım. Neden bilmem, o pozunu bildiğim tüm hallerime kıyasla kendime daha çok yakıştırmıştım...

Sonra yıllardır sinirimi bozan birkaç bibloyu; elinde sepet tutan, saçları iki yandan örgülü küçük kıızı ve kol kola girmiş neşeyle şarkı söylüyormuş gibi duran iki porselen çocuğu öfkeyle yere fırlatıp üstlerinde tepindim! Neşeleri aklımı kaçırtacak kadar beni öfkeliendiriyordu! Hepsinden nefret ediyordum! Örgülü saçlarından, tuttıkları sepetlerle dans edip şarkı söyleyişlerinden, tüm o dantellerden, işlerden, süslerden, kurdelelerle yapma çiçeklerden!

Annem ellerini başına götürmüş, "Evi başıma mı yıkmak istiyorsun?" diyen ifadesiyle panik ve korku içinde mihlandığı yerde bakakalmıştı. Hışımla pencerenin kenarına yürüdüm ve perdeleri küçücük bir ışık huzmesi bile sızamayacak biçimde sıkı sıkıya kapatıp acımasızca bağırdım:

"Biraz da duvara bakarak bekle!"

Ağladı ağlayacak haliyle içeri kaçtı. Öfkem tam tamına durulmadıysa da aldırmadım. Sinirden titreyen ellerimle perdeyi aralayıp tülü sıyırmadan dışarı baktım. Belki biraz sakinleşirim diye... Birkaç dakikalığına da olsa o sarışın kızın yüzünde kaybolabilmek için...

Apartmanın girişine park edilmiş kamyonetin yanı başında ellerini beline dayamış, sanırım ne kadar eşya kaldığını hesaplamaya çalışıyordu. Hemen arkasında iki hamal birbirine küçük şaplaklar yapıştırıp gülererek şakalaşıyordu. Bir başkası kamyonete yanaşıp sırtını eğdi. Ağzında yarısı yanmış, külü yere düştü düşecek bir sigara vardı. Battaniyeye sarılı buzdolabını yatırarak adamın sırtına yüklediler. Kül, üstüne binen ağırlığın şiddetiyle kopup yere düştü. Sigarasından derin nefesler kökleyerek yüzü duman içinde taşımaya

devam etti hamal.

“Kanıksamış” diye düşündüm. Sırtına bir tüy de konsa, koca bir buzdolabı da, artık pek bir şey fark etmez...

Kimisi zamanla duyarsızlaşırdı işte böyle. Yüklerle yaşamaya alıştırdı. Kimisi de her şeyi sırtından attığı gibi kaçıp uzaklaşmak isterdi. Hiçbir yükü bir adım ötesine kımlıdatmaya mecali olmazdı. Ya da isyanla her şeyi parçalamak, un ufak etmek isterdi.

Bense tüm bu ihtimallerin tam ortasında duruyordum. Durmuş, o sarışın kızın eksik ayrıntılarını zihnimin duvarlarına kazımaya uğraşıyordum.

O günden sonra evden daha sık dışarı çıkar olmuşum. Aklımda o sarışın kızı görmek ihtimali de vardı fakat karşılaşmadık. Hatta gördüğüm o iri herifle aynı dairede oturup oturmadıklarını dahi anlayamamıştım. Kapısının önünden geçerken hafifçe yanaşıp içeriyi dinlemeye çalışıyordum. Çoğu zaman duyabildiğim sadece müzik sesiydi...

Dışarı çıktığımda herhangi bir yer hedeflemeden, yolların beni kendilerine çekmesine izin vererek, daha önce fark etmediğim ayrıntıların izini sürerek geziniyordum. Her taraf apartmanlarla, o apartman yüzlerinden pencere pencere dışarı bakınan sayısız daireyle, arabalarla, mağazalarla ve insanlarla tika basa doluydu.

“Görebildiğim şu küçücük alanda bile binlerce kişi yaşıyor” diye düşündüğüm zamanlarda içim daralıyor, bomboş bir yerlere gitmek istiyordum. Böylece yolum kendiliğinden deniz kıyısına iniyordu.

Deniz kıyısı da insanlarca düzenlenmiş bir alandı. Kayalar muntazaman dizilmiş, artlarında yürüyüş alanları açılmış, bölüm bölüm yeşillikler ekilmiş, banklar sıralanmıştı.

O kayalardan birinin tepesine oturup henüz düzenlenmemiş denize bakıyordum. Sık sık pırpırlı tekneler geçiyordu, ara ara yelkenliler, daha uzaktan vapurlar, deniz otobüsleri... Binlerce insanı bir yerden bir yere taşıyorlardı. Sonra karşı kıyıya doğru alçalan uçakları seyrediyordum. Onlar da her gün binlerce insanı bir yerden bir yere taşıyordu. Böylece, yüzlerini göremesem de tüm o insanların hayatlarının tika basa doluluğu karşısında eziliyordum. Çünkü alışılmış, hatta artık fark edilmez olmuş bu yer değişirler, kendi hayatımın kısa mesafelerini yüzüme vuruyordu.

Neden, niçin, nerelere gidiyorlar, neler görüp neler yaşıyor, o tika basa dolu hayatlarının içinde her saniye olup biten binlerce şeyle sarılıp sarmalanmışken nelere sevinip üzülen, nasıl böyle kolay yaşlanıp gidiyorlardı?

Fark etmeksizin. Saniye çubuğunun değişmez ritmine kayıtsızlıkla... Zaman, bir avuç kuru toprak gibi ellerinde kolayca ufalanıp yere dökülürken aldırıyorlardı.

Sonra bazen yakınimdaki bir kayaya çiftler otururdu. Çoğu benim yaşlarımdaydı. El ele tutuşmuş denize bakarlarken, benim aklımdan geçenlerin neden tek bir tanesi bile onların aklına uğramıyordu?

“Nereden biliyorsun?” diyebilirsiniz. Bu belliydi çünkü kimi zaman, fazlaca uzayan sessizlikler, “Hava ne güzel di mi bugün?”, “Ay deniz nasıl da durgun...”, “Yüzmeyi sever misin sen de?”, “Bu yaz birlikte tatile gitsek sizinkiler izin verir mi ki?” benzeri cümlelerle bozuluyordu.

İşte tam o an, o koca kayaları bir bir denize fırlatmak geçiyordu içimden! Denizi bir kova su gibi karaya dökmek! Zaman, işte onların da ellerinde bir avuç kuru toprak gibi kolayca ufalanıyordu! Rahatlıkla... Aldırış etmeksizin... Güzel havalarda durgun denizlerde yüzmek

isteyerek, tatil hayalleriyle!

Kulaklarımı ellerimle sıkıca kavrayarak başımı öne eğdiriyor yahut yeniden yola koyulup bu kez bir parka, bir çay bahçesine ya da dizi dizi mağazaların olduğu geniş caddelere varıyordum.

Orada da durum pek değişmiyordu ya... Kendimi bir tüyü dahi yerinden kımıldatamayacak kadar güçsüz hissediyordum. Gücümün yettiği tek şey sokakları aşındırmaktı...

Rıhtım Caddesi'nde ellerimi cebime sokmuş, iç ceplerimi kuvvet almak istercesine avuçlarımda buruşturmuş yürürken, her yanımdan akıp giden kalabalık görünmezmişim gibi beni ezip geçiyordu. Onların arasında bir hayalet gibiydim. Tek farkla. Hayaletlerin insanları gözetlediği düşünülür, oysa ben değil gözetlemeyi, kimseyi görmeyi dahi istemiyordum.

Fakat her ne kadar kaçınmaya çalışsam da karmakarışık giyimli esmer bir delikanlı, "Sidi sidi" diyerek elindekileri üzerime doğru ittiriyor, diğer yandan biri avucuma bir broşür tikiştirmeye uğraşiyor, aniden içime sokulan ağır döner kokusu beni rahat bırakmıyordu... Meyhanelerde oturanların kayıp yerlere dalmış gözleri sanki beni özlüyor; uzun saçları, renkli tokaları, desen desen kıyafetleriyle yeni ergen genç kızların aniden kopan şımarık kahkahaları üzerime yapışıyor.

Böyle anlardan birinde onların tümünden sıyrılabilmek için gördüğüm ilk sokağa saptım.

Salkım saçak tabelalar, insanlar, o daracık yolda herkesi ezip geçmek istercesine traktör gibi sürülen ardı ardına minibüsler...

Tabelalarla afişlere bakınarak yukarı yürümeye koyuldum.

Bir sirkin tam ortasına düşüvermiş gibiydim. Hatta o sirkte oradan oraya koşuşturularak türlü numaralar yapmaya zorlanan bir maymunun çaresizliğini yaşıyordum. Oysa o sokağı bilirdim. Hiç değilse yüz kez geçmiştim oradan. Ama bu yabancılık? Üstelik ölmeme ramak kalmışken... Gözlerim mi açılmıştı? Yoksa dünyadan birkaç resim daha koparabilmek için mi sağa sola dikkatle bakınıyordum? Etrafımdaki hengâmeyi daha iyi görüp kaydedebilmek, karmaşık yüzleri ezberleyebilmek için mi?

Pavyondan bozma barlar. Fantezi müzik. Nasıl bir fanteziydi ki bu? İnsanın böylesi fantezileri olması ne boktan bir şeydi. Yahut arabesk. Açıkçası bu iki müzik türü arasındaki farkı bilmiyorum. Kolayca ayırt edilebilecek bir fark da yok sanırım. Zaten her şeyin anlamı zamanla birbirine karışıp kaynaşmıyor mu? Kelimeler söylemek istediklerinden sıyrılıp yeni imgelerle boğulduğunda ölmüyorlar mı zaten? Artık onlardan bahsetmek, hatta telaffuz etmek bile böylece boşlaşıp anlamsızlaşıyor ya neyse...

O boktan yerlerden birinin camına yapıştırılmış afiş dikkatimi çekti. İpiri bir kadın... Belki de afişin büyüklüğünden öyle iri görünüyordu. Parlak bir kırmızıyla boyanmış aralık dudaklar, mavi lensli sürmeli gözler, mor janjanlı sahne kıyafetinin üstünden dışarı taşmış göğüsler ve onların üzerine dökülen sapsarı saçlar. Ve altında bir isim, Alara.

Kırk yıl düşünsem bu kadının isminin Alara olacağı aklıma gelmezdi. Ne bileyim, Nebahat, Sebahat, hatta Necla bile olsa şaşırırmazdım. Ama Alara, uzun dalgalı saçlarıyla ipince bir kızın narinliğini taşıyordu.

Kadının gözlerine uzunca bir süre baktım ve aklımdan geçenleri bilmeyi istedim. O anda ne düşünmüştü? Yani o fotoğraf çekilirken. Gözleri objektife bakarken aklında bir başka mekânın silik izleri mi vardı? Olmayı istediği bir yerin mesela. Onlarca spot ışığının aydınlattığı bir sahnede mi düşlemişti kendini? Karşısındaki kocaman insan bulutuna aldırış etmeden mi veriyordu bu şuh pozunu? Yoksa onun da akli benimki gibi boş muydu epey zamandır?

“Alara” dedim istemsizce.

Kapıdaki iri herif, “Haydi çok baktın, gireceksen gir, yoksa uza” dercesine bana baktı.

Girecektim, başka yolu yoktu artık. Çünkü saçma sapan bir merakla düşmüştüm. Alara’yı görmeli, ona esas ismini sormalı, o fotoğraf çekilirken aklımdan neler geçtiğini en küçük ayrıntılarına varana dek öğrenmeliydim.

İçerisi karanlıktı. Çay bahçelerindekine benzeyen tahta iskemlelerin ilkelliğini, bordo masa örtülerinin sigara yanıklarıyla lekelerini, dağınık yüzlerin çirkinliğini, artık o kapının dışında bırakılmış hayat hikâyelerini, etrafta dolanan yarı çıplak kadınların kaymış peruklarıyla kat kat makyajlarının ötesini örtmek isteyen sigara dumanına sarılı, kırmızı, loş bir karanlık. Turuncu ışığın vurduğu küçücük bir sahne, yarım daire biçiminde.

Öylece bakınırken ellili yaşlarındaki bordo ceketli ve papyonlu garsonun adımlarının benimkilere yapışık gezindiğini fark ettim. Beni ön masalardan birine buyur etmek istedi. Yazlık diskolardakine benzeyen bar ilişti gözüme:

“Ben şöyle geçeyim” deyince garsonun yüzü buruştu.

Herif bana sinir olmuştu kesin, ben de ondan pek hoşlandığımı söyleyemem.

Barmen epey kaslı bir herifti. Aikido, karate, ya da ne bileyim vücut geliştirme sporuyla uğraşan tiplerden biri olduğunu düşündüm. Cüçük beyinli olup da, kendini ancak böyle, şekliyle var edebilenlerden.

Tabii, bu durumun binlerce çeşidi vardı. Vücudunu geliştirip, büyüttüğün cisminin gölgesine sığınarak da; bir pop yıldızının fanı olup, konserlerde kıcını baştan başa yırtarak çılgınlık atarak da yapabiliirdin bunu. Üzerinde neredeyse gövden kadar büyük marka isimleri yazan tişörtler giyerek, saçlarını mohawk tıraşlatıp zımbalı deri ceketlerle gezinerek, siyah tüllü kıyafetlerin ve kapkara gotik makyajınla etrafına mezarlık kokan bakışlar atarak, güneşli solaryuma girip bronzlaştırdığın tenin ve kucağında taşıdığın faremsi köpeğinle alışveriş peşinde koşturarak da aynı halta sahip olabiliirdin.

Birbirlerini ölesiye kınasalar da hepsi aynı bokun soyuydu gözümde. Kabul görmenin aldatici güvenine sığınanlar...

Hepsi koskoca bir tiyatro oyununun beceriksiz aktörleri gibiydiler. Giydikleri şatafatlı kostümlerle örtüp göstermekten kaçındıkları da düpedüz kendileri idi. Her biri aynada yeni

yüzlerini süzüp incelerken seviniirdi kuşkusuz. Oysa aynaların insanlara gerçeği gösterebilmek gibi bir mahareti yoktu. Ve zamanla eskiyip sırları döküldüğünde geriye boktan bir siyahlıktan başka şey de kalmazdı. Yani her şey ufacık bir aldatmacadan, modası geçmiş boktan bir illüzyon numarasından ibaretti...

Elindeki leş gibi bezle bardakları ovalayan kaslı barmene bir bira söyledim. Birayı verip arkasındaki müzik setine yönelerek biten CD'yi değiştirdi. Bulduğumuz kırmızı loş buluta kemeçe sesleri doluştu. Bana hep, yan yana istiflenmiş onlarca hamsi balığının elektriğe tutulmuş halini çağırıyordu bu müzik. Cıs tak cıs tak bir ritim. Techno müzik gibi... Sonra, anlayamasam da sözleri duydum. Lazca rap çalıyordu, yemin ederim... İçerdeki herifler üçerli beşerli gruplar halinde ayağa havalandı. Kollarını birbirlerine bitıştırıp horon tepmeye başladılar. Aralarına ve önlerine aldıkları o yarı çıplak kadınlar da onlara eşlik ediyordu.

Bira berbattı. Buz gibi suya birkaç bira damlası düşmüş gibiydi tadı. Oysa bir an önce sarhoş olmalıydım. Başka türlü Alara çıkana dek orada duramazmışım gibi geldi. Dudaklarımın kenarından taşır taşır diktim bardağı. Yenisini söyledim. Onu da fondiplerken, göbeği kocaman, bingil bingil etleriyle bir kadın yanaştı. Gözlerinin üstüne düşmüş siyah boyalı kirpikleriyle beni bir nefeste içine çekmek istercesine baygın bakan bir kadın.

"Nasılsın?" diye sordu.

"İyi" dedim.

Sadece sorduğu için cevap vermişim. Siz öyle yapmaz mısınız? Yani size, "Nasılsın" diyen birine, "Sana ne, sen işine baksana" mı dersiniz? Sonra sormaya devam etti.

"Üzgün müsün?"

"Yooo..." dedim. Bunu da nerden çıkarmıştı şimdi?

"Bir derdin varmış gibi geldi bana."

"Yooo, yok... Hiçbir derdim yok."

"Çekinme anlat" diye karşılık geldi.

Sinsice kıvrılarak bara, yanıma oturdu. Üçüncü birayı da söyledim. O da barmene, "Her zamankinden" deyip bir içki söyledi.

Birayı dipledikten sonra, "Bak bu tür numaraları iyi bilirim ben. O içtiğin elma suyu mudur nedir, ne zıkkımsa onun parasını ben ödemeyeceğim" diyerek çıkışmak geldi içimden. Yapamadım.

Neden yapamadım? Omzumu hafifçe okşayan kırmızı ojeli uzun tırnaklarıyla ellerinden neden nefret edemedim de, "Ben intihar edeceğim" dedim?

"Sevgilinden mi ayrıldın?" diye sordu.

"Hayır, hiç sevgilim olmadı ki ayrılalım. Bak, her şey boş. Bu dünya, bu düzen, bu insanlar, yüzler; hatta burası, sen, bu iğrenç şarkı, şu boktan bira, senin elma suyun,

hepsi yalan. Ben dayanamıyorum artık. Gözlerimi kapatıp hiçbir şey görmemek, duymamak, hiçbir yerde olmamak istiyorum, anlıyor musun? Allah kahretsin! Bir hayalet bile olmak gelmiyor içimden! Her şeyden nefret ediyorum.”

Dördüncü birayı söylerken kadın, “Bebeğim” diyerek bana sarıldı. Neden onu itmedim de ben de sarıldım? Hatta itiraf etmeliyim ki az da olsa gözyaşı bile döktüm; çiy gibi saf birkaç damla yaş.

“Seni anlıyorum” dedi, “hem de çok iyi anlıyorum. Ben de çok düşündüm bunu, yani intihar etmeyi. Ama sonra vazgeçtim. Nasılsa kendiliğinden bitecek bir gün dedim. Yaşa yaşayabildiğin kadar.”

Bu boş laflara inanmamı bekliyor olamazdı. Ama inandım. En azından o an için. Hatta gülümsedim. Sonra gülümseyişimden içeri ismarladığım yeni birayı boşalttım. Loş ışıkta görünenler gitgide inandırıcı olmaya başlamıştı şimdi. Hatta kendimi onlardan biri gibi hissettiğimi bile söyleyebilirim. Zihnim gitgide yavaşlarken küçük ayrıntılara takılmaktan da vazgeçiyordum. Yeni bir bira daha söyleyecektim ki barmenin sahneye çıktığını gördüm.

“İyi akşamlar, lar, lar, lar...”

Alkış koptu. Böyle ekolu konuşmaların gerçek olabileceği, izlediğim onlarca Türk filmine karşın hiç mi hiç aklıma gelmemişti. Ben de gülererek alkışladım.

Müziyenler sahnede yerlerini alıyordu. Müziyenler dediğim; elektro bağlamasıyla zayıf, uzun boylu, incecik bıyıklı bir herif -zaten bıyığı gür ve kalın olsaydı onu taşımakta epey zorlanırdı sanki-, orguyla gençten biri, koltukaltına sıkıştırdığı darbukasını boğuyormuş gibi duran şişko bir herif ve bir tutam saçı briyantınle parlatılarak kafa derisine yapıştırılmış, üzerindeki takım elbise en az yirmi beş senelikmiş gibi duran, yaşı epeyce geçkin bir kemancı.

Hepsi selam vererek gülümsedi.

“Allahım, bu nasıl bir tiyatro” diye düşündüysem de kendimi kaptırmıştım bir kere. Gülererek alkışlamaya devam ettim.

“Kral Gazinosu’nun sevgili misafirleri, ri, ri, ri... İşte şimdi de sıra gecenin yıldızına geldi, di, di... Karşınızda güzel sesi ve fiziğiyle, le, le... Alara, ra, ra, ra, ra, ra...”

Bu son ses, upuzun ve dapdar bir koridorda duvarlara çarpa çarpa yankılanıyormuş gibi beynimde döne döne büyümüştü. Islıklar duyuldu.

Kendimi bir torbanın içine tikiştirilip ağzı sıkıca bağlanmış gibi nefessiz hissettim. Ben de ön masalarda oturan aç herifler gibi heyecanlanmış mıydım yoksa? Ya da o boktan resmin sahibiyile karşılaşmaktan ürkmüş müydüm?

Kırmızı perdeleri kollarıyla aralayarak Alara sahneye çıktı. Üzerindeki gümüşi, parlak dapdar tuvaletle etine dolgun geçkince bir denizkızı gibi görünüyordu. Derin yırtmacından sıyrılan kalın bacağını sağa sola atarak sahnede geziniyor, masalardan ona alkışla uzanan ellerle yüzleri hafifçe gülümseyerek selamlıyordu. En az otuz beşinde olmalıydı. Kabarık

sarı saçlarının bir kısmı başının üstünde toplanmıştı.

Müziyenler çalmaya başlamıştı bile. Günün popüler şarkılarından biriydi bu besbelli. O ayarlı şarkılardan.

Gülümseyişinin ardında duvar gibi bir katılık. Üstelik o duvar yavruağızlarıyla, pembe ve kırmızılarla kat kat boyanmış, geriye ona ait tek bir renk bile kalmamıştı.

Mikrofonunun kablosu elindeydi. Kıçını mütemadiyen sağa sola attırırken, "Salla salla" diye söylemeye başladı. Sesi çok kötü sayılmazdı aslında. Ama kelimeler yarım yamalak, kırılıp koparak dökülüyordu ağızından. Bir dize bitmek üzereyken yenisini söylemeye koyuluyor, böylece sözler çalan müzikle bir türlü uyuşmıyor, kırık dökük heceler dilinin ucundan kayıp tutunamadan tek tek yere yuvarlanıyorlardı.

Belki de benden çok önce geberip gitmişti. Belki de bilmem kaçınıc kattan istemeden de olsa düşüp asfalta yapışmış, o çarpışmanın şiddetiyle beyni artık geri toplanamaz bir biçimde darmadağınık etrafa saçılmıştı. Bu bir çarpışmaydı, evet... Masaya yanlışlıkla uzanan elin devirdiği bardaklar, sokakta koşarken yere düşürmenize ramak kalan genç kadın, tekmenizin aniden yapışverdiği duvar gibi sadece birkaç saniyeye sığabilen, belki de çokça önemsiz, küçük, tuhaf, tesadüfi, kimi zaman da epeyce şiddetli olabilen bir çarpışma, bir kaza. Ve karşımda bir enkaz, Alara.

Öyle ki, tanımlanabilecek ne kadar duygu varsa, artık hiçbirini değil hissetmeyi, hatırlamayı dahi başaramayacak biri. Sinirleri ölmüş; bitkisel hayatta ısrarla solumaya, aldığı nefesin bile farkında olamadan yaşamaya devam eden biri.

"Biri, o fişi artık çekmeli" diye geçirdim içimden. Ayağa kalkmalı, sahneye yürümeli, ellerimi sıkıca boğazına kenetledikten sonra birkaç dakika içinde işini bitirmeliyim.

Unuttuğu her şey, aklımda dönüp duran kısa filmler gibi onun da zihninden akıp gitmeli.

"Ne hazin bir film olurdu" diye düşündüm sonra. "Türk melodramları, yanında halt yemiştir" diye güldüm.

Neden güldüm? Mutlu mu olmuşum? Hâlâ canım yanabildiği için miydi bu? Yahut beynime aniden sokulan deliliğimin heyecanlı ve kaynar hissini hâlâ damarlarımda canlı canlı tadabildiğim için mi? Annemin boş bakışlarına bakıp avunana mı benzemeye başlamıştım yoksa? Gitgide uyuşan hislerimle kendimi şanslı ve güçlü mü hissetmişim?

Nefret ediyordum, her şeyden, ama en çok da insan olduğum için kendimden.

Utanmıştım, filmi geriye sarmak ve unutmak istedim. Allah kahretsin herkes böyle yapmaz mıydı? Her şeyi unutmak ister insanlar diyen ben değil miydim?

Kaçmalıydım. Bu da bir başka klişe yoldu işte. Kaçacak yerim de yoktu oysa... İnsanın kendinden başka gideceği hiçbir yer yoktu.

Beşinci biramı da hızla içime boşalttım. Kendime karşı sinsi bir oyundu oynadığım. Uyuştukça uyuşup aklım sussun istiyordum. Çünkü gidecek yerim yoktu.

Yanımdaki kadın içkisini tazeletirken elimi tuttu ve "Şimdi daha iyisin değil mi bebeğim?"

dedi.

“Hayır” deyip, barmene, “Hesap ne kadar?” diye sordum.

Yanımdaki kadınla bakışıp, “Bir dakika” dedi.

Sonra üzerinde 200 lira yazan uyduruk bir adisyon kâğıdını önüme sürdü. Bunu da biliyordum. Çünkü teselliler dünyanın hiçbir yerinde bir bardak elma suyu parasına satılmazdı. Kimse bir bardak elma suyu parasına kırmızı ojeli uzun tırnaklarıyla sırtınızı sıvazlamaz; size, “Bebeğim” diyerek sarılmazdı. Siz de kimseye, belki de yıllarca kapısını aşındırdığınız psikiyatrinize bile öyle kolayca bir kalemde, “Ben intihar edeceğim” diyemezsiniz. Ve hayatta hiç kimse, hiçbir paraya sizi böylesi bir işten kolay kolay vazgeçiremezdi.

O yüzden o boktan adisyon kâğıdını yırttım ve sonra cebimdeki buruşuk paralarımı tek tek düzeltmeye başladım. O kaymış halimle paramparça adisyon kâğıdının üzerine en az 250 lirayı yatırıp, “Üstü kalsın” diyerek oradan hızla uzaklaşmayı hayal ediyordum.

O kaslı barmen bir eliyle tezgâhı ovalarken, diğeriyle yüzüme indirmeyi arzuladığı bir yumruğu kolluyor olmalıydı. En küçük ceplerime varana dek üzerimi taradım.

Çıka çıka 85 lira çıktı. Bu parayla yırttığım adisyon kâğıdının yarısını bile satın alamazdım.

İki üç saniye önce bana, “Bebeğim” diyen kadın durumu sezip, vampirken yarasa oluvermiş gibi başka etli, kanlı masalara doğru uçtu.

Kaçmayı düşündüm, yok olmayı. Belki de tam oracıkta kırırverdiğim bir bardakla boğazımı kesip hesabı hepten kapatmalıydım.

Tüm ceplerimi tekrar tekrar taradım, tamamı buydu. Hepi topu 85 lira eden üç beş buruşuk para.

Alara susmuş, kopan alkışla yeni bir şarkıya koyulmuştu. Barmen ovalamasını bitirmiş, artık iki yumruğuyla bir kum torbası muamelesi yapmayı planladığı başımda dikiliyordu.

Bakışları bir paramparça adisyon kâğıdında, bir buruşuk paralarımında, bir de şişliği henüz inmemiş elmacikkemiğimdeydi.

Ben de bir paramparça adisyon kâğıdına, bir buruşuk paralarımına, bir de barmene bakıp gülmeye başladım. Planım o boktan biraya rağmen bardak bardak, yudum yudum işlemişti işte. Aklım bir türlü anlamlı cümlelere varmayı başaramıyordu.

Sonra küçük bir illüzyon numarasına koyulmuşçasına ellerimi yumruk yapıp havada birkaç kez döndürdüm, barmenin yüzüne doğru uzattım ve “Pof!” deyip açarak ona bomboş avuçlarımı gösterdim; bir yandan da nereye gitti bu paralar dercesine bir pantomimcinin şaşkın gözleriyle aranarak etrafıma bakınıyordum.

Tıpkı bir film sahnesi gibiydi. Bu hareketi bir filmde görüp de tekrarlamış olabilir miydim? Hatırlamıyordum. Barmenin bu harekete nasıl karşılık vereceğini hatırlayamadığım gibi...

Afalladı. Ben afallamadım. Yapıp ettiklerimden hiç bu kadar emin olmamıştım desem

yeridir.

İkimizden birinin, aramızdaki o gergin ipi artık koparması gerektiğini sezdiğimden bununla da yetinemeyip, "İyi çocuksun sen, bozma kendini" dercesine barmenin yanağına birkaç babacan tokat vurdum.

Yüzü kapkara bulutlandı ve şahdamarı bir şimşek gibi alnında birkaç kez çaktı.

Fakat bu çok kısa sürdü. En fazla üç dört saniye kadar. Herif önce koca parmaklarının arasında yüzümü buruşturdu, sonra enseme bir kelepçe gibi kavrayarak, avucuna sıkıştırdığı paramparça adisyon kâğıdıyla beni barın iç tarafındaki bir kapıdan flüoresan ışıklı, üç beş herifin kenarda esrar çevirdiği, gecekondu salonuna benzer bir odaya tıktırdı. İçerdeki herifler beni görünce iyiden iyiye keyiflenip gülmeye başladı.

Barmen bir yandan elindeki paramparça adisyon kâğıdını sallarken, bir yandan da, "Ulan yedirmem mi ben şimdi bunu sana?" diye söyleniyordu.

Haklıydı. O adisyon kâğıdını paşa paşa yiyecek, kahkahalarım durulana, sarhoşluğum dinene dek de yediğim dayağın acısının farkına varamayacaktım.

Yedim.

Adisyon kâğıdını, yumruklarla tokatları, tükürükleri, etrafta uçuşan başıboş kahkahalarla küfürleri, başımdan aşağı suları ve en sonunda da kıcıma inen en iri tekmeyle.

Hepsini bir bir, sindire sindire, afiyetle yedim.

Barın kapısının önünde, bitkisel hayattaki o Alara karısının afişinin altında, patlamış kaşımdan aşağı süzülen kanları kolumla sıyırırken kendi kendime, "Bu böyle devam edemez" dedim.

Böyle devam edemezdim...

Çünkü böyle devam edersem, yani saçmalayarak, oradan oraya öylece savrularak, başıma bin tane bok geldikten sonra; mesela ağızım yüzüm tanınmaz hale gelince, borç içinde kalınca, tecavüze uğrayınca yahut sakat kalınca, yani tüm bunlar olduğunda intihar etmeye kalkışır da yine beceremezsem? Böylece işleri hepten sarpa sardırırsam? Ya da fikrim birdenbire değişir de bu işten tümüyle vazgeçersem, korkarsam, yaşadığım küçük bir mucizeyle inananlara katılırsam, geri dönüş o saatten sonra hiç kolay olmazdı.

Bir an önce ölmeliydim, acilen. Belki de fazlaca düşünüp tartmadan aklıma gelen ilk yöntemi denemeli, başaramazsam da işe yarar bir yol bulana dek devam etmeliydim.

Rıhtım Caddesi'nde yürürken kendimi yanı başımdan hızla geçen arabalardan birinin altına atmayı istedim. Ama sonra ağır yaralı olarak geçirebileceğim günler geldi aklıma, vazgeçtim.

Gecenin dağınık sisiyle esrarengiz bir şato gibi görünen Haydarpaşa Garı çarptı gözüme. "İşte buldum!" diye düşündüm. Bir tren bu işi rahatlıkla halledebilirdi, ürktüm.

Trenlerden korkardım. Geceyi yarararak yol alışlarından, raylarda ilerleyen makinenin gürültüsünden, havayı keskin bir bıçak gibi sıyıran sirenlerinden, soğuk demirleriyle

tonlarca ağırlıklarından hep ürkerdim.

Bir pastanenin kıyısına oturmuş, kapkara çıplak ayakları ve özenle yırtılıp kirletilmiş kıyafetiyle bir dilenci, yamulmuş tipime bakmadan bana,

“Ne olur ağbi...” dedi, “ne olur, açım...”

Cebimdeki paranın tümünü saçma bir merak uğruna yitirmiştim. Yoksa ben de ona, “Ne olur... Bak tüm param bu... Bitir şu işi!” diyebilirdim.

Kim bilir, belki de yapardı? Beni öldürmesi için gerçekten ona yalvarabilirdim.

“Ne kaybedersin ki?” derdim, “İkimizin arasında işlenecek böyle bir cinayetten kim, nasıl haberdar olabilir ki?”

Sonra, “Korkma!” diyerek üstelerdim, “seni hapse atmaya kimse tenezzül etmez!”

“Yoksa ben seni öldürürüm!” deyip diklenerek onu tehdit ederdim, “Bir böcek daha ezilip gitmiş, kimin umurunda olur ki? Üstelik bana eline sağlık diyenler bile çıkar, buna eminim!”

Ardından, “Korkak!” diye fısıldayıp Hayati Hamzaoğlu’nunki gibi bir kahkaha atarak onu kışkırtır, bir avuç akli kaldıysa onu da elinden almaya uğraşırdım.

Ama adamın durduk yere elini kana bulayacak hali yoktu ya. Benim de onu bu hain planıma ortak edecek tek bir aptal kuruşum... Dağınık yüzüm, paramparça ruhum ve boş ceplerimle çaresiz eve yürüdüm.

Annem camdaydı. Bu kez oturmuyor, dönüşümü ayakta bekliyordu. Beni görünce otomatiğe basmak için içeri koştuğunu gördüm. Apartmana girdim. Merdivenleri tırmanırken, insanın içini sıyıran ağlama iniltileriyle, köpüren ağızlardan taşan küfürlere benzer sesler işittim. Vücuduna dolanmış kalın zincirlerden kurtulmak istercesine çırpınan, söven, tehdit edip dövünen bir kadın sesini. Ağzında kayarak yol alan ve onlarca lafın arasına sıkışıp kalmış gibi duran, yine yeniden tekrarlanan o iki kelimeyi:

“Aç kapıyı!”

Oturduğum kata üç beş basamak kala göz göze geldik.

O sarışın kız mini eteği ve dizlerinin boyunu aşan uzun çizmeleriyle kapısının önünde darmadağınık oturuyordu. Siyah göz makyajı akmıştı. Sanki iki kara bulut, yağmurunu kirpiklerinden aşağı dökmüştü. Elinde siyah renkte ince bir sigara vardı. Dudaklarını büzürüp derin bir nefes çekti; içine doldurduğu o derin nefes gözünden düşecek son damla yaşı tutabilmek, geriye döndürebilmek içindi sanki.

Susmuştu. En iyi fikir onu görmezden gelmekti. Ne saçma...

“Seni bu boktan halinle, düştüğün zavallı durumunla görmedim” diyecektim böyle yaparak. Oysa ben de darmadağınıktım. Hırpalandığım, bir kavgada kaybeden taraf olduğum apaçıktı.

İçimden yanına oturmak geldi. Yanına oturup o göt herife birlikte avaz avaz küfür

etmek, kapıyı yumruklamak, sonra da iyice çileden çıksın diye oracıkta o kızla bağıra bağıra sevişmek istedim.

Bunları düşünürken kızın gözlerinin içine bakıyordum. Kafasını çevirdi.

Aklımdan neler geçtiğini anlamış mıydı yoksa? Farkında olmadan bunu ona belli mi etmişim? Bu sorularla korku usulca içime sokuldu.

Neler olup bittiğini anlamak, aklımdan geçenleri aramızdaki sessizliğe daha iyi saklayabilmek için, "İyi misin? Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Hâlâ susuyordu. O sessizlikte benim gerçek niyetimin izini arıyordu belki de. Başını iki yana salladı. Sonra kelimeler bir uçurumdan boşluğa atlar gibi dudaklarının kıyısından bir bir düşmeye başladı:

"Yok. Sağ ol. İyiyim."

Başını diğer yana çevirip, sigarasından yeni bir nefesi köklemeye koyuldu. Kuvvetle üflediği duman gibi dışına itilmiş hissettim kendimi. Çaresizlikten isteksizce atılan adımlarla eve doğru yürüdüm. Kapıyı kapatırken başımı uzatıp bakmamak için zor dayandım. Sanki başım bana ait değilmiş, benden izin almadan ona dönüp uzun uzun inceleyecekmiş, dahası başımı bir türlü geriye çeviremeyecekmişim, gücüm buna bir türlü yetmeyecekmiş gibi.

Eve girmemle annemin dağılmış yüzümlle karşılaşması ve ellerinin başına ulaşması bir oldu. Birkaç saniye içindeyse, "Ne oldu sana? Ah ne oldu?" diye ağlamaya başladı.

"Geldim işte, önemli bir şey yok. İyiyim, merak etme" diyerek ona sarıldım. Başına yapışmış gibi duran elleri, küpelerini taşımaktan başka işlevi olmayan kulakları ve deliliğiyle onu göğsüme bastırdım... Bir an için o sarışın kızı unuttur gibi olduysam da, kapısına indirdiği iri tekmenin sesiyle kendini hatırlatması uzun sürmedi. Bu gece kışıma yediğim tekme yanında hiç kalırdı kuşkusuz...

Dünyada ne var ne yoksa siktir eder gibiydi. "Her şeyin, herkesin, bütün bu apartmanın, bütün caddelerle sokakların, yolların, denizlerle okyanusların, tepelerin, dağların, hatta dünyanın, uzayın, uzayın sonsuzluğundaki en ufak toz zerresinin bile götüne koyayım!" der gibi...

Kapıyı açıp baktım, yoktu. Öylece çekip giderek, içimdeki yerini bilmeden biraz daha büyütmüştü.

Hâlâ hayattaydım.

Önceki gecenin yüzüme çizdiği dağınık resme karşın solumaya devam ediyor, yaşadığım vakti işe yarar bir yöntem bulabilmek için tüketiyordum.

Nirvana grubunun Nevermind albümünü dinledim ve keşke bir tüfeğim olsaydı, diye düşündüm. Çünkü hap fikri eskisi kadar çekici görünmüyordu. Hem garantisi de yoktu. Yine kusmuk içinde kalmak istemiyordum.

Kendimi asmayı düşündüm. Fakat onca araştırmama karşın ipi sağlamca dolayıp bağlayabileceğim bir delik, ne bileyim yüksekte demir bir çubuk bulamadım. Tavanımda avize yoktu. Dolabın boyu desen benim kadardı. Pencereleri, duvarları, diğer tüm eşyaları taradım. Açıkçası bunu odamdan başka bir yerde yapmak da istemiyordum. Annem sürekli evdeydi ve evin her deliği bir şekilde kontrolü altındaydı. Dışarı çıktığı da yoktu. Böylece bu fikir de suya düştü.

Aklıma sokulan yöntemlerin hiçbirine -en azından o an için-, "Hah, işte bu" diyemiyordum. Oysa mantıklı olmak gerekirse, ölümümün nasıl gerçekleşeceğini hiçbir önemi yoktu. Ama bir sırrın farkına varmışım. Her intiharın ardında bilinçsiz de olsa bir ölümsüzlük iddiası vardı. Ve aklınız, delirmiş dahi olsanız, o son ana dek hep karşıt bir fikir öne sürerek sizi korumaya çalışıyor, bir türlü, "Hah, işte bu!" dedirtmiyordu.

Onun yerine, "Hayır canım, böyle ölmeyi düşünmüyorsun değil mi? Çekeceğin acıyı hayal et! Üstelik yapacağın iş ne şekilde olursa olsun soyadın gibi sana yapışacak! Herkes, o son hareketinle anacak seni! Hani şu annesinin haplarını yutan çocuk diyecekler... Ya da küvette kendini boğan manyak! Nasıl başardı acaba bunu? Bir aptalın bile aklına daha iyisi gelir!"

Ya da işte o tüfek fikri.

"Kurt Cobain hayranıydı sanırım. Özenti, gençleri bu noktaya dek sürükleyebiliyor maalesef. Cık cık cık... Yazık."

"Acaba eroin mi kullansam?" dedim. "Ya eroin bulabilmek için ölmekten vazgeçersem? Ufacık bir doz daha vurabilmek için ölmeyi erteleyip durursam? Bedenimi satmak zorunda kalırsam?" diye düşünerek vazgeçtim.

İnternette arama motoruna, "intihar yöntemleri" yazıp, çıkan sonuçları değerlendirdim. Tatmin olamayınca, "ilginç intihar yöntemleri" yazdım. Herkes bir şekilde konuyu hafife alıyor gibiydi.

Ne bileyim, "taşaklarını iple arabanın arkasına bağlamak" ya da "elektrik süpürgesiyle iç organlarını çektirtmek" türünden tavsiyeler kimin ne kadar işine yarardı ki? Yine de en azından uzun zaman sonra biraz gülümseyebilmişim.

Daha fazla zorlamayıp oluruna bırakmaya karar verdim. O fikir bir şekilde beni bulacaktı.

Hiçbir şey bulamazsam hapları bir kez daha denerim diyerek dışarı çıktım.

Hava güneşliydi. Oysa böylesi güzel havalarda dışarıda olmayı sevmezdim.

Salkım saçak sokaklara dökülen ailelere, el ele gezinirken etrafa boş ama umutlu ve halinden memnun bakan tüm o çiftlere, ellerinde cep telefonları oradan oraya koşuştururken bana hep günlerini gün ediyorlarmış gibi görünen gençlere pek katlanamadığımdan... Böyle zamanlarda perdelerimi sıkıca kapatır, dışarıdaki mutlu ve parlak dünyanın aldatici ışıklarının odama sızmasına izin vermemeye çalışırdım.

Hafta sonlarını da yine aynı sebeple sevmezdim.

Mesela günlerden pazartesiye ve dışarıda boktan, çamurlu bir yağmur yağıyorsa, işte o zaman sokaklara atıverirdim kendimi...

Etraftaki tek tük insanların kaçışmasına, mağazaların pergolalarının altına yahut apartman girişlerine sığınmasına aldırmadan sakince yürür; açılmak bilmeyen eski bir şemsiyeye, başlara geçirilmiş torbalara, kırık bir kaldırım taşına basıp su içinde kalan ayakkabılara bakıp keyiflenirdim. Çünkü sırlıklam olmak gibi kimi küçük dertler, o tıka basa dolu hayatların işleyişine sinsi bir çelme takarken, benim hayatımda hiçbir şey yerinden bir milim dahi oynamazdı.

Ölüm düşüncesi aklımda yer edeli beri değişmeye başlamıştım. Tutkunu olunan bir sevgiliydi sanki... Beni oradan oraya savurmasına, hortumuna takıp bir müddet uçurduktan sonra yere fırlatmasına alışmıştım. Yahut hipnotize olmuşum gibi... Parmaklarını şaklatıp da uyandırana dek, onun bana resmettiği rüyayı görmeye devam edecektim.

Bahariye Caddesi'nin kalabalığına tıkılmış bir sersem olarak aklımı alıp götürecek bir ayrıntının peşinde gezinmeye başladım.

Birkaç pasaja girdim. Sinemalara ve kitapçılara baktım. Bir gümüşçü dükkânından olmayan sevgilim için yüzük seçtim. Bir süre adliyenin kapısında durup etraftaki tipleri seyrettim. Onlara, davaları hakkında abuk sabuk sorular sordum. Halk evinde boktan bir kermesi gezdim. Oradaki kadınlara elişleriyle ilgili aşağılayıcı eleştirilerde bulundum. Bir giyim mağazasına girip bulup bulabileceğim en saçma kıyafetleri denedikten sonra tezgâhtar kızlara yılışık espriler yaptım. Bir parfümeride onlarca koku deneyip hiçbirini beğenmedim.

Bir kot mağazasının girişindeki ilan çarptı gözüme, "ELEMEN ARANIYOR".

Hızımı almıştım bir kere, tereddüt etmeksizin işe talip olmaya karar verdim.

Çalışanlar konseptte uygun olarak kot pantolon ve mor gömlek giymişti.

İçimden onlara, "Ey patlıcanlar" diye hitap etmek geçtiyse de sabredip bana bir form uzatmalarını bekledim.

O formdaki sorulara aklıma gelen en alakasız cevapları yazmayı planlıyordum. Fakat o patlıcanlardan biri bana, "Bir dakika" deyip üst kata yöneldi.

Geri döndüğündeyse müdürün beni çağırdığını söyledi.

“Peki” deyip gülümseyerek merdivenleri tırmandım.

Müdür kırklarında, kısa boylu, kel kafalı, şişmanca biriydi ve vücuduna dar gelen mor gömleğiyle bana bir bostanpatlıcanını çağırıştırmıştı.

Gülümsedim. O gülümsemedi. Hatta yüzüme bakmadı bile... Sinirim iyiden iyiye bozulmasın diye bu tavrına aldırılmaz görünerek inci dişlerimle sırtmaya devam ettim. Bir yandan da, “Acaba ben bu yayık sırtışımla hangi sebzeye benziyorumdur?” diye düşündüm. Olsa olsa bir balkabağına. Tupturuncu ve yamyassı, içinizden tepesine bir yumruk indirmek isteyeceğiniz bir balkabağına. Ama bunun yüzüme vurulmasından hoşlanmazdım kuşkusuz.

Bostanpatlıcanı beni şöylece bir süzüp; ne bileyim kollarımla ellerim, bacaklarım, ağzım burnum filan tamam mı diye iyice baktıktan sonra sorularına başladı:

“Kaç yaşındasın?”

“25.”

“Ne mezunusun?”

“Açık öğretim, işletme.”

Aslında böyle diyerek, “Rahat, yani oldukça serbest... Nereye koyarsanız, orada fena durmam” demek istiyordum.

“Deneyimin var mı?”

“Markette çalıştım, geçici olarak.”

Bunu diyerek de, “Aslında yıllarca tek hedefim bir kot mağazasında tezgâhtar olmaktı ama işte bu şahane fırsat karşına çıkana değin orada burada küçük işlerle oyalanmak durumunda kaldım” demek istiyordum.

“Asgari ücret veriyoruz, sigorta, artı ticket. Servis filan yok.”

“Evim yakın zaten” diyerek lafa atıldım. Balkabağı gibi gülümsemeye de devam ediyordum.

İçten içe kınadım kendimi. “Bu işin hayatını kurtaracağı filan yok! Bir domates, bir balkabağı yahut bir patlıcan olarak öleceksin! Bunların hiçbiri birbirinden farklı değil!” diyerek çıktım.

“Birçok şeyi öğrenmen gerekecek tabii...” dedi, “Kotların numaralarını, modelleri...”

“Hiç sorun değil, hafızam kuvvetlidir. Birkaç günde ezberlerim hepsini.”

Durmadan kendimi şaşırtıyordum. Bu da yeni bir oyundu sanırım. Sanki evde, bir somun ekmekle geri dönmemi beklerken aklıktan ağlaşan küçük çocuklarım vardı. Yahut hasta ve ilaç parasını denkleştirmeye uğraştığım bir annem.

Müdür, “Neyse...” dedi.

“Neyse”lerden nefret ediyordum. Sizi ve sözlerinizi yemeğin ardından masada kalan ekmek kırıntıları gibi sıyırıp çöpe atmak istiyorlardı.

Sonra benim çoktan unuttuğum küçük bir ayrıntıya takılıp, “Yüzüne ne oldu?” diye sordu.

Ona, “Pavyonda dağıttılar” diyemezdim ya.

“Kazayla oldu. İşte, kavga edenleri ayırayım derken bana da patladı bir iki tane...”

Cevap vermedi. Sessizliğe saklanan cevaplar da en az “neyse”ler kadar sinir bozucuydu.

Ama havaya girmiştım bir kere, yeniden atıldım:

“Bakın Müdür Bey, bana bir şans verirsiniz, uzun zaman zarfında bu mağazaya üstün yararlarımın dokunacağını hissediyorum.”

Bu laf da neyin nesiydi? Kendimi birdenbire bir holdingde genel müdür yardımcılığına oynar bir pozisyonda hissetmişim.

Herif şaşırды, “İşte, kaptım işi” diye düşünürken:

“Telefonunu bırak, biz seni ararız” dedi.

Üstelemeye devam ettim: “Seçenekleri değerlendirmek tabii ki hakkınız. Her koşulda kararınıza saygı duyarım. Ama beni seçerseniz, hep birlikte neler başarabileceğimizi görmeyi isterim...”

Herif, “Peki peki” dercesine yüzüme bakmadan başını sallayıp, eliyle hoşça kal işareti yaptı. Mağrur ifademle başımı eğdirip selam verdikten sonra dışarı çıktım.

Birkaç dakika içinde, oranın çaprazında kalan bir lokantada komiliğe talip oldum. Döner kesen herif yaşımı büyük buldu diye o işi de alamadım. Sonra sırasıyla bir sinemada yer göstericiliğe, kuaför çıraklığına ve kadın eleman aradıkları halde bir bayan iç giyim mağazasında tezgâhtarlığa başvurdum. Üstelik o iç giyim mağazasındakileri, “Kadınlarda en iyi ne durur erkekler bilir” diyerek ikna etmeye bile çalıştım. Mağazanın başındaki o yaşlı kadın korkup polisi aramak istediğinde, orayı da terk etmek zorunda kaldım.

Tahmin edebileceğiniz gibi hiçbirisi benim becerebileceğim işler değildi. Ama aklıma, “Hah, işte bu!” diyebileceğim bir fikir sokulana dek biraz saçmalayıp eğlenmek istiyordum.

Bir müddet daha bakındım. İş inada binmişti sanki! Gördüğüm tüm dükkânlara, ne sattıklarıyla dahi ilgilenmeden ardı ardına girip çıktım. Kimi eliyle kışkışladı, kimi dilenciymişim gibi duymazdan gelip başını çevirdi, kimi de keskince sarf edilen birkaç lafla beni kapı dışarı etti... Yani sonuç sıfırdı... Ben yine sıfırdım... Sanki hiçbir yerde sığabileceğim küçücük bir köşe dahi kalmamıştı...

Komiliğe talip olduğum lokantada çalışan o on üç-on dört yaşındaki garson çocuğun aşağılayan bakışını hatırladım. Gidip o kara suratının tam ortasına bir yumruk geçirmek geldi içimden. Önümde tecavüze uğrasa bile kılımı kıpırdatmayacak kadar nefret etmişim ondan. Kendini güçlü hissetmişti karşımda. Sikindirik konumuyla övünmüştü! İşe yaramazdım gözünde. İki tabak taşıyıp sipariş almak, sayemde dünyanın en önemli işi haline gelmişti! Ait olmanın ve işe yaramanın mutlu güvenini tattırmişim ona. Köyüne

milyonlarca lirayla dönme hayalini tazelemiş, inancını ve umudunu artırmıştım.

Bostanpatlıcanının da bir bok beğenmez halleriyle ondan aşağı kalır yanı yoktu... Yüzlerce bostanpatlıcanını o herife zorla yutturmayı istedim. Onlarla kafasına aşağılayan darbeler indirmeyi... Bunu yaparken de arada, "Daha doymadın mı aç herif!" diyerek bir ateşi harlamak istercesine yeni patlıcanları arka arkaya ağzına sokacak, nefessiz kalıp morarana dek de devam edecektim...

Yuttuğu patlıcanların acı suyu burun deliklerinden süzülerek geberecekti! Ben de o boktan kotları sağa sola atarak ortalığı birbirine katıp, uşağı olduğu o küçük kot krallığını harabeye çevirecektim!

"Erkek eleman istemiyoruz" diye beni almadıkları o iç giyim mağazasına gidip tüm donları kafama geçirmeyi, porno filmlerdeki gibi garip garip sesler çıkarmayı, o kadınlara dönüp, "O kadar satıyorsunuz ama sizinki ne boka benziyor, bir görelim!" diyerek kıyafetlerini parçalamayı, o yaşlı karının beline azgın bir köpek gibi yapışıp ileri geri çalışmayı düşündüm sonra...

İlkbahar geldi diye umutlananlara karşı koyu bir nefret besleyen bulutlar nihayet kara yüzlerini yeniden göstermişti. Yoksa dışarı çıkmayı filan düşünmüyordum. Üstelik günlerden cumartesiydi. Ama bardaktan boşanırcasına yağan o çamurlu yağmur içimi kaşındırmış, biraz gezinip etrafa bakınmak istemiştim. Belki de başıma bir yıldırım düşerdi. Kim bilir? Ne büyük piyango ama... Yılbaşı çekilişinden bile daha rastlantısal.

Böyle laflar ettiğimde, "Ölsün şu da kurtulalım" dediğinizi duyar gibi oluyorum. "Yoksa iç karartısından patlayıverecek sonunda" diyorsunuz. "Kara düşünceleri herhangi bir şey yapmasına gerek kalmadan onu boğacak."

Bu mektup bittiğinde, o son satırı okuduğunuzda, içiniz zevkten öyle bir kamaşacak, öyle bir rahatlayacaksınız ki, gücünüze güç katılmış gibi yaşama daha da dört elle sarılacaksınız.

Benim gibi bir sersem olmadığınız için sevinecek, düşüncelerimi üzümlere okuduysanız da, "Yazık" diyeceksiniz. "Bir şeyler değiştirilemez miydi?"

Acıyıp beni hayata döndürecek kişi olmayı hayal ederek, "Yanında olsaydım onunla uzun uzun konuşurdum. Ellerini tutup onu yaşamak için umutlandırmaya çalışırdım" gibi boş laflar dökülecek ağzınızdan.

"En azından bir psikiyatra gitseydi bu hikâyeye farklı biterdi" diyerek klişe tavsiyelerde bulunacaksınız.

İçiniz rahat olsun... Bir sikim değişmezdi.

Üstelik daha da sinirim bozulabilirdi. Böyle bir durumda kendimi gırtlaklamaya çalışabilirdim mesela... Ya da sırf gösterişli bir son olsun diye o psikiyatrin karşısında otururken kafamı duvarlara vura vura patlatıp odasını kanlar içinde bırakarak bu işi bitirebilirdim!

Haber de olurdu...

"PSİKİYATRİN ÇARESİZLİĞİ" yahut "DELİRMENİN BÖYLESİ" derlerdi başlıkta.

Altına psikiyatrin ve kan içindeki odasının koca resimlerini koyar, benim o boktan vesikalığımı kıytırık bir köşeye iliştirirlerdi.

Kafasını patlatan benken, öldüğüm için artık önemsiz olur, bir figüran muamelesi görürdüm.

"Ölen ölür, kalan sağlar bizimdir" lafı da böylece bir kez daha doğrulanırdı.

Öyle değil mi ama, herif ölmüş gitmiş... Daha neyiyle uğraşacaksın? Diğer yanda koskoca unvanıyla, "Dr. Bilmem Kim" duruyor.

Ama ölmez de yaralı kurtulursam, işte o zaman "star"dım... Gazeteciler psikiyatrimi

kötülemem için peşimden koşardı.

Aslında bir kez psikiyatra gittim ama kendim için değil. Annemin psikiyatrı, onu delirtenin ben olduğumdan şüphelendiği için.

Bana birtakım sorular sordu. Ama hali tavrı çok otomatikti. Sanki yüzlerce kez sormuştu aynı soruları...

Ne bileyim, "Şuraya bastırınca ağrı var mı? Ya şurası? Ya şimdi nasıl?" dercesine özel hayatımızı, geçmişimizi, duygularımızı kurcalıyordu.

Test edildiğim düşüncesiyle, başını kabuğunun altına çeken bir kaplumbağa gibi saklandım. Ve sorularını, ilkokul birinci sınıfta okuyan bir çocuğun güdük cümleleriyle cevapladım:

"Annem çok iyi bir annedir. Çok temizdir. Çok güzel yemekler yapar. Annemi çok severim."

Herif sıkıldı tabii. Önündeki kâğıda yıldızlar, helezonlar filan karalamaya başladı. Onlarca deli etrafını sarmışken, çok da sikindeydi sanki bizim dertlerimiz. Belki de içinden, "O kariyla bu geri zekâlı oğlu bir an önce ölsün daha iyi" diyordu.

Ona, "Babam siktir olup gidince annem kafayı yedi! Bütün gün pencerenin önünde onu bekliyor... Önce daha net görebilmek için camları temizlemekle başladı işe, şimdi saksıların içine azar azar çamaşır suyu döküyor!" diyemezdim ya...

O, benim annemdi... Onu korumalı, karşımdaki herifin ona deli yaftası yapıştırmasına müsaade etmemeliydim. Çünkü değişmezdi. Değişmesi yolunda en ufak bir umut sezseydim her şeyi ortaya döküverirdim. Ama böyle yaşamaya alışmıştı ve parasının çoğunu çamaşır sularına yatırması dışında şikâyeti yoktu.

Benim için de durum buna yakın sayılırdı. İçime yeni bir can üfleyecek hali yoktu ya adamın... Ben böyleydim. Bunu kabullenmemekse çok önce yapılması gereken bir işti. Belki yine de bir şey değişmezdi ya, neyse...

İşte yine içinizden, "Gebereceksen geber, bizi daha fazla yorma" dediğinizi duyar gibiyim... Merak etmeyin, sizi çok bekletmeyeceğim.

İşin garibi, bugünlerde kendimi hiç olmadığım kadar özgür duyumsuyorum. Ölmekten vazgeçmiş filan değilim. Ama öte yandan üç beş saniye sonra başınıza ne geleceğini bilmeden kahkahalar patlatan sizden pek bir farkım olduğu da söylenemez... Hatta üstün taraflarım olduğunu dahi savunabilirim. Çünkü ben ölümü sizden daha çok kabullenmiş durumdayım. Yani ölüm üzerine görülebilecek o boktan kâbuslar artık beni ürkütmez... Sadece merak uyandırır.

Tüm o evhamlar, "Bir gün bitecek bu mutlu günler" düşünceleri, uykuya dalmamı kolaylaştıran masallardır...

Dibe vurmanın tadını sizden çok çıkarabilirim, çünkü sonra yukarı çıkmak gibi bir hevesim yok.

Bir de fark ettiğim bir şey var: Olup biten her şey -yani tüm o yediğim yumruklar filan-, kimi zaman insanı ölmekten beter durumlara düşersem diye hayıflandırsa da çabuk geçiyor. Ve emin olun ki özgürce takılmanın zevkinin yanında en kötü tasarılar bile hiç kalıyor...

“Ağzım burnum biraz yamulmuş ne çıkar? Canım yandı evet ama geçer. Ölmedim ya... Hâlâ yapabileceğim üç beş pislik daha bulabilirim. Tıkıldığım kafesi darmaduman etme hakkına sahip olamayacaksam, demirlerine tırmanıp bağıra bağıra küfür edemeyeceksem, paşa paşa yemeğimi yiyip susup oturacaksam, burada geçirdiğim zaman daha boktan olamaz” diye düşünüyorum.

O markette orta boyda, akıllı uslu, ideal bir domates olmak için diğerlerinden neyim eksikti ki benim? Daha mı aptaldım? Malları yan yana dizmeyi beceremiyor muydum sanki?

O yaşlı orospuların yüzüne gülüp arkalarından el hareketi çekseydim daha terbiyeli bir çocuk mu olacaktım? Bunu yaptığımda ve diğer domateslerle birlikte o yaşlı orospunun arkasından güldüğümüzde, sosyal bir çevrede kabul görmenin, hınzır çocuk olarak sevilmenin zevkini mi çıkarmalıydım? Böyle bir hayatın bütün gün evinde otuzbir çekmekten farkı var mıydı sizce?

Onlara kıcımlı açıp göstermediğime yanıyorum sadece. Hepsi bu...

Kadife Sokak'a doğru yürümeye başladım. Barların kapısında birbirine benzer türden afişler dikkatimi çekti. Altmışlar partisi, diğer yanda yetmişler, biraz ötede seksenler, sonra doksanlar... Hoşuma gitmesine karşın kendimi biraz garip hissettim.

Aslında kıyafet modasının da böyle her yeni sezon geçmiş yıllardan esinlenerek değişmesine hiçbir zaman anlam verememişimdir.

“Her şey bitti mi yani?” diyordum. Bugüne kadar yapılanlar yapıldı, bundan sonrakiler sadece bozup değiştirmekten, ayrıntılarla oynamaktan yahut birbirine karıştırmaktan mı ibaret olacak?

“Daha az zahmet harcayacağımız bu yolla elimizdekiler daha seneler senesi bize yeter” diye mi düşünülüyordu?

Anlayamıyordum... Ama o afişler bana ölmeden önce, intihar eden müzisyenlerin şarkılarından oluşan bir parti yapabileceğimi düşündürdü...

Güneş doğduktan sonra bile hep daha parlak ışıklara yol alacak ve zamanı aşan sonsuzlukta hiç bitmeyecek bir parti. Mezarlıkta onlarca melodinin sarmaş dolaş dans ettiği rengârenk bir karnaval...

Barların önünde, yağmura aldırılmadan ücretli beşerli gruplar halinde bekleyenler vardı. Yanı başımdaki bir kız midasını tutup yutkunduktan birkaç saniye sonra içinde ne var ne yoksa kaldırıma kustu. Zaman, birkaç saniyeliğine ucundan yırtılıverdi sanki. Birçok kişi konuşmasına ara verip ona baktı. Ardındaki gruptan kahkahalarla alkış ve birkaç ıslık sesi yükseldi.

Kız da onlara bakıp gülerek, rahatlamış haliyle ortaparmağını gösterip dilini çıkardı.

Ben de güldüm. Ona değil. Aklıma sokulan fikre...

Çünkü o kız yere doğru eğilmiş içindekileri boşaltırken, aklıma alkol komasına girerek ölmek fikri sokulmuştu.

Üstelik bu keyifli fikri bir anda benimsemiş, "Hah, işte buldum!" demiştim...

Burada başlayacak, evde devam edecek, biraz ayılır gibi olduğumda da şişeleri tepeleyip vücudumda dolaşan kanı alkolle değiş tokuş edecektim.

Sonra o sarhoş halimle anneme sarılıp şapır şupur öpebileceğimi, hatta ağlayabileceğimi düşündüm. Aklıma kurcalayan tarafları varsa da denemekle bir şey kaybetmezdim ya... En fazla ölürdüm yahut sızardım...

Küçük tahta kapısı masallardakine benzeyen bir bardan içeri girdim.

Etraf loş ve gölgeliydi. Yosun rengi lekeli duvarlar, oturan yahut gezinen insanlar, çeşit çeşit bardaklarda içkilerle doluydu. Ve küçük yuvarlak masalarla, kocaman bir şömineyle, iki kedi, büyükçe bir şamdan ve çalan müziğin üzerine ikinci bir şarkı gibi döşenen kakofonik konuşma sesleriyle.

Bir masaya oturdum. Kısa dağınık saçlı, zayıf, bol pantolon ve daracak bir bluz giymiş garson kız yanaştı.

Onu daha önce görüp görmediğimi düşündüm. Öyle tanıdıktı ki, sanki yüzlerce kez sokakta yan yana geçmiş, defalarca aynı vapura yahut otobüse binmiş, sinemada bitişik koltuklarda iki yabancı olarak birlikte onlarca film izlemiştik de hiç konuşmamıştık. Belki de işte şimdi tam sırasıydı. Artık tanışmanın. O bilindik yüzlere yeni sesler ve hikâyeler eklemenin.

"Hoş geldin" dedi.

"Hoş bulduk" deyip, "İsminiz?" diye sordum, benden büyükmüş gibi. Ne bileyim, öyle demem gerekmişti sanki.

Kız şaşırıp garipsedi fakat nezaketten ya da benim gibi onlarca manyak müşteriyle saçma sorularına muhtemelen alıştığından umursamazca cevap verdi:

"Hale."

"Hale?" deyip şaşkınlıkla bir kahkaha patlattım. "Ahhh... Hale olamaaz..."

Hale etine dolgun, uzun düz saçlı, o kalın taçlardan takan kızların ismidir. Sizin isminiz Çiğdem, Mine, hiç olmadı Müge filan olmalıydı." Elimi uzattım ve kendimi, "Gregor Samsa" diye takdim ettikten sonra, "Yine de memnun oldum Hale..." dedim.

Oysa henüz bir şey içmiş filan da değildim. Sanırım kız laflarımdan sıkılmıştı. Elimi boşta bıraktı ve ona karşı takındığım saygılı tavrı alaşağı ederek, "Ne istiyorsun?" dedi.

Refüze edilmiş olmanın verdiği kırıklıkla yüzümü karartıp, "Bir bira" dedim.

İsimlerden nefret ediyordum. İsimlerden ve hayat hikâyelerinden... Hepsi birer

yaftaydı... Bizi daha çekici ya da boktan gösteren etiketler... Üstelik yalancının tekiyseniz hepsi daha da küçülür gözünüzde.

İtiraf ediyorum -biraz geç oldu ama yeri tam burası-, çocukken bir yalancıydım. Yedi sekiz yaşlarındayken... Ve en büyük eğlencem etrafımdaki üç beş çocuğu hikâyelerimle kıskançlıktan delirtmekti. Gizliden gizliye küçük avuçlarını sıkıp derilerini kanattıklarını fark ederdim ki bu zevkten içimi kamaştırırdı. Daha da gaza gelip uçmaya başlar, o coşkuyla birbiri ardına sıkıverirdim palavraları... Kendime koca hayatlar yaratıp, onlarınkini bir anda alaşağı ederdim. Sinek gibi hissederlerdi kendilerini karşımda... Benimle konuşmaya çekinirlerdi ve sözlerini seçerken dikkatli davranır, oyunlarına katıldığımda gururlanırlardı.

Babama özenmişim sanırım... Dedim ya, babam da bir yalancıydı. Üstelik yalanlarının izini doğru takip etmeyi başaramayan aptal bir yalancı... Her gün başka bir hikâye uydururdu hayatına. Sarf ettiği tüm kelimeleri bir araya toplasanız, rasgele binlerce harf yan yana dizildiğinde ortaya çıkan anlamsızlıktan ve ifadesizlikten farklı olmazdı.

Senede birkaç kez yaptığımız telefon konuşmaları gitgide azalıp susana dek onun etrafa saçtığı kelimeleri, onlarla kurduğu rengârenk hikâyeleri fotoromanlar gibi resim resim, an an yıllarca izlemiştim. Sonra bir toz bulutu gibi aniden uçuşarak havaya karıştı ve görünmez oldu. Belki de öldü, bilmiyorum. Hakkında hiçbir kayıt bulunamadı. Kusursuz bir kayıptı.

Onunla aramızdaki sessizlik uzadıkça ben de ona özenip yalan söylemeye başlamıştım. Kendime başka başka isimler seçmeye, ne bileyim saçma sapan hikâyeler uydurmaya, ortada fol yok yumurta yokken olaylar çıkarmaya... Böyle yaparak onu bulabileceğimi sanmam ne aptalcaydı...

Yalanlarımız günün birinde bir yerde kesişecekti sanki... Birbirlerinden kaçamayıp, birbirlerine mecbur olacaklardı... Üstelik sarf ettiğim her yalanla ona yakınlaştığımı hissediyordum.

Okuldaki çocuklara asıl ismimin Alexander olduğunu, küçük bir krallığı olan ailemin buraya sürgüne gönderildiğini, dünya üzerinde arandığımızdan gerçek kimliğimi ölene dek saklamak durumunda kaldığımı anlatıyordum mesela.

Ertesi gün de, babamın dünya boks şampiyonasında finale kaldığını, annemin onun için çok endişelendiğini ama kazanacağından emin olduğumu, birkaç güne kalmaz okula bir altın kemer getireceğimi söylüyordum. Daha başka bir gün, UFO'larla irtibat halinde olduğumu ve sabahları yatağımdan okula ışınlandığımı. Daha başka bir gün üstün güçlerimin varlığını iddia edip görünmez olabildiğimi, zamanı durdurabildiğimi, düşünce okuyabildiğimi, bir çakmak gibi parmaklarımın ucunu ateşleyebildiğimi, fakat bu güçlerimi insanoğluna gösterme konusunda yasaklı olduğumu söylüyor, diğer çocukların beni dinlerkenki şaşkınlıklarıyla hayran bakışlarını izlerken içten içe zevkten kuduruyordum.

Bu kısa sürdü tabii... O kadar çok yalan söyledim ki iş Büyük Okyanus'u yüzerek birkaç kez kat ettiğimi iddia etmeye kadar vardı. Sonuçta adım, bir laneti üzerimde taşımaya mahkûm edilmişim gibi "yalancı"ya çıktı. Hayalet kimliklerle düşler arasında boğulmuş, artık gerçeği ayırt edemeyen bir yalancı...

Üstelik babam da hâlâ ortada yoktu. O da binlerce yalan arasında artık görülmez, seçilemez olmuştu. Aksi gibi hafızamdaki resmi de günbegün silikleşiyordu. Annem tek bir fotoğrafını bile bırakmamıştı. Hepsini bir bir parçalamış, o yırtık fotoğrafları bin parçalık bir puzzle'miş gibi bir torbanın içine koymuş, yıllarca saklamıştı. Babam, hafızamdan o fotoğraflar gibi parça parça, ayrıntı ayrıntı yırtılıp kopuyor, dağılıyor, esas yerini kaybedip azar azar yok oluyordu. Ben de yalanlarımla yok olmayı başarırsam, benimle övünecekti sanki... Ne aptallık!..

Yıllar sonra kendimden bu yüzden nefret edeceğimi nereden bilebilirdim ki? Dahası aynı sebepten ötürü doğruları, insanların yüzüne ve kendi yüzüme yapıştırmak için durulmayan delice bir istek duyacağımı? Sonunun gelmeyeceğini anladığımda da –belki de artık yalana katlanamadığımdan– hepten yok olmayı seçeceğimi... Buraya, bu bara gelip ikinci biramı söylerken deminki hareketimden utanıp da o kızdan özür dileyeceğimi...

İkinci biramı yudumlamaya başladığımda bir kadeh de şarap istedim. Sonra da duble rakı. Üçü önümde, yemek sofrasında ayrı tabaklarda farklı tatlar gibi duruyordu. Bir yudum rakı alıp, üzerine bira içip, birkaç kuruyemiş yedikten sonra canım şarap çekiyordu.

Yan masalardakilerse benim terk edilmiş bir aptal olduğumu düşünüyorlardı kuşkusuz.

İçlerinden, "Bu şimdi içip içip arar kıızı, kapısına dayanır, yalvarır, reddedilince sinirlenir, sağı solu yumruklamaya başlar, hıçkırık sesleri duyulur, kendine acımalar, 'Ulan ben bu hale düşecek adam mıydım' filan, sonra tekrar öfke, 'Amına kodumun karısı için değer mi'ler... Sabah uyanıp da dün gece olup biteni şöylece bir aklından geçirip eliyle alınına koca bir şaplak patlatana dek böylece sürer bu olay. Terk etmelerle edilmeler, sıradan, günlük bir olay haline gelinceye dek... Ne bileyim, vapuru kaçırmak, güneşte fazla kalmak yahut bağırsaklarını bozmak gibi... Böyledir, herkes bunu yaşar" diyorlardı sanki...

Ben de onlara sessizce, "Herkesi kendiniz gibi aptallardan sanmayın! Dünyada genel geçer pek çok kuralı bozan insanlar var. Mesela benim gibi. Evet, öküz gibi içiyorum, çünkü bu bir intihar hazırlığı. Biraz rahatlamak için. Karıştırmak beni sonuca daha kısa yoldan götürür diye" diyordum.

Derken bir de votka shot söyledim. Bardakları boy boy dörtledim böylece.

Arkamdaki masada oturanlar bir felsefe kulübündendi sanırım. Çünkü durmadan konuşuyorlardı: Yok Hegel, yok Deliliğe Övgü'de geçen filanca cümle, yok Descartes aslında şöyle demek istemiş, filanca filozofun falanca cümlesi buna atıfta bulunuyormuş...

Oysa yaşarken dünyayı anlamak için ne kadar yırtırırsanız yırtırın, bunu başaramazdınız. Edilen tüm o büyük, parlak lafların el çabukluğuyla kotarılan bir illüzyon numarasından farkı yoktu gözümde. Çünkü dünyanın ve yaşamın sırrını çözmek, bana göre insanoğlunun başarabileceği bir iş değildir. Öyle olsaydı, Tanrı'nın da bir insan olması gerekirdi ki bu fazlasıyla saçma.

Ortadaki hesap, her birimizin görebileceğinden çok daha büyük. Milyonlarca rakamın içinde en fazla birkaç yüz binlere dek varabiliriz. Sonrasında beynimiz hızdan tutuşur ve patlar. Yahut çıldırırız... Çünkü bu hiçbir hafızanın kaldıramayacağı türden bir bilgidir.

Sadece bir şarkının nakaratı aklımıza yapışmış gibi aptal laflarımızı mırıldanır dururuz.

Ben bunları düşünürken arka masada, "Tanrı'yla karşılaşırsanız ona ne dersiniz?" geyiği başladı...

Ölümün kıyısına böylesine sokulmuş biri olarak diyebilirim ki gerçekten Tanrı varsa ve ben onun karşısında bir şeyler söylemek için dikiliyorsam dilim tutulurdu... Bırakın konuşmayı yutkunamazdım, nefesim kesilirdi ve harfleri adımları söyleyecek şekilde bile yan yana dizmeyi başaramazdım... Oysa bu soru karşısında çoğu insan –arkamda oturan gerzekler gibi– zekâsını kullanıp lafı gediğine oturtmak derdinde olur. Hangi lafı, hangi gediğe oturtuyorsan... Karşında koskoca Tanrı var!

İçtikçe düşüncelerim garipleşiyordu. Önceden bu tür olasılıklar üzerinde pek durmadığımı fark ettim. Sanki her şey, bir anda sönüveren ışıklar gibi karanlığa gömülecek, zaman bir parça ip gibi kesilecek, önceki tüm hislerimle geçmişim, birdenbire "pof!" diye uçup yok oluverecekti. Aklımı dağıtıp bu anlamsız düşüncelerin peşini bırakabilmek için karşı masada oturan çifte dikkat kesildim.

Geldiğimden beri, yaklaşık bir saattir aynı pozisyonda oturuyorlardı.

Elleri masanın ortasında kenetliydi. Birbirlerine uzanmış başlarıyla göz temaslarını hemen hemen hiç kesmiyor; yalnız, adam arada bir kadının elini sindire sindire yavaşça öpüyor, sonra gözlerini yeniden ona dikiyordu. Ha, bir de kadın arada aklına muhteşem bir fikir gelmiş gibi fotoğraf makinesine davranıyor, sevgilisine türlü şaklabanlıklar yapıp güldürüyor, herifse fırsatı kaçırmayarak kadına birbirinden sikör pozlar veriyordu.

Masanın üzerinde duran, boktan bir naylona sarılı tek kırmızı gülü gördüm ve bayat aşkın temsili resminin böylece tamamlandığını düşündüm.

Nefret ediyordum ikisinden de!

Başlarını birbirine vurdurmak geçiyordu içimden! O herifin çükünü, sonra da o karının saçlarını kesip önlerindeki biraları biraz olsun ayılmaları için başlarından aşağı boşaltmak istiyordum!

Karı durmadan konuşuyor, adamsa sürekli başıyla onu tasdik ediyordu. Bu karıyı olabilecek en kısa sürede yatağa atmak için en anlamsız laflarını bile onaylayabilirdi, bundan öyle emindim ki...

O geri zekâlı karınınsa tek isteği bu kokmuş herifin ona hep böyle zevksiz güller alıp ellerini öpmesiydi...

"Göt herif" diye mırıldanarak önümdeki tüm bardakları küçükten büyüğe tek tek dipledim. Bir an için midem bulanır gibi oldu. Aldırmadım. Ne aptaldı şu kadınlar ve aptallıkları kimi zaman insanı nasıl da çileden çıkarıyordu!

Birdenbire ayağa fırladım. Nasıl yaptım, bilmiyorum... Boş ver, nasılsa ölecektim...

O geri zekâlıların masasının başında dikilip son derece yüksek sesle ve herkesin duyabileceği şekilde:

"Bu böyle devam etmez hanımefendi!" diye bağırdım. "Bir gün biri çıkar ve size, 'Salaksınız, hem de çok' der! Anlam veremezsiniz... Sizin gibi yaşayan milyonlara güvenirsiniz. Arkanız sağlamdır o yüzden! Siz öylece bu mutlu anın fotoğraflarını çekmeye devam edin... Ama bu, katıksız bir salak olduğunuz ve bu herifin sizi sikmekten başka derdi olmadığı gerçeğini ne yazık ki değiştirmez!" deyip sözlerimi sonlandırdıktan sonra kadının kucağına tazyikle kustum.

Adamın, yayından kurtulmuşçasına yüzüme fırlayan yumruğuyla yere serildim.

Dümdüz... Direnmeden, ses çıkarmadan ve hiç şaşırıp garipsemeden bir anda kafamı tahta zemine yapışmış buldum.

Karanlık... Sonra tekmeler, giysilerimden çekiştirilişim, cebimden çıkan üç beş buruşuk paranın el değiştirmesi, o aptal karının akmış rimelleriyle kararmış ağlak yüzü, herifin kırmızı gözlerinde tutuşan kıvılcımların alevlere, sonra o alevlerin her yanı kasıp kavuran koca bir yangına dönüşmesi... Tümü birkaç saniye içinde resim resim gözlerime çalındı.

Ardından yeniden Kadife Sokak... Kaldırımın kıcımlı donduruşu... Yere bıraktığım ilk kanlı tükürükten sonra hep daha uzağı hedefleyen aptal bir tükürük oyunu oynayıp... Hepsini bir bir hatırlıyorum.

Eve doğru yürümeye koyuldum. Herkes bana bakıyordu. Tam olarak, adamakıllı dayak yemiş biri gibi görünüyordum.

"Ne bok yedi de onu böyle benzettiler acaba? Aman bulaşmayalım, itin tekine benziyor baksana!"

Bu duruma artık alışmaya başladıysam da onlara avazım çıktığı kadar bağırarak, "Sakin ha, kimseye gerçeklerden bahsetmeyin, sonra haliniz bana benzer!" demek istiyordum.

"Özellikle de sevgilisine kırmızı güller alıp ellerini öperek yalakalık yapan bir adama, o kızı sikmek istediğini söylemeyin! Çünkü gerçeğin açığa çıkmasından rahatsız olabilir... Tüm o boktan güller ve öpücüklerle gizlediği niyetinin yüzüne vurulmasından!"

Yaptım da. İşte tam olarak böyle bağırdım. Kimse cevap vermedi... Sadece kaldırım değiştirenler oldu.

"Pis alkolik!" diyorlardı içlerinden eminim... "Ağzınla içemiyorsan içme!" benzeri bayat bayat laflar ediyorlardı.

Daha üç-beş yüz metre yürümüşüm ki dünyayı bulduğum yere kadar baştan başa koşarak aşmışım gibi bir yorgunluk çöktü üstüme. Sanki omuzlarımla bacaklarıma ağır yükler bağlıydı. Yavaş yavaş yıkılmaya başladım.

Deniz geldi aklıma... Bu şekilde ona ulaşmayı başarırısam bitiverirdi bu iş. Ama önümdeki görüntü, sanki onu da çeken ağırlıklar varmış gibi kayıp kayıp gidiyordu. Tutamıyordum hiçbir şeyi... Adımlarımı, bakışlarımı, düşüncelerimi... Beni bırakıp gitmek istiyorlardı. Direnmek anlamsız kaçardı.

Bıraktım, hepsini...

Vücudumu boylu boyunca kaldırıma serdim. Önümdeki görüntünün ucunu uçan bir balonmuşçasına uzaya saldım. Sonra gittikçe koyulaşan o karanlık, düşüncemi sardı. Neresi olduğunu görüp seçemediğim huzurlu bir yerdi, hiçbir yerdi belki de... O karanlığa resimler çizmek istedim. Bir deniz kıyısı mesela, ıssız bir yer, açıklarda bir deniz feneri...

Yıllardır hiç hayal kurmamıştım.

Tüm ağırlıklarım yere çökmüşken, içimdeki karanlığı yanıltmak istediysem de buna gücüm kalmamıştı.

Bu manzara şimdilik böyle en iyisiydi.

Çöpçü, süpürgesinin ucuna taktığı o ufak tefek pisliklerden biriymişim gibi beni itelerken uyandım.

Aklımda dün geceye doğru uzayan derinlemesine bir karanlık vardı. Ucu görünmeyen bir deniz gibiydi... Ufuk çizgisini belli belirsiz kestirebilseydik de ardı vardı, sadece hissettiğiniz halde bunu bilebiliyordunuz.

Karanlığa çizmeye çalıştığım o resmi hatırladım. Üstelik şimdiye kadar meraklan evin içini dışını üç beş kez çamaşır suyuyla temizlemiş, arka arkaya pembe hapları tepelemiş, cama yapışmış yüzüyle saatlerdir beni bekleyen anneme karşın ilk orayı hatırlamam ne tuhaftı...

Çöpçü, "Haydi haydi kalkkk!" diyerek süpürgesiyle elimi kolumu süpürmeye, önüne katıp farasına atmaya isteklikti.

Yere düşüp kırılmış bir şeymişim gibi dağınık parçalarımı bir bir toparlamaya çalışarak yavaşça ayağa kalktım. Eve dönmeyi istemiyordum. Çöpçü yere döktüğüm kana iğrenerek bakıyordu. İçinden, "Bana fazladan iş çıkardı pezevenk! Geberip gitseydi keşke it oğlu it!" diyordu kuşkusuz.

Gülümsedim, "Söyle söyle içinde kalmasın" dedim adama.

Başka türlü konuştu, "Yazık değil mi oğlum annene babana? Yedirip içiriyorlar, giydiriyorlar, okullara gönderiyorlar, sen orada burada kafanı patlatıyorsun."

"Annem babam yok benim!" dedim, "İkisini de öldürdüm! Sonra biraz kafamı dağıtmak için buraya geldim, ama biraz fazla dağıtmışım."

İnanmadı. "Ruh hastası" dedi içinden kuşkusuz.

"Söyle söyle!" diye üsteledim.

İçinden geleni orta yere bir bir döksün, bana, "Siktir git ruh hastası pezevenk, bacağına sığarım senin!" desin istiyordum ama demedi...

Yerine, "Hadi yürü git, sabah sabah canımı sıkma benim" dedi.

"Ne canını sıkacağım ya... Benim canım sıkılmış sıkılacağı kadar..." deyip yürümeye koyuldum.

Kafamdan akan kan durmuştu, saçlarıma yapışıp kurumuştu. Canım eve gitmek istemiyordu. Yere düştüğümde kafamla birlikte aklım da mı patlamıştı yoksa? Düşüncelerimi yarıklarından sızdırarak gerçeğe mi akıtmaya başlamıştı? Çünkü içimdeki kaşıntı henüz durulmamıştı.

Denize doğru yürümeye koyuldum. Sabahın sakin ve dingin ruhunu küçük kırıntılarla telaşlandırmaya başlamış insanların arasından geçip kıyıya vardım. İskelelerle vapurlara,

büyük yük gemileriyle deniz otobüslerine, motorlara aldırış etmeden bir müddet düşündüm.

Yanı başımda oturan liseli âşıkları yok saydım. Trafiğin uğultusunu, koşar adımlarla ilerleyen topuk seslerini, motorcuların insanın yakasına yapışan bağırtılarını da...

Hava sıcaktı. Güneşin önüne birkaç gri bulut kondurup içime sokulan güleç yüzünü kararttım. Denize düşen binlerce ışıltısı da birdenbire sönüp matlaştı böylece...

Martıların aç bağırtılarla yırtılan gırtlaklarını, vapur düdüklarını, etrafı saran binlerce anlamsız sözcüğü bir orkestra şefi gibi avuçlarımda toplayarak sessizliğin içine tıktım.

Önümde duran resimdeki ayrıntılar bir bir kopup kayboluyor, istediğimi seçip sevmediklerimi kurşunkalemle yazılmış bir harf gibi bir çırpıda siliveriyordum. Etraf giderek ıssızlaşıyordu... Durgun denizin kıyısında Haydarpaşa Garı, bir iki küçük kayık, kıyıda üç beş balıkçı ve başıboş birkaç kedi köpek...

Sıkılınca kalkıp, ardımdaki saçma çay bahçesini tek bir hayali dokunuşla yok ederek eve doğru yürümeye koyuldum... Yolları, bir halıyı yerinden havalandırır gibi ucundan kaldırarak, üstlerindeki kalabalığı uzaya doğru silkeledim. İnsanlar tutunamadan düştükleri boşlukta bir bir yok oluyordu...

Büfeleri küçük lego parçaları gibi sağa sola fırlattım. Tiyatro binasını gözümün seçemeyeceği bir yere kaldırdım. Birbirine geçmiş evleri azalttım. Çatılardaki antenleri temizledim, balkonlara asılmış çamaşırları...

Apartman altlarındaki mağazaların yerine büyük saksılarda koca çiçekli yabani bitkiler yerleştirdim. Arabaları tabanlarımla tek tek ezerek ufak tefek çöplere dönüştürdüm. Camileri minarelerinden tutup bir çekiç atletinin yaptığı şekilde hep daha uzağa atmaya çalıştım.

Oturduğumuz apartmanın eskimiş yüzünü temizledim. Merdivenleri tırmanırken o sarışın kız geldi aklıma. Kapısının önünden geçerken duraksadım. Tam o anda kapıyı açtı. Üzerinde mor şifon bir gecelik vardı. Onu baştan aşağı süzdüm, uzun uzun... Ezberlememe gerek yoktu oysa. Artık buna hiç mi hiç gerek yoktu...

Birkaç saniye öylece durduk. Yine hüzünlüydü. Bütün gece ağlamış da gözyaşları henüz durulmuş gibi. O tanıdık boşluk hissi yeniden içime sokuldu. Belki de saatlerce sürebilecek o anı yarım bırakıp eve yürüdüm.

Pencerenin kıyısındaki annemi tertemiz çarşaflarda gün boyu uyuttum. Böylesi onun için daha huzurluydu. Ama uyumak istemiyordu. Beklemek istiyordu. Babamı, beni, etrafın kirlenmesini... Hepsini asırlarca hiç kımıldamadan bekleyecek sabırdıydı. Ve bir de şimdi durmadan ağlamak, ağlarken de saçını başını yola yola dövünmek istiyordu.

"Nerdesin? Nerdesin? Ah nerdesin?" diyordu onlarca kez arka arkaya, başka kelime bilmezmiş gibi...

"Nerdeyim?" diyordum kendime. Hayır, bu soruyu sormak istemiyordum. En tehlikeli, en kaçınılması gereken sözcüktü bu...

Doğruca odama ilerledim. Yan dairedeki o sarışın kız da aklıma yapışmış gibi peşimden gelmişti.

Yüzüme yanaşıp birkaç kelime etmeye kalktığında onu susturdum. Nefesi içime sokulmuştu, sarhoştı. Üstelik sabahın bu saatinde... Öyle olması hoşuma gitmişti aslında. Aklındaki bulanık suda boğulma isteği uyandırıyordu.

Bir an için gözlerim karardı. Dün gece o karanlığın üzerime örtülüşünü hatırladım. Aynı dinginlik birdenbire içime yayılıvermişti.

O sarışın kız karşıma oturduğundaysa hafif bir çekinceyle ürkekleştim. Sahi, onu buraya neden getirmiştin? Neden hiç konuşmuyordum? Üstelik o birkaç kelime etmeye kalktığında engelleyip susturmuş, kelimelerini bir bir geri yutturmuşum.

Söyleyecek tek bir lafım bile yok muydu yoksa? Bana ne istesem demeye hazırды. Bunu biliyordum, emindim... İşte yine de susuyordum.

Belki de sürüklenmekten korkuyordum. Birdenbire çekip gitmesinden... Düşüncemin bir an için dağılmasıyla onun da uçuşup yok olmasından... Bu yüzden yalnızca izlemeyi tercih ediyordum. Böylesi daha mı kolaydı, daha mı güvenli?

Bir hayaletten bile çekiniyor olmam aşağılayıcıydı... Ama aklım boşlaşmış, onun çıplak bacaklarının birbirine dolanmış görüntüsüyle dolmuştu. Ayrık göğüsleriyle, aralık ağzıyla ve beyazlığıyla...

Elindeki siyah sigarayı fark ettim. Dudaklarının arasına sıkıştırıp içini oyan derin bir nefes çekti.

Göğüs kafesi birkaç saniyeliğine şişip, bir süngerin kendini salışı gibi sönerken ne düşünmüştü?

Hiç cevaplanmayacak, gerçeğin dibine tıklanmış yüzlerce sorudan sadece biriydi bu... Birkaç kelime de olsa konuştuğumuz o geceyi anımsamıştı belki de. Kendi düşüncelerimi toparlamak yerine hâlâ onunkilerle ilgilenmemse, en az ondan çekiniyor olmam kadar aşağılayıcıydı...

Oda gittikçe karanfil kokusuyla doluyordu. Karanlığa çok yakıştırmıştım bu kokuyu. Kadife gibi yumuşak ve parlak dokusuyla keskindi. Üstünden kayıp gidecek, bir türlü tutunamayacak olduğunuz halde vazgeçemeyeceğiniz bir yeri vaat ediyordu.

Saçları dağınıktı. Onları düzeltmek istedim. Açıkçası başka bir yol bulamamıştım ona yakınlaşmak için.

Hiç garipsemedi. Hatta hoşuna gittiğini bile söyleyebilirim. Böylesi oyunlara aldırış etmeyecek biriydi belki de. Cesaretlendim. Başımı boynuna doğru eğdirdim. Gözüme yeniden o karanlık sokuldu. Huzurlu ve yumuşak karanlık... Tüm hayalleri kucaklayan uçsuz karanlık... Her şeyi mümkün kılan cömert karanlık...

Artık istediğim yere kadar gidebilirdim.

Ağızına uzandım, dudaklarının ucuna. Değip değmemekte kararsız, bir müddet bekledim.

İlk adım, ilk dokunuş onun tarafından gelsin istiyordum. Bu oyunu kuran ben olmama karşın bunu ondan beklemem de tuhaf değil miydi?

Ben bunları düşünürken, o, dudaklarını kolayca dudaklarıma değdirdi. Önce yavaş, sonra giderek güçlenerek... Ağzımı yutmak istercesine içine çekti.

O karanlıkta resimler arka arkaya değişmeye başladı.

Ellerim anbean ürkekliğinden kurtuluyor, her geçen saniye onu daha çok sahipleniyordu. Nefes alıp verişlerimiz yarışarcasına hızlandı. Dalgalar arasında bata çıka yol alır gibi birbirimizin üzerinde gezindik. Derken o koca denizde, açıklarda bir yerde kaybolduk. Bulabildiğim tek yer gözleri, aralık ağzı, ayırık göğüsleri ve sık soluğuydu. Tutunmakta zorlanıyordum. Her geçen saniye daha çok dibe batıyor, vardığım derinlik arttıkça nefesim tükeniyor, boğuluyordum.

Ansızın vurgun yiyiverdim. Sonra yavaşça yükseldim.

Artık denizin üstünde solgun yüzlü bir cesettim.

Hayaller uçuşup dağılıverdiğinde gerçek daha katı, daha keskin görünürdü.

Unutmuştum... Bu sonucu hatırlamam için onunla yeniden yüzleşmem gerekmişti. Üstelik henüz uyandığımdan tokadı daha da sert patlamıştı yüzümdede.

Çaresizliğimi, kurduğum yalan dünyayı kafama tekrar tekrar kakarak kendimi aşığıldım. Beyaz tavana dalmış bakarken yanaklarıma koca yumruklar patlattım. Biraz ayılır gibi olduğumda ağzıma zorla bir şişe çamaşır suyu dayadım. Ayağıma bağladığım koca taşlarla kendimi dalgalı denizlere attım. Her seferinde bir şekilde hayatta kalıyor oluşumsa çıldırtıcıydı.

Pencerenin önüne geçtim, tıpkı annem gibi. Pervazda duran bir saksı çiçek yahut akli uçmuş bir kuş gibi. Bir müddet dışarı bakındım. Hava bulutluydu. Etraf, tanıdık sakinliğini yinelemekteydi.

Her şey boş ve anlamsızdı... Her ne kadar intihar edenlerin klişe laflarını tekrarlamak niyetinde değilsem de kendimi zorlayıp süslü kelimelere sığınmak da gelmiyor içimden. Çünkü her şey boş ve anlamsızsa, boş ve anlamsızdır... Çünkü intihar etmeye karar vermiş biri için dünya, uzaydan çekilmiş fotoğrafları gibidir... Her şey ve hiçbir şey arasındaki fark yitirilir. Anlamlar da böylece anlamsızlıklarıyla eşitlenir. Her şey hiçbir şey kadardır. Hiçbir şey de her şey kadar anlamsız... Apartmandan çıkan o sarışın kıızı gördüğümdeyse dünyayı, lafları, anlamları -içleri boş yahut dolu olsun, ayrıca her şey de istediği kadar hiçbir şey olsun-, hepsini unuttum... Çünkü düşüncelerim bir anda alabora olmuş, içime dolan görüntüsünde aklımdan geçenler tek tek boğulmuştu...

Ne tuhaf, şimdi ona bakarken yine bambaşka biri gibi görünmüştü. Azgın sularının dibinde vurgun yediğim o değildi sanki. O sarı saçlarla ayrık göğüsler, aralık dudaklar onun değildi... Olamazdı. Yirmi otuz saniyede sokaktan siliniverdi cismi. Oysa zihnimdeki görüntüsü hâlâ capcanlı, dipdiriydi... Onu hayaletiyle buluşturmak isteğine tutuldum.

Apar topar dışarı çıkıp gittiği yöne doğru koştum. Çoktan kalabalığa karışmıştı kuşkusuz, onu bulmam imkânsızdı... Konuştuğumuz geceden bu yana kaya suratlı sevgilisiyle aralarında neler olup bitmişti kim bilir? Barışmışlar mıydı? İçimi acıtan bir zevkle cevapladım: "Hem de çoktan..."

Etraftaki sarışın kızların izini sürmeye başladım. Her birine, "Hah, işte o!" diye bakarken birdenbire başka gözlerle buluşuveriyordum. Kimisinin de dudakları, teni, boyları, hatta adımları denk düşmüyordu içimdeki kalıba. Artlarından yakaladığım yüzler yolun bir yerinde bana döndüğünde, aklımdaki hayal bir parça kâğıt gibi yırtılıveriyordu. Bir başkasının peşine takılıyordum...

Sokaklar bir rüyadaymışım gibi ardı ardına yüzlerini değiştirirken sadece sarı saçların yanı başımdan savrulurak geçişlerine odaklanmıştım ya da ben öyle sanıyordum... Çünkü geçen gün iş başvurusu yaptığım o kot mağazasının tabelası, gördüğüm rüyayı yüzüme bir

kova su çırpılmış gibi altüst etmişti. Eleman araniyor ilanına bakındım, çıkmıştı. İçim kamaştı... Aldıkları tipi merak ettim. Kimi bana tercih ettiklerini. O aptal bostanpatlıcanının karşısında sarf ettiğim yaltaklanıcı lafları hatırlayınca kinim daha da arttı.

Kapıdan içeriye şöylece bir bakındım. Önceki kızlar oradaydı... O gün ilk konuştuğum patlıcanla bakıştık, beni tanımıştı. Alışverişe gelmiş herhangi biri gibi etrafa göz atmaya başladım.

Askıda duran tişörtlerden birini üstüme tutarak aynaya baktım. Berbat diyen ifademle başka bir yere geri astım. Raftan rasgele çektiğim birkaç pantolonun kış kesimine bakıp yüzümü buruşturdum.

O sırada kabinden şişko bir kız çıktı. Giydiği kotun içine koca kıcını öbek öbek yağlarıyla sıgdırmaya çalışmış, başaramamıştı. Berbat görünüyordu. Korkunç bir şey görmüşçesine – mesela yolda ezilmiş bir kedi filan gibi– yüzümü hızla diğer yana çevirdim.

Üst üste muntazamca dizilmiş tişörtlerden birkaçını çekip şöylece bir baktıktan sonra buruşturarak geri bıraktım.

Tezgâhtar kızlar nedense beni görmezden gelmeye çalışıyordu. Aslında böyle yaparak işimi kolaylaştırıyor, olayların seyrini uzatırken ister istemez şiddetini de artırıyorlardı. Çünkü vazgeçmeyecektim... Vazgeçmek, bıkip usanmak için tek bir sebebim bile yoktu.

Sanki bir telefon sapığıydım ve onları her aradığımda "alo" demeye bile tenezzül etmeden telefonu yüzüme kapatıyorlardı. "Boş ver, cevap verme, hiçbir şey deme sakın. Arar arar, sıkılır bırakır" diyorlardı sanki içlerinden... Onlara pis pis sırtarak üst kata yöneldim.

Yukarı varmamla birlikte yirmi yaşlarında, zayıf, beyaz tenli, cılız bir patlıcan yanıma doğru gelip:

"Buyurun, ne bakıyoruz?" dedi.

Ona, "Sana!" yahut "Benim yerime nasıl bir geri zekâlı seçtiklerine... Tabii bu durumda benim senden de geri zekâlı olmam gerekiyor. Ama buna fazla güvenme... Çünkü ben en yakın zamanda kendimi imha edeceğim!" diyemezdim ya...

Bu yüzden:

"Şöyle adam gibi bir şeyler... Üzerinde abuk sabuk anlamsız yazılar yazmayan. Ne bileyim böyle California College filan gibi... Çünkü hiçbirimiz orda okumuyoruz değil mi? Hatta bu mağazadan alışveriş edenlerin çoğu oranın kapısından bile geçmemiştir..." dedim.

"Efendim?"

Sonunda sıra bana gelmişti:

"Neyse..." diye karşılık verdim, "İşte ne bileyim, aptalların giyeceği türden bir şey olmasın yeter..."

Çocuk allak bulak oldu. Durumu toparlamak için olacak:

“Düz bir şeyler demek istiyorsunuz sanırım...” dedi.

“Yo, desenli olabilir. Aptal işi olmasın yeter...” dedim.

Bir şeyler göstermek için iç tarafa yöneldi. Ben de arkasından elime geleni buruşturup bırakarak ilerlerken bostanpatlıcanını gördüm. Bir müşteriye yağ çekmekle meşguldü. Bir an için bakiştık. Sonra gözlerini kısarak beni nereden tanıdığını hatırlamaya çalıştı.

Aldırmadım tabii... Böylesi boktan tiplere kendimi hatırlatmak gibi bir sorumluluğum yoktu ya...

Üzerindeki pembe renkli aptal merserize kazağa bakan müşterisine, “En çok sattığımız model bu. Harika oldu beyefendi, hiç düşünmeyin...” diyordu.

Herifin pembe renkli merserize kazağını aşığlayan gözlerle süzdükten sonra cılız patlıcana seslenerek, “Demin sana birtakım kıyafetlerden bahsetmişim ya, söylemek istediğim tam da buydu! Sakın böyle bir şey olmasın...” dedim.

Bostanpatlıcanı afalladı ve yüzü bir anda morararak gömleğiyle aynı renge büründü. Beni hatırlamıştı. Çünkü artık gözlerinde tanıdık birine bakan o bilmiş ifade vardı.

Müşteri bana dönüp, “Pardon, bana bir şey dediniz galiba, pek anlayamadım da?” dedi.

“Hayır, sizinle hiç ilgisi yok beyefendi. Sadece sattıkları şu kıyafetlerden söz ediyordum” dedim.

Herif kafasını sağa sola sallayarak, “Allah Allah” diye iç geçirip soyunma kabinine yöneldi.

Bostanpatlıcanı kendini daha fazla tutamayıp cılız patlıcana imalı imalı, “Beyefendi ne bakıyormuş?” diye sordu.

Fırsatı kaçırmayıp atılarak tüm ciddiyetimle cevapladım: “Şöyle adam gibi bir şeyler arıyorum. Yazısız olsun lütfen... Ha, bir de açık konuşmak gerekirse, böyle pembe, eflatun ya da mor gibi ibne renklerini de pek tercih etmiyorum...”

Bostanpatlıcanı karşısındaki bir müşteri olduğu sürece her şeye “eyvallah” diyecek bir tipti. İşin aslı böyle renkleri de severdim. Ama onu nasıl delirtebilirim diye düşünürken birdenbire ağızımdan çıkıvermişti işte...

“İbne?” diye karşılık geldi.

“Affedersiniz” dedim, “sizi bu kadar üzeceğini bilsem nonoş derdim...”

Bostanpatlıcanı homofobikti sanırım ve onu can evinden vurmaya başlamıştım. Çünkü yumruğu bir anda şahlanmış ve havada sert kavisler çizerek yüzümü kovalamaya başlamıştı.

Yukarı havalanmış yumruğun indirilme mesafesinden çıkabilmek için sağa sola çapraz adımlar atarken, “Siz müşterilerinize böyle mi davranıyorsunuz? Böyle terbiyesizlik görmedim! Ne demek bu şimdi? Tüketici hakları nerede kaldı? Burası özgür bir ülke,

dilediğim gibi konuşurum!” dedim.

İtiraf etmeliyim ki bu son cümle o anın heyecanıyla çıkmıştı ağızımdan, başka türlü anılsız kaçırdı zaten.

Yumruğu yememe ramak kala yüzüne bir tişört fırlattım, ardından da birkaç kot ve kazak... İşte can havliyle elime ne geldiyse... Cılız patlıcan arkamdan dolanıp sahibine sunmak için beni tutmaya çalıştı. Durumu fark edip birdenbire dönerek o geri zekâlinin yüzünün tam ortasına bir yumruk indirdim! Öyle bir zevkle yaptım ki bunu, beni öyle rahatlatmıştı ki, tekrarlamak için ölmekten bile vazgeçebilirdim.

Cılız patlıcan tek hamlede patlatılıveren o evlerden biriymiş gibi yıkıldı. Hiç hız kesmeden eğilip demirden yumruklarımı sıralamaya devam ettim.

Bostanpatlıcanı artık beni dövmekten vazgeçmiş, o an için Hulk'unki kadar kaslı hissettiğim kollarımdan tutmaya, yere yığılmış haliyle kan içinde rezil bir bulamaca dönüşmüş olan o orospu çocuğunu elimden almaya uğraşıyordu. Gelişine birkaç tekme daha savurdum. Biraz kafasında biraz da kaburgalarında patladı.

Bostanpatlıcanı, "Polis, polis çağırın!" diye aşağı kata seslendi.

Yukarı çıkan birkaç kız, gördükleri manzara karşısında mihlandıkları yerden bana baktı. Bakışları dehşetengiz sulara yüzüyordu. Lafları, kapıldıkları şaşkınlık ve korkuyla kocaman, sımsıkı düğümlere dönüşmüştü. Çekinmişlerdi benden... Yaptığım bu muhteşem gösteri karşısında sinip ezikleşmiş, bulaşmadıkları için kendilerini şanslı saymışlardı.

Bostanpatlıcanının taşaklarına dizimle acı bir darbe indirdim. Herif bir tespihböceği gibi tostoparlak olup kıvranmaya başladı.

Sığındığı köşeden olup biteni izleyen müşteriye ağır adımlarla yanaşıp, "Çok boktan bir kazaktı. Parana yazık... Sakın alma!" dedikten sonra çıktım mağazadan.

Bahariye Caddesi'nin kalabalığına karıştım.

Dayak yiye yiye atmayı da öğrenmeye başlamış; bir çekiç gibi tok darbelerle savurduğum tekmelerime, çevikliğime, indirdiğim yumrukların şiddetine hayran olmuşum. Kendimi, dünyadaki tüm insanları hiç üşenmeden tek tek pataklayacak güçte hissediyordum.

"Biri bana bir şey desin ve yumruğum o anda suratına girsin" diye kafa tutan bakışlarla aranarak ilerliyordum ki anketör bir kız yanı başımda bitti. Yüzündeki sevimsiz palyaço gülümsemesi ve küçük kuşlar gibi "cik cik cik" parlattığı sesiyle, "Affedersiniz, birkaç soru sorabilir miyim acaba?" diyerek resmen üzerime yapıştı. Sıyrılmaya çalıştım. Çünkü bir an önce beni rahat bırakmazsa tokadı yiyecekti ki küçük bir kıza vurmak bana yakışmazdı. Etrafımda dört dönüp, "Lütfen ama, sadece birkaç dakikanızı alacağım" diyerek yalvarırcasına ısrar etti.

Birdenbire gözüm döndü... Elindeki dosyayı kaptığım gibi hırsıyla yere fırlattım! Sonra da üzerinde tepinmeye başladım... O boktan kâğıtlar insafsız tabanlarımın altında bir bir parçalanıyordu. Kız şaşkınlıkla kalakalmıştı... Dosyayı son bir aşağılayan tekmeyle uçurup

yürümeye devam ettim.

Arkamdan, "Geri zekâlı!" diye bağırdı. Bir yandan da kullanılmış tuvalet kâğıtlarına dönmüş o aptal dosyasını toparlamaya uğraşıyordu. Cevap vermedim... Sadece birkaç saniyeliğine dönüp ortaparmağımı ve balkabağı gibi gülümsediğim bembeyaz sinsi dişlerimi gösterdim.

Sağa sola bakınarak aranmaya devam ederken burnuma kestane kokusu sokuldu. Kestaneci elli yaşlarında, posbıyıklı, pişkin suratlı bir herifti. Ben yanaşınca apar topar kestaneleri kesekâğıdına tıkiştirmaya başladı.

"Dur bakalım..." dedim, "önce bir tadına bakalım."

"Tattırmıyoruz" dedi. Neden bilmem arkasında koca bir ekip varmış gibi çoğul konuşmuştu.

Aldırmadan kabuğundan sıyrırverdiğim bir tanesini ağızıma attım. Henüz çiğnemeye başlamıştım ki zikkim yutmuş gibi yüzümü buruşturup, "İğrenmiş!" diyerek yere tükürdüm.

Elindeki maşayı kafama indirmekle tehdit ederek, "Siktir git, it!" dedi.

Midem kalkmışçasına öğüre öğüre yürüdüm... O sırada gençten biri elime zorla bir broşür tıkiştirdi. Broşürü aldığım gibi herifin ağızına zorla tıkiştirerek iade etmeye çalıştım! Ufak çapta bir itişme yaşandı...

Herifin gırtlığına yapışıp, "Şuracıkta öldürüveririm seni! Beni zorlama!" deyip sıkmaya başladım.

Altına edecekti, yemin ederim... Yüzü kıpkırmızı oldu ve can havliyle hayatını bağışlamam için özür diledi. İstesem önümde diz de çökerdi, eminim... Sümüğünü yiyen bir çocuk gibi görünmüştü gözüme. Ona, o boktan hayatını bağışladım. Diğer türlü iyilik etmiş olurum. Yaşama nasıl da sıkı sıkıya bağlıydı şu insanlar... Ama kan beynime onlarca deli hücresiyle sıçramıştı bir kere... Herif uzaklaşırken bile arkasından, "Gel buraya! O kâğıtları tek tek yedireceğim sana!" diye avaz avaz bağırdım.

O koca kalabalığın ortasında تنها bir yuvarlak açılmıştı. Üstümü başımı şöylece bir düzelttikten sonra yürümeye koyuldum. Kalabalık da beni sindirip dindirmek istercesine yavaş yavaş eski haline döndü. Altıyol'dan Rihtim'a doğru ilerledim. Trafik kapatılmıştı ve uzaktan slogan sesleri duyuluyordu. Aklıma mitinge katılmak geldi... Neyi protesto ettiklerini bilmesem de her şeyden nefret ediyor oluşum onlara katılmam için yeterli bir sebepti. Ama ben kendi eylemime koyulmuşum bir kere... Aralarına karışmak, dayattıkları bir şekilde dahil olmaktı sanki. Mesela yarım saate kalmaz halay çekmeye başlardı.

Yaşamın kendisi koskoca bir anlamsızlıkken, dahası insanlardan böylesi nefret ederken, onlar adına polisten dayak yemek işime gelmezdi. İçimdeki öfke daha da koyulaşırdı üstelik. Çünkü onlara katılırsam biliyordum ki en önde gırtlığı yırtarak bağıracak, bir müddet sonra küfür etmeye başlayacak, içimde ne var ne yoksa alakalı alakasız orta yere

boşaltıverecektim.

Orada, anlamını sloganlarda bulan yaşamlar vardı... Kafalarında kavga haline getirdikleri koskoca meseleler... Oysa benim kavgam aldığım nefesleydi. Yaşamımı anlamlandırarak slogansa ancak bırakacağım intihar mektubu olabilirdi. Yani çok gerilerdeydim. Belki de o ilk adımda takılı kalmıştım...

Miting alanına epey yaklaşmıştım ki slogan sesleri kesildi. Temsilin ikinci bölümüne hazırlanılıyordu kuşkusuz... Çok geçmeden tahminim gerçekleşti. Çünkü az önce avaz avaz bağırانlar, şimdi coşkuyla halay çekiyordu...

Yola bir kez koyulmuşken belki de şimdi tam sırasıydı... Hıncını alamamış birinin kudurmuşluğuyla bitirebilirdim bu işi... Neyi bekliyordum ki? İnsan intihar edeceği anı bekler miydi? Bu bekleyişin, amansız hastalığı son evresine varmış birinin çarpına çarpına aldığı nefesleri saymasından, bir daha, bir daha şükretmesinden ne farkı vardı ki? Belki de herkesin ağzını açıkta bırakacak bir sonun peşindeydim. Ama bu olmayacaktı... Ne bana, ne de ardımda bırakacağım hayata böyle bir son yakışmazdı. Uyumsuz dururdu. Ben hızlı yaşayıp parlak bir sonla genç öleceklerden biri değildim, açıkça söyleyeyim...

Etrafımı saran hengâmeye aldırış etmeden eve yürüdüm. Bir ezber daha tekrarlandı... Annem kapıyı açtı, girdim. Bir an önce kurtulmak istiyordum. Her yerden, her şeyden ama en çok da kendimden...

Vücudumu boktan bir çuvalı yerden yere çalar gibi hırpalayıp paramparça etmem işten bile değildi. Hiçbir şeyden korkmuyordum. Tüm korkularım, içimden taşan heyecanımın içinde erimişti. Aranmaya başladım... Bir bıçak! Zamanı bile kesebilecek keskinlikte bir bıçağa ihtiyacım vardı... Bir hışım mutfağa koştum. Hepsine bir bir baktım. Meyve bıçakları işe yaramazdı, yemek bıçakları da... Ekmek bıçağı desen testere gibiydi... Orta boyda, siyah saplı, sivri uçlu, bilenmiş, sırtı ışıldayan bir tane buldum... Derimi oyarak damarlarımı yerlerinden tek tek sökecektim, yemin ederim!

Anneme baktım... O bana bakmadı. Yıllardır hiçbir yere bakmıyordu zaten. O artık bakamazdı. Sadece varlığıyla, cismiyle ona bakılabılırdi. Pencerenin pervazında duran bir saksı çiçeğe yahut kuşa bakar gibi...

Odama döndüm. Elimdeki bıçağa baktım... Sonra da bileğimdeki kandan çizgiye... Hayat ikiye ayrılıyordu. Önceden geçmiş ve gelecek varken, şimdi ölüm ve kalım arasına ince kesikler atıyordum. Her şey deliliğin ilk sanrısı gibi aniden kontrolümden çıkıverdi...

Bileğimden süzülen kan, sanki kırmızı renkte bir suydu... Damla damla yere dökülürken onu nar yahut vişne suyumuş gibi algılıyordum. O işe koyulduktan sonra heyecanım nedense bir anda dinmiş, sırtımdan henüz erimiş karlar gibi soğuk, kesif bir ter boşanmıştı... Hatta bir parça parmağıma sürüp kanımın tadına bile baktım. Yine de bir şey hissedemedim. Kendime, kan içindeki bileklerime, elimdeki bıçağa, ellerimden yere süzülen kırmızı suya hiçbir düşüncenin içeri sızamadığı donuk gözlerle bakıyor, gördüğüm tuhaf manzaraya bir türlü anlam veremiyordum... Sanki biri karşımda bileklerini doğruyor, ben de onu çit çıkarmadan sakince izliyordum...

Annem kapıya vurdu. Gerçeğin önüne kapanan perdeler bir an için aralanır gibi oldu. Onu, ellerinin tekme sesinden tanımıştım. Ama cevap veremedim... O boktan alışveriş listelerinden birini elime tutuşturmak için gelmişti kuşkusuz. Kapıyı açıp içeri girmiş bulundu... Adımlarının yavaşladığı, belki de adamakıllı yürümeye çekindikleri uzunca bir an bakıştık. Yüzünde yine o bildik, "Seni bir yerlerden tanıyor muyum?" diyen ifade vardı. Bu kez ben de ona, aynı soruyu giyinmiş yüzümle bakıyordum. İçim usulca kaydı, bayılacak gibi oldum... Oda, başımın üstünde birkaç tur yavaşça döndü. Annemin, nihayet başına ulaşmış ellerini ve hızla içeri koştuğunu gördüm.

Peşinden koşup durdurmak istedim... Ama boş bakışlarım istemsizce yere döktüğüm kana dönüyordu. Gidip onu durdurmak istesem de yere döktüğüm kırmızı sular beni daha çok çekiyordu... O çekimi durduramadım. İpi boşalmış bir kukla gibi yere yığıldım... Gözlerimin uyanık kalmış ucuyla bileklerimdeki yarıklara baktım. Yerdeki kırmızı suyun benden döküldüğünü, benim kanım olduğunu anlayıp avucumla sıyrarak o yarıklardan içeri geri koymaya çalıştım.

Odama, yüzlerini tam çıkaramadığım komşu kadınlar doluştu ve bir adam... Bakkaldı sanırım... Onları tanıyordum aslında ama nerede nasıl tanıştığımızı bir türlü hatırlayamıyordum... Ambulansın feveran eden sesini duydum. Beni kucakladılar. Ben hâlâ bileklerimden dökülen kırmızı sularla ilgiliydim... Yere dökülen damlalarla, o damlaların gri mermerleri benek benek desenlemesiyle, ambulandan inenlerin turuncu elbiselerine bulaşan kırmızı lekelerle...

Birbirine karışan şaşkın sesleri duymuyordum. Beni kucaklayan ellerin telaşı sokulmuyordu içime, sakindim...

Sadece gideceğim yahut döneceğim yerin merakı içindeydim.

Bileklerimi kestiğim gün gizli niyetim ortaya çıkmıştı. Her fırsatta sığındığım sırrı, oluk oluk döktüğüm kanla herkese ilan etmişim. Ölümüm kimseyi şaşırtmazdı artık. Tam tersi beklenen bir şey haline gelmişti. İlk tepkileri, "Bunda şaşılacak ne var? Belliydi zaten..." demek olacaktı.

Mahallede bileklerini kesen kaçık olarak ünlenmişim. Herkes problemimin, beni böyle bir yola sürükleyen ne olduğu merakına kapılmış, komşu ziyaretlerinde yeni bir sohbet konusu bulunmuştu. Anneme acıyanların sayısı da kuşkusuz artmıştı...

Konuyu merak edenler sonraki birkaç gün boyunca evimize dolmuştu. Annemin duymaz kulaklarına arka arkaya onlarca soru uçurdular. Annem aldırmadı... Onca kişinin girip çıkışıyla etrafa durmadan yenileri konan tozlara odaklanmıştı sanırım ve pencere önündeki mesaisinin yarım yamalak işittiği sevimsiz sorularla bölünmesine...

"Bilmem ki... Bilmiyorum... Kim bilir..." diye tekrar edip duruyordu.

Onları rahatsız etmek için arada bir salona giriyor, yüzlerine dik dik bakıp, bir şey arıyormuşum gibi büfenin çekmecelerini karıştırıyor, sonra da anneme dönüp, "Ya benim burada ipim vardı... Nerde o?" benzeri sorular soruyordum.

O kocakarı kalabalığından, "Aaa!" diye bir korku nidası yükselirken annem şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu... Bir kahkaha patlatarak, anneme, "Şaka şaka" dedikten sonra o karılara birbirinden psikopat bakışlar atıyordum.

Göz göze geldiğimizde her birinin yüzüne korkulu bir gülümseme yapışıyordu. O ifadeyi yüzlerinden söküp atmak geliyordu içimden... Benimle konuşmaya çekiniyorlardı. Fakat arkamdan, "Yaşamak gibisi var mı? Bu hayatta hiçbir şey ölmeye değmez" gibisinden bayat tavsiyelerde bulunuyorlardı.

Eşarplarını sıkı sıkıya boğazlarına düğümleyip onları bir bir boğmak istiyordum! Tek tek pencereden atmak yahut bir tane bile sağlam kemikleri kalmayana dek üstlerinde tepinmek!

Malzeme toplayamamanın hayal kırıklığıyla evimizden ayrılırlarken, "Elimiz boş döndük yine" dercesine sinsice birbirlerine bakıp hızla uzaklaşıyorlardı...

Dışarı çıktığımda da durum pek değişmiyordu. Mesela top oynayan çocuklar beni gördüklerinde bir hayaletle karşılaşmışlarcasına durup uzun uzun süzüyor, sonra da aralarında fısıldaşmaya başlıyorlardı. Onlara hafifçe gülümseyip, işaretparmağımın sırtıyla boğazıma çakı gibi keskin, dümdüz bir çizik atıyordum.

Nefeslerini yutuyorlardı karşımda. Ama ben altlarına işesinler istiyordum! Sık solukları kalp atışlarının çıldırmış ritmine yetişemesin ve oracıkta bayılıp ölsünler! Yahut freni patlak bir kamyon hepsini ezsin geçsin!

Korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerinin içine diken gibi bakıp, "Neden böylesine

vahşisiniz?" diye sormak istiyordum.

Aslında belli belirsiz korkuyordum onlardan... İçlerinden biri ansızın çılgın bir fikre kapılıp gerçeğe tutunmaya çalışan duygularımı alaşağı edebilir, kırıp dökebilir diye... Çünkü çocuklar tanıyıp tanıyabileceğiniz en deli yaratıklardır. Ama delilikleri onlara acı yerine mutluluk verir.

Hayat türlü kurallarıyla insanı tedavi eder. Çocukluktan çıktıkça, delilik de azar azar diner. Beraberinde mutluluğu da dindirir. Sonunda akli başında ama mutsuz ve ideal insanlara dönüşmekse kaçınılmazdır. Yeniden delirene, her şeyi tersyüz etmenizi emreden o his içinizde hortlayana dek. Belki de yıllar sonra yaşanacak bir şeyi sadece birkaç saniye sonraya taşımanızı emreden his... Ama hiçbir şey oyun değildir artık... Oyun bittiğinde yerde yatan hiç kimse uyanıp kalkamayacak ya da dağılan yüzler birdenbire geri toparlanamayacak, her şey eskisinden de keskin ve acımasız görünecektir...

Bakkal, beni her görüşünde o kocakarılarınkine benzer korkulu bir gülümseyişle karşılıyor, "Hoş geldin oğlum" diyordu.

Babacan tavıyla omzumu sıvazlarken, dükkânını kundaklamak geçiyordu aklımdan.

"Nasılsın?" diye soruyordu bana sonra.

"İyi" diye cevap veriyordum ama yetinmiyordu.

Saçlarıma dokunup okşuyor, "Derdin varsa anlat" diyerek üsteliyordu.

Kafamı sertçe diğer yana çevirirken, "Oğlancı mıdır nedir puşt herif!" diye düşünüyordum içimden.

Konuşurken kolumdan tutuyordu ki nefret ederdim bu hareketten. Her ne kadar kurtulmak istesem de bırakmıyor, lafı bitene kadar kelepçe gibi kıllı koca parmaklarıyla esir ediyordu.

Nefret ediyordum ondan! Yapmacık şefkat gösterisi midemi kaldırıyor. Arkasını döndüğünde elime ne geçerse cebime indiriveriyordum.

"Hepimiz günün birinde ölmeyecek miydik sanki? Her gün binlerce insan orda burda telef olmuyor muydu? Her akşam televizyonda benzer haberleri izlerken hapır hupur yemeğini tıkmaya devam etmiyor muydu herkes? Kırk yıl sonra yahut bugün hepimizin başına gelecek olan şey bir değil miydi? Sanki bir ben ölümlüydüm aralarında."

Tüm bunları avaz avaz haykırarak bakkalın yüzüne söylemek istesem de konuyu daha fazla uzatmak istemediğim için susuyordum.

Fakat ben sustukça herif bıkip pes etmiyor, üzerime düşen karanlık gölgesini daha da büyütüyordu... Yine kolumu sertçe yakalayıp beni esir ettiği günlerden birinde, kırk yıllık babamış gibi bir torba anlamsız ve bir o kadar klişe lafı arka arkaya dizip beni delirtti.

"Neden ha oğlum, neden? Annene yazık değil mi, zavallı kadıncağıza? Kendine acımıyorsan ona acı! Sakın bak bir daha görmeyeyim! Aman ha! Çıkar böyle şeyleri aklından. Deli misin sen? Aklın yok mu senin?"

Söyleyebileceğim şu ki, bana başka çare bırakmamıştı... Çaresiz insanların sinip pısıriklaşacağını sanırsanız yanılırsınız. Çoğu gözü dönmüşçesine saldırganlaşır ve ona çaresizliğini hatırlatan çokbilmişleri kendi düştükleri çukura çekebilmek için elinden geleni ardına koymaz... Sadece karar verir ve gerçekleştirirler. İşte ben de o herif kolumu parmaklarıyla kelepçelemiş, anlamsız laflarını yüzüme püskürtürken karar verdim...

Ve o günün gecesi bakkalı kundakladım.

Geceyarısı iki gibi... Zor olduğunu söyleyemem. Demir kepenklerinin ardından dükkânının ahşap çerçevelerine biraz gaz dökmem her tarafın birdenbire alev almasına yetmişti... İtfaiye geldiğinde dükkân çoktan yanmış, alevler üst katın duvarlarını yalamaya başlamıştı.

Haberi alan bakkal sokağın ortasında avazı çıktığı kadar bağırarak kendini yerden yere attı. Alevlerin arasına dalıvermek istedi. Üç beş kişi onu zor zapt etti... Sonra elini başına dayayıp kaldırımın üstünde güneş doğana dek tek başına oturdu. Kimseyi duymadı, kimseyle konuşmadı, ona uzanan elleri görmedi, sırtını sıvazlamalarını hissetmedi, karnı acıkmadı, susamadı, tuvalete gitmedi... Sadece oturdu ve düşündü.

Bakkal bu olaydan yaklaşık bir hafta sonra intihar etti. Borçları varmış...

Üzülmedim. En ufak bir pişmanlık dalgası kıpırdamadı içimde... Böyle hissetmem saçma kaçardı zaten. Kimse benden şüphelenmedi... Ölmek üzere olan birinin etrafına zarar verebileceği, nedense kaz kafalarına gelemiyordu.

“Deli” kelimesinin hayatımdaki telaffuzunu tamamlamak üzereydim.

Herkes düşmandı... Bir şeyin nefes alıp vermesi onu düşmanım bellemem, dahası ondan kaçınıp kendimi savunmaya çalışmam için yeterliydi.

Günlerdir aynı eşofman altıyla sweatshirt vardı üzerimde... Sakallarım iyice uzamıştı. Kaptan Mağara Adamı gibi bir tip olup çıkmıştım. Ama bu umurumda değildi. Nasıl görüldüğümle ne yaptığıma aldıriş etmeyi çok önce bırakmıştım. Resmen saçmalıyordum... Üç yaşında bir çocuk gibi aklımı çelen her şeyin peşinden gidiyordum. Sarışın kızların, açık apartman kapılarının, camilerin, alakalı alakasız dükkânların, her bulduğum deliğe girip çıkıyordum...

O sarışın kızları sokaklarca takip ettikten sonra kimi zaman saçlarına belli belirsiz dokunuyor, aniden sokulup koklamaya çalışıyor, elimi yanlışlıkla olmuş gibi ellerine değdirip aklımdaki hayaletin silik izlerini belirginleştirmeye çalışıyordum...

Apartmentlardan içeri girip tek tek kapıları dinleyerek içerdekilerle ilgili tahminlerde bulunuyor, sepetlerde yahut kapılara asılmış torbalarda duran ekmeklerin ucundan koparıp yiyor, kimi zaman da merdivenlerine oturup gazetelerini okuyordum...

Camide, herkes namaz kılarken ayaklarımı uzatıp köşeden onları izliyordum sonra... Avluya çıkıp musluklarla oynuyor, suyu açıp uzun uzun akışını seyrediyor, bazen de elimi uzatıp parmaklarımın arasından süzülmesinin, tenimi okşayıp geçmesinin verdiği hislere dalıyordum.

Kısa zamanda hareketlerim dikkat çekti... Cemaat önce anlam veremedi, sadece yadırgayan gözlerle ters ters baktılar. Sonra bir gün çeşmeden gürül gürül akan suya dilimi uzatmış yalanırken, imam sırtıma sertçe bir tokat vurup niyetimin ne olduğunu öğrenmek istedi...

“Su içiyorum” dedim.

“Tövbe, tövbe...” diyerek iç geçirdi. Neden namaz kılmadığımı sordu.

Ona, “namaz kılmak için burada olmadığımı, sadece namaz kılanları izlemenin hoşuma gittiğini” söyledim.

Sinirlendi... Çember sakalı ve gür kaşları diken diken olup içime battı.

“Tövbe estağfurullah” deyip Arapça bir iki laf daha etti.

İçimden, “Bana küfür mü ediyor acaba?” diye düşündüm. Eğer bunu birkaç kez daha yaparsa, imammış değilmiş hiç fark etmez onu oracıkta gırtlaklayıverirdim.

“Burası izleme yeri değildir, namaz kılma yeridir! İbadete niyetin yoksa defol git!” diyerek beni kovdu.

“Peki, peki...” deyip apar topar aptes almaya başladım.

Ama neyi, ne kadar yapmam gerektiğini ve sıralarını bilmediğimden saçmalamıştım. Bir müddet hareketlerimi izledi. Bir avuç suyla saçlarımı üç kez geriye doğru yapıştırıyordum mesela. Parmak uçlarımla kaşlarımı üç kez iki yana doğru tarıyordum. İşaretparmağımı burnuma sokup sokup suya tutuyordum. Elimi koltukaltıma götürüp ileri geri sıvazlıyor, sonra da burnumu uzatıp kokuyor mu diye kontrol ediyordum.

Herif yine Arapça bir şeyler söylemeye başladı... Kim bilir ne küfürler sıralıyordu bana? Biraz daha devam ederse üzerine atılacaktım ki, “Utanmaz kâfir! Bir de alay ediyor!” diye bağırdı, “Defol git, daha çok günaha girme!”

Cevap vermedim... Aptese devam edip ağızma bir avuç su aldım. Sonra da ağızımdaki suyu bir fiskiye gibi havaya doğru püskürttüm.

Daha fazla günaha girmek istemediğinden olacak, aldırmadı. Aşağılayan ifadesiyle yüzünü buruşturdu. Yeniden Arapça bir şeyler söylemeye başlayınca, ben de aklıma ilk gelen İngilizce küfürleri bir rapper çevikliği ve hızıyla arka arkaya sıraladım.

Çıkarken kapıdaki ayakkabılardan birkaçını çalıp yakındaki çöp kutusuna attım.

Kapısı açık bir apartmandan içeri daldım... Aklımı çelen bir şey bulamayınca biraz dolanıp bir başka kapısı açık apartmanın peşine düştüm. Şehirde keşfe çıkmış bir hırsız gibi dolanıyordum. Umutsuz ve bıkkındım... Al işte, klişe intihar mektuplarında yazan laflardan biri daha. Ama hiçbir kelimeimin üstünü karalamak istemem. Onlar ben öyle hissettiğim için yazılıyorlar, bu yeter...

Ayrıca herkesin umutsuzluğuyla bıkkınlığı farklı değil midir? Kim sokaklarda açık apartman kapıları arayan ve intihar etmeye karar vermiş biriyle, ay sonunu getirmeye çalışan bir asgari ücretlinin bıkkınlığı ve umutsuzluğunu bir tutabilir ki? Sonra kim o apartmanlardan birinde kapıda anahtar unutulmuş bir daireye denk geldi diye benim kadar sevinebilir? Asgari ücretle çalışan ve ayın sonunu zar zor getirenlerden biri mi? Hiç sanmam...

Kimse var mı diye içeriye şöylece bir bakındım. Anahtarı vermek istiyormuşum gibi, “Kimse yok mu?” diye seslendim.

Cevap veren olmadı. Yaşlıların oturduğu evlere has o kokuyu duydum.

Etrafı incelemeye başladım... En az otuz yıllık görünen kadife koltuklar, parlak ahşap büfeler, kristal taşlı avizeler... Duvarda yağlıboya üç tablo. Birincisinde meyve sepeti, ikincisinde bir vazo pembe gül, sonuncusunda bir manzara resmi. Biblolar, çerçevelerde siyah beyaz ve renkli evlilik fotoğrafları, sonra belli ki torunların olanlar. Kendinden emin gülümseyen onlarca yüz...

Bir hışım kalem aranmaya başladım. Pencere kenarındaki gazetenin üzerindeki fark ettim. Gazetenin bulmaca sayfası açıktı. O kutucuklara sığsın sığmasın bir sürü alakasız ve bir o kadar müstehcen cevap yazdıktan sonra fotoğrafları bir bir çerçevelerinden çıkarıp hep aynı kişinin yüzüne –ailede istenmeyen kişiymiş gibi– çarpı işareti çizdim. Diğerlerine

de çocukluktan kalma bir alışkanlıkla bıyıklar, çiller, benler, çatık kaşlar, dövmeler ekledim. Başlarına şapkalar geçirdim, saçlarını uzattım, gözlük taktım, kulaklarını büyütüp kepçeletirdim. Bir yandan da resimlerin sahibi onları gördüğünde yüzü neye dönüşecek diye merakımdan kıkırdıyordum.

Şampanya rengi duvar kâğıdının üzerine boylu boyunca figürler çizdim. Resmim pek iyi değildir... Ne bileyim papatyaya benzer birkaç çiçek, bir kuyrukluyıldız, güneş, dalgalar filan. İlkokulda okuyan bir çocuğun çizeceği türden şeyler...

Mutfağa geçip fi tarihinden kalma buzdolabına bakındım. Tamtakırdı. Cam bir kapta zeytinyağlı pırasa yemeği, bir de kahvaltılık vardı. Sertçe çarptım kapağını. Diğer odalara yöneldim. İlk girdiğim yer banyoydu, sonraki yatak odası. Her şey yerli yerindeydi, her şey düzenli, her şey toplu. Gülkurusu rengi yatak örtüsünü ucundan çekip üzerindeki yastıklarla birlikte yere indirdim. Dolaptaki giysileri de topluca yere serdim. Sonra kendiliğinden o oyun başladı...

Giysileri kucakladığım gibi nereye koysam diye düşünürken banyoya girmiş bulundum. Onları küvetin içine atıp suyu açtım. Aklıma kahvaltılık geldi. Tereyağı paketini yatağın altına koyup yanına da bir torba zeytin boşalttım.

Zeytinyağlı pırasa yemeğini çamaşır makinesinin içine döktüm.

Diş macununu buzdolabının içine sıktım. Şampuanlarla el kremi de. Pamuk paketinden kopardığım parçaları da üstlerine yapıştırdım.

Pembe renkli banyo paspasını kapının dışındakiyle değiştirdim.

Az önce boyadığım fotoğrafları hatırladım ve pencereyi açıp onları sokağa bakacak biçimde bir pervaza dizdim.

Son birkaç rötuş daha atıp, mesela ayakkabıları yatağın başucuna koyup çatal bıçakları yastıkların altına dizdikten sonra sıklıp çıktım oradan.

Eve doğru yürürken gözüm apartman yüzlerinde aranmaya devam ediyordu. Sonra çatılara vardı. Alçaklı yüksekli birbirine yapışık çatılara... Aklıma ansızın sokulan zehirli bir düşünceyle heyecanlandım. Sanki kanım donukken birdenbire çözülmüş, delice bir debiyle yeniden akmaya başlamıştı... Öyle hızlı ilerliyordum ki yollar ayağımın altından kayıveriyordu. Tek bir adımım la sokaklar aşırıyordum. Öylece devam etsem sanki tüm dünyayı baştan başa dolaşiverecektim ki eve vardığımı fark ettim...

Annem otomatiğe bastı, girdim. Apartmandaki tüm merdivenleri aşacak güçteydim, aştım... Uçan adımlarımın hızına uymuş, kendimi bir anda en üst katta bulmuştum... Aydınlıktı. Buraya daha önce neden hiç çıkmadığımı düşündüm. Alt katların kasveti çatıdaki camdan içeri dolan ışıkla dağılmış, son dakikalarını yaşayan biri için ilahi denebilecek bir huzurla dolmuştu.

Duvara dayalı merdiveni tavandaki pencerenin girişine dayayıp tırmandım. Kolayca açıldı. Bir başka evrende gibiydim artık. Çatının kıyısına dek sokuldum. Böylece içimdeki hiddet uçurumunun da en ucuna vardım...

O çatıya çıktım, çünkü ölmek istiyordum... Oraya çıktım, çünkü hayatın anlamsızlığı karşısında yapılabilecek en anlamlı hareket onu imha etmektir.

Rüzgâr esiyordu. Bir gökdelenin tepesinde değilsem de beşinci kattan yeryüzünü süzerken –yeryüzü tabii ki bir doğa manzarası değil– asfalt yolu, yer yer otoparkları, sağa sola bakınarak gezinen insanlarla birkaç güdük parkı, arabaları, dört bir yanımı çepeçevre sarmış diğer çatıları ve en ileride az da olsa denizi görebiliyordum. Sadece bu... Kendimi yolun sonuna gelmiş hissediyordum. Oysa tam tersi, başa geri dönmüştüm...

Açıkçası bu yükseklik beni ürküteceği yerde mutlu etmiş, rahatlatmıştı. Ölüme hiç bu denli yakın olmamıştım. Topu topu beşinci katta olmama rağmen aşağıdaki insanlar bir anda ufalmıştı.

Tek bir adımım yeterdi... Boşluğa atılacak tek bir adım. Küçücük bir çocuk adımı bile bu işi bitiriverirdi. Hiçbir zaman bir babadan olmamış, bir anneden doğmamış, hiç nefes almamış ve hatta hiç büyümemiş olmama bile yeterdi.

Havaya atılacak tek bir adım... Yerle biraz geç buluşacak. Belki üç dört saniye kadar sürecek... Ama yere varacak. İçinden herhangi bir düşünce geçebilecek bir aklım kalmayacak. Dünya ölecek, bildiğim her şey ölecekti.

Düşerken aklımdan hiçbir şeyin geçmesine müsaade etmeyecektim. Yere varana kadar geçecek o üç dört saniyede hızla yarıdığım havanın haşın rüzgârı son güzel hatıram olacaktı. Gözlerimi sıkı sıkı kapayacaktım. Evet, saçma, biliyorum. Filmlerde de öleceğini anlayınca hep böyle yapmaz mıydı insanlar? Mesela biri başlarına silah dayadığında, hemen gözlerini yuvalarına gömer gibi sıkı sıkı yumarlardı. Ölüm görülmezdi oysa, yaşanırdı.

Hiç kimsenin beni fark etmemesi ne tuhaftı... Herkes yolunda, şaşmaz bir izi takip eder gibi ilerliyordu. Yolunu şaşırıp bir apartmanın tepesine çıkan bir ben vardım. Görebildiğim tüm çatılarda hiç kimse yoktu. Bir çatı tamircisi bile... Akşam çöküyordu. Şimdi Moda'da, işten yeni çıkanların oradan oraya savrulduğu yorgun fakat telaşlı bir kalabalıkla cuma akşamı 6 havası yaşanıyordu.

O çatıda biraz daha oyalanırsam insanlar etrafıma toplanıp, sözlüye kalkmış bir çocukmuşum gibi bana onlarca anlamsız soru soracaklardı. Düpedüz saçmalık olsa da, bu da hep böyledir... Cevaplamasam da aldırmayıp ısrar edeceklerdi. Gözlerimi kapayacaktım... Çünkü kimseyi görmek istemiyordum. Hayattayken nefret ettiğim yüzleri ölümlük istemiyordum. Kaçıyordum resmen... Ama kaçmama müsaade etmek istemeyeceklerdi, biliyorum.

Onlar kurtulanları sevmez... Acı çekenleri, ağlananları, saçları ağarmışları, felçlileri, ölümcül hastalıklı olanları sever. Bu durumdaki birine kötü davranmak bile günahdır. Ölecekleri için onlarla iyi geçinmeye çalışırlar. Ama ölmek isteyen biri önlerine muhteşem bir sebep sunmadıkça şımarık, deli yahut haindir. Ölümü yaşama yeğleyen bir piç kurusudur! Onca insan hayatta kalmak için savaşıırken, ölüp kurtulmak istemek konfor düşkünlüğüdür!

Hayır, deli filan değildim. Aksine kendimi hiç olmadığım kadar normal hissediyordum. Yani bütün bu nefret, bu ayrıklık, bu boşluk sanki normal olanıydı. Benim dışımdaki herkes tırlatmıştı. Hem de öyle sessiz sakin delilerden değillerdi. Hunili olanlardan, abuk sabuk uyumsuz kıyafetler giyinenlerden, garip garip bağırıp şarkı söyleyenlerden, olur olmaz göbek atanlardandılar.

Garipseyerek bana bakan bir çocuğa el salladım. Neden bilmem ona kendimi göstermek, hafızasına kazınmak istemiştim. Annesini kolundan çekiştirip beni gösterdi. Kadın şaşkınlıkla, niyetimi anlamış gibi, "Aaa!" diye bağırdı. Sevinçten kuduran dehşetli ifadem beni ele vermişti kuşkusuz. Bir başkasına beni işaret etti. O da bir başkasına... Sonra daha fazla işaretlemeye gerek kalmadı. Çünkü çatıya yönelmiş her baş, bir başkasını yukarı bakmaya davet ediyordu.

Kısa sürede aşağıda hatırı sayılır bir kalabalık toplandı. Onları merak içinde bırakmadan bu işi bir an önce bitirmeliydim. Çünkü zaman geçtikçe zorlaşacaktı, biliyordum.

Bana seslenenler oldu. Niyetimi anlayıp emin olmak isteyenler... Kuşkusuz ki içlerinden, "Acaba atlayacak mı? İnşallah atlar da görürüz" diyorlardı. Yahut, "Niye evinde kendi kendine ölmüyor? Böyle bir olaya tanıklık ederek psikolojimi hiç bozamam şimdi" diyenler de vardı.

Şaşkın kalabalığın ortasında bir anda annem belirdi. Hayır, bu olamazdı... Bu gerçekleşebilecek en kötü ihtimaldi. Kesin, birileri beni tanıyıp onu çağırmişti. Elleri yine başındaydı. Sanırım başına saplanan korkunç ağırları yerlerinden sökmeye uğraşıyordu.

Ona, "Sen de benimle gelmek ister misin?" diye seslendim.

Ya duymamıştı ya da dili tutulmuştu, bilmiyorum. Cevap veremedi... Ellerini bir an için yüzüne götürüp gözlerinden akan yaşları sıyırdığını gördüm.

İçime dokunmuştu... Avazım çıktığı kadar bağırarak, "Anne!" dedim, "O hapları bunca zaman azar azar yutman neye yaradı? Gelmeyecek birini yıllarca beklemen neye yaradı, söyle! Dünyadaki tüm mikroplarla tek tek savaşamazsın! Yapabileceğin en akıllıca iş çekip gitmek! Bu hayatta hiçbir kötülüğün, bayağılığın, yalanın, içi kokmuşluğun önü alınamaz! Yalnızsak, çekip gitmeye hakkımız vardır! Bana bir parçanmışım gibi bakmayı bırak! Çünkü eksikliğim hiçbir şeyi değiştirmeyecek! Senin anlayamadığınsa hayatın bunu gerektirdiği! Azar azar ölmeye devam edeceksin! İnsanlara uzaktan bakarken onlar sinsice içine işlemeye devam edecek! Artık buna bir son vermek istemiyor musun?"

Annem bayıldı. Belki de böylesi onun için daha iyiydi...

Merakla ve zevkle ölmemi bekleyen insanlara daldım yeniden. Bana suçlayan gözlerle bakıyorlardı. Az sonra geberecek olsam da annesini bayıltan çocuk durumuna düşmüştüm. Kollarımı iki yana bir kuş gibi açarak onları umutlandırdım. İlk uçuş deneyi başarısız sonuçlanacak yavru bir kuş. Bir çığlık koptu aşağıda.

"Atlama, atlama, dur!" diye bağırdı biri.

Gerçekten istediği bu muydu? İnsan, ömrü boyunca kaç kez karşılaşabilirdi ki böyle bir

gösteriyle? İnanmadım. Ona ortaparmağımı gösterdim. Daha da köpürdü kalabalık. "Deli bu ya..." diye fısıldaştıklarını duyar gibiydim, "Atlayacağı filan yok..."

İki çocuk gülüp şakalaşarak, "atlayacak mı, atlamayacak mı" diye küçük parmaklarını birbirine dolayıp iddiaya girişti. Aşağı inip o geri zekâlıları pataklamak istedim.

Bana tekrar tekrar neden intihar etmek istediğimi soruyorlardı. Tabii, bu zavallı kadını bayıltacak, kendi canıma kıyacak kadar büyük ne meselem olabilirdi ki benim? Ölürken bile hayatımı önemsizleştirme çabalarından tiksiniyordum.

Herifin biri, "Bir sigara ister misin?" diye seslendi.

Beni idam mahkûmu filan mı sanıyordu? Öyle ya, son istekler herkesin ilgisini çekerdi değil mi? Belki de içlerinden kendi son isteklerinin ne olabileceğini düşünmeye koyulanlar bile olmuştu, kim bilir.

"Aşk meselesi mi? diye sordu biri.

Ona, "Dünyadaki tüm kadınların aına koyayım!" demek geldi içimden, güldüm... Bir başkası elindeki sandviçi yemeye devam ediyordu. Durumum umurunda bile değildi... Hapır hupur tıkmakla meşguldü göt herif!

Su içenler, telefonla resmimi çekenler, arkadaşına intihar eden bir kaçığı görmek isteyip istemediğini soranlar, duruma müdahale edilmesi için itfaiyeyi ve polisi arayanlar, bir sigara yakıp izlemeye devam edenler bile vardı...

Hepsinin kafasını birbirine vurup dağıtmak geldi içimden! Her birini, kendi yerime tek tek atabilirdim çatıdan... Öylesine bilenmiş, kinlenmişim...

İçime, tüm vücudumu kaplayan bir sancı saplandı... Baştan aşağı bütün duyularım uyanmıştı... Binlerce ampulün yandığı bir yer gibi ışıl ışıldım! Öfkem, kocaman bir hayat öpücüğüne dönüşmüş, içime üflediği dipdiri nefesle beni ayıltmıştı... Yere yapışacağım anda ortaya çıkacak manzara bir kartpostal gibi zihnime takılmıştı!

Etrafıma üşüşecek o kalabalığı düşündüm... Bir kerecik olsun o resmi görebilmek için sertçe çarpışacak omuzları, birbirine karışacak ellerle kolları, gövdelerle bacakları, şaşkın çığlıklarla lafları, gösterinin bu en heyecanlı son sahnesini kaçırmamak için üst üste uzatılacak başlardaki meraklı ve hain bakışları... Zevkten içleri kamaşacaktı!

Tam o anda içimdeki varlığını uzun zamandır bilip de emin olamadığım biri dile gelip, "Daha değil!" dedi...

"Yaşamaya halim yok" diyemedim ona... "Tek bir kelime, onu da bir yana koy, tek bir harf bile etmeye mecalim kalmadı" diyemedim...

Sustum ama o konuştu... Vahşi bir fısıltıyla. Kulağıma zehir akıtır gibi, yere yapışacağım andaki manzarayı her kanlı ayrıntısıyla korkunç bir masalmışçasına bana anlattı... Ambulans seslerini, polisleri, artık çok geç olsa da hâlâ sokağımıza girmeye çabalayan itfaiye arabasını, başımdan ayrılmamakta direnenleri, gazetecileri, ardımdan bir not aranacaklarını, cebimden çıkan o uyduruk fotoğrafa atacakları ağlak bakışları ve edecekleri birbirinden klişe onlarca anlamsız lafı, ibretlik bir hikâyeye olarak zihinlere

kazınsam da her şeyin sadece birkaç saat içinde eski ritmine kavuşacağını... Hepsini...

“Onlara günlerini göster” diyordu durmadan, “elinden geleni ardına koyma, bir kuş gibi uçmayı unut... Yere çakılman senin felaketin olur, onlara kendi felaketlerini göster. Akbabalar gibi nasıl da kanın kokusunu aldılar, bak! Senin kokunu... Üşüşmek için leşinin yere serilmesini bekliyorlar! Hâlâ hayattayken yüzlerine tükür! Başka şansın olmayabilir... Hâlâ hayattayken tükür!”

İkna olmamam olanaksızdı. Ölüyken dirildim sanki de bir anda vazgeçtim. Onlara bu zevki tattırmayacaktım... Tattıramazdım!

O çatıdan atlamak yerine boğazımı güzelce temizledim, burnumda ne var ne yoksa çektirdim ve tükürüğümü de iyice biriktirip oluşan berbat karışımı yavaşça aşağı sarkıtmaya başladım. Uzadıkça uzadı... Bir müddet dudaklarımın ucuna tutunmaya çalıştı. Sonra ansızın bıraktı kendini ve hızla yere yapıştı. Benim yerime, kaldırımın tam ortasına!

Yaptığım pislik karşısında afallamış, “cık cık” sesleri arasında yüzlerini buruşturmuşlardı. Yüzlerini daha da buruşturabilmek için devam ettim. Dilim damağım kuruyana dek üstlerine tükürdüm! Homurtularla küfürler birbirine karıştı. Açıldıkça açıldı kalabalık, uzak köşelere savruldu... Yine de son bir umutla izlemeyi sürdürüyorlardı.

Çatıdan inmek üzere arkamı dönerken onlara son bir kez baktım. Her birinin yüzüne tuz buz olmuş camlar gibi dağınık hayal kırıklıkları çizilmişti. O çatıdan atlamayacağım için kapıma dayanıp beni linç edebileceklerini düşündüm. Beni, ayaklarının altında tekmeleyerek bir mindere dönüştürmek istiyorlardı, yemin ederim... Düpedüz kendilerini kandırılmış hissediyorlardı. Şaşkınlıkla susuyorlardı. Ben de susuyordum... Ama kendimi kandırılmış hissetmiyordum, hayır. Çünkü yorulmuştum... Çünkü nefreti bile hak etmiyordu bu dünya! Artık emin olmuştum...

“Ey dünya, ben daha iyisini hak etmedim mi?” diyordum içten içe. “Ey Allahım! Bak, sana Allahım diyorum! Sen büyüksün... Sence ben daha iyisini hak etmedim mi?”

Küçücük bir mucize dileniyordum ama vermiyordu. Bıkkın ve umutsuz ruhumda hiçbir şey değişmiyordu! “Böyle sürükle kendini!” diyordu sanki bana. “Sana düşen bu. Seni bununla sınıyorum...”

Bıkkın ve umutsuz oluşum bile anlamını yitiriyordu işte o zaman! Bedenimi taşımak bana zül geliyordu... Yaşanmayı bile hak etmiyordu işte bu dünya! “Öyle boş, öyle taş toprak, öyle içi ateş... Yerçekimi olsun olmasın ne fark ederdi? Evren neden bir anda tüm gezegenleri salıvermiyordu? Neden aklını kaçırmış gibi dönüyordu bu dünya? Yıldızlar neden gökyüzünü süslüyordu? Neden denizler böyle güzeldi? Güneş batınca nöbeti neden Ay devralıyordu?”

Tastamam çatırdamıştı aklım. Düşüncelerimde yarıklar açılmıştı. Onlardan birine dalıverip bir kalemi tutacaktı elim, biliyordum...

Bir kalemin boynunu sıkıca kavrayıp bir intihar mektubu yazacak, sonra da o kalemi tam ortasından sertçe kıracaktı...

Ben türlü yöntemlerle ölmeye çalışırken doğa bile bana karşı çalışıyordu. Kuruyup da ölmesine ramak kalmışken yeniden doğuşa koyuluyor, sokaklarda tiksiniç bir sevinç duygusu dalgalanıyordu.

Yılın ilk dondurmasını hevesle yalayanlar umurumda değildi... Aklımdan, ellerindeki külâhları yüzlerinin tam ortasına yapıştırmak geçse de sadece ters ters bakmakla yetiniyordum.

Sahil yolu boyunca uzanan çimlerin daha da canlanmış, parlaklaşmış yeşiline uzun uzun işemek istesem de yolduğum parçaları sağa sola fırlatmak hıncımı dindiriyordu.

Sokaklarda gezinen süslü kadınlara açıp şeyimi göstermeyi, kahvelerine tükürmeyi; o aptal, kahkahalı sohbetlerine küfürlerimle karışmayı düşünsem de pek hevesim kalmamıştı...

İçime büsbütün oturan bıkkınlığın yükündendi sanırım... Hepsini bir bir terk ediyor olmanın verdiği huzurdan.

Kadıköy'e doğru yürüyordum, artık gördüğü yerleri unutmaya hazır biri olarak... Fakat ne zaman kendimi birkaç dakikalığına huzurlu hissetsem bir felaketle yüzleşmem, dahası kendimi sinir harbinin tam ortasında bulmam uzun sürmez. Parka dolmuş çocukları gördüğümde de yaşadığım buydu... Zihnime kıymık gibi acıtan birkaç görüntü dolmuştu. Çatıya çıktığım gün beni izlerken bahse tutuşan o iki çocuğu hatırlamıştım... İfadeleri, kapıldıkları heyecandan yüzlerine sığamıyor, bana kadar taşıyordu, nasıl unutabilirdim? Öylece etrafıma bakınırken onlarla bir kez daha karşılaşmayı umut ettim.

Elindeki sandviçi hapır hupur tıkınan o şişko herifi düşündüm sonra... Onca insanın içinde nedense en çok onlar sinirime dokunmuş, böylece aklımda oynayan o kısa filmlerden birinin oyuncularını oluvermişlerdi.

"Üçü tek sıra halinde karşımda diziliydi. Herifin elinde yine o gün yediğine benzer kokmuş bir sandviç vardı. Küçücük bir hareketlerinin sonları olacağına bilinciyle mum gibi duruyorlardı. Bir müddet karşılarında bir sağa bir sola düşünceli düşünceli gezindim, anı uzatmak hoşuma gidiyordu. Çocukların korkudan titreyen küçük dudakları uçuklayana dek bekleyebilirdim. Herifin pişman yüzü kara düşünceleriyle hepten gölgelenmişti. Yaşadıkları, ölümün kıyısında sürüklenmenin acısıydı.

Bir oyuna koyulmuşum. Kendi kendime anlamlı anlamsız mırıldanırken bir anda köpürüp dört bir yana küfürler savuruyor, sonra duygusallaşıp ağlamaya başlıyor, sağı solu tekmeleyerek hıncımı biraz olsun dindirip yeniden uysallaşıveriyordum. Bir karardan bir başka karara gezindiğimi sanıp tiksiniç bir umutla içlerine dolan sevinci kursaklarında bırakıyor, kederlenmelerini, bilinmez sonlarının sırrına bir önce varmak için sabırsızlanmalarını izleyerek eğleniyordum. Yanlarına sokulup birkaç saniye öylece durdum. Hiç beklemedikleri bir anda sıranın başından sonuna dek hepsine birer tokat

patlattım. Çocuklar ağlamaya başladı. Onlara birer kez daha vurdum, sustular. Önlerinde birkaç tur attıktan sonra sandviç yiyen o herifin ağızına bir silah soktum. Yüzü kıpkırmızı oldu ve kurşunlarımın tadından kaçınmaya çalıştı. Silahın ucunu boğazını ezecek biçimde ittirdim, neredeyse elimin yarısı ağızına girmişti. Öğürmeye başladı, silahım midesine dokunmuş olmalıydı. Gözlerini sıkı sıkı yummuştu, güldüm... Ve üçten geriye saymaya başladım.

Sıfırda mı olmalıydı sonu, yoksa bir dememle mi yutturmalıydım ona kurşunu? 'İki' dedikten sonra durup buna karar verdim. Ona kokmuş bir saniye daha bağışlayıp her şeyi sıfırda, o muhteşem sadelikle bitiriverdim. Ardından ona ben çatıdayken tıktığı o boktan sandviçin mi, yoksa az önce yuttuğu kurşunun mu daha lezzetli olduğunu sordum. Cevap vermedi. Aldırmadım. Koca göbeğinde birkaç delik daha açtım.

Çocuklar korkudan altlarına işemişti. Zırlayarak merhamet dilenmeye başladılar. Halleri sinirime dokunuyor, beni daha da öfkeliendiriyordu. Aslında onları öldürmeden önce bir güzel pataklamayı istiyordum. Ama sıkılmışım. Arka arkaya hepsinin kafasına birer tane sıktım. Ve o şişkonun yere düşmüş elinde hâlâ sımsıkı tuttuğu kokmuş sandviçini tabanlarımla dümdüz edip uzadım."

Kurduğum hayal biraz olsun hıncımı dindirmiş, beni keyiflendirmişti. "Bunu gerçekten yapar mıydım?" diye düşündüm. Cevabını bulamadım. Kim bilir belki de onları öldürmek yerine hafızamı, o rezil bulamacı çöpe atmayı yahut kedilere vermeyi tercih ederdim. Ya da her şey, karşıma dizildiklerinde kendiliğinden olup bitiverirdi... Ölümelerini ben değil, o an belirlerdi.

Her şey içimdeki vahşi sesin bir anlık çağrısına bağlıydı. Çünkü artık susmuşum... Sadece dinliyordum. Olup bitecekleri artık onun kelimeleri söylüyordu...

Çarşıdan geçerken şarküteri kokularını içime çektim. Turşucuya girip tıpkı etrafta gezinen ayyaşlardan biriymişim gibi birkaç kornişon istedim. Baştan başa cam kaplarda envai çeşit turşularla dolu tezgâhın üzerinden uzatılanları ardı ardına kaparak yedim.

Arnavutkaldırımlı taş sokakta ilerlerken gözüm durmadan yerdeki kusmuk lekelerine takılıyordu. Onları çözülemeye uğraşıyordum. Sarhoş kusmuğu muydu? Acaba rakı mı içmişti? Şarap mı, bira mı? Yoksa fazla yemekten miydi? Çoğu süpürülmüştü, taşlardaki izlerin renginden artık pek anlayamıyordu.

Midyecilerden birinin önünde durup tezgâhın üstündekileri işaret ettim. Herif maşasıyla koca yağ kazanının kenarına vurup beni kovdu. O koca yağ kazanını kafasına geçirmeyi, sonra da cazır cazır yanışını seyretmeyi hayal ettiysem de buna hevesim yoktu, sessizce uzaklaştım.

Üzerine ıslak bir battaniye atılan çelimsiz bir ateş gibi sönüvermişim. O battaniyeyi toprağım bilmişim. Sanki insanlar yüzüme durmadan toprak atıyorlardı. Beni, yürüdükçe sokakların daha derinine gömüyorlardı. Bakışlarım, ağızım, bir türlü söylemeyi başaramadığım kelimelerim, hepsine toprak doluyordu. Her yer gitgide kararıyordu. Ama hemen ölmeyecektim, biliyordum. Rüyalarda bile bu iş epey zaman alıyordu. Üzerinize dökülen bir parça toprak yetmiyor, sizin de zamanın kovuğunda küflenerek toprağa

dönüşmeniz gerekiyordu.

Bir başka midyeciden aynı yöntemle, sırnaşık bir dilenci gibi yalanarak yiyecek istedim. Bu kez şanslıydım, fazlaca düşünmeden verdi, yedim. Oysa öyle çok aç filan da değildim. Sadece görüyor ve istiyordum. Gerisi onların tercihiydi. Birine sessizce yanaşıp sigarasını gösterdim, uzattı bir tane, ardından yaktı bile... Yürüdüm, kendi sessizliğimde, etraf da susmuş gibi...

Eski iskelenin önünden geçerken vapurun henüz yanaştığını gördüm. Denizin üzerinde yol almayı özlemiştim. Tereddüt etmeksizin bindim. Güverteye çıkıp sertçe esen rüzgârı yedim. Esip geçtikçe ayılıyor, diriliyor muydum, yoksa hepten sarhoşluyor muydu beynim, ayırt edemedim... Üşümeme aldırmadım. Hatta yok farz ettim... Kıyıda üst üste yığılmış gibi görünen yüzlerce apartmana daldım ve beklenen o büyük depremin tüm şehri toz duman edeceğini düşündüm... Birbirinin üstüne yıkılacak o koca duvarları, süpürülmeyi bekleyen çöpten tepeciklere benzeyecek moloz yığınlarını, Boğaz'da dört dönerek yankılanacak itfaiye ve ambulans sirenlerini hayal ederek keyiflendim.

Eminönü'ne yanaştık... Vapurdan indikten sonra kıyıda işporta tezgâhlarına göz gezdirdim. Sattıkları abuk sabuk güneş gözlüklerini, tarakları, el fenerlerini, küçük radyoları kurcalamaktan sıkılınca üst geçitten yolun diğer yanına geçtim. Camilerin görkemi karşısında ufaldım... Kuşlara mısır attım... Sonra üstlerine koşup hepsini kaçırttım... Herkes bana bakıyordu. "Geri zekâlı mıdır nedir" diyorlardı içlerinden kuşkusuz...

Oradaki basamaklardan birine oturdum. Arkamdaki caminin önüme düşen gölgesi gitgide büyüüp kararıyordu... Neredeyse iki saat boyunca o izlerin yavaşça aldığı yolu takip ettim.

Mısır Çarşısı'na girdim. Dükkânların önlerindeki yemişlerden tadarak, kalabalığı, baharat kokusunu ve yüksek kubbenin altında dönenen uğultuyu içime çekerek dolaşım.

Kuyumcularla halıcılara baktım. Keşke bir uçan halım olsaydı diye düşündüm... Başıma bir fes geçirdim. Yakışmıştı, bir kahkaha patlattım. Kendimi uçan bir halının üstünde başımdaki fesle hayal edince kahkahalarım coşarak iç içe kıvrılmaya başladı. Esnaf alışıkta sanki benim gibi tiplere... Pek yadırgamıyor, sırtımı yavaşça tokatlayıp dükkânlarından yolcu ediyorlardı. Onlar her tipe alışmışlardı sanırım, esas sebep buydu...

Demir kepenkler ardi ardına indi. Çarşı, iki ucu tıklı bir boru gibi kapandı. Akşam ne vakit çökmüştü fark edememiştim... Etraftaki kalabalık ne vakit dağılmıştı? Tek tük dönüş yoluna koyulmuş olanlar da kısa sürede eriyince sokaklar ıssız karanlıkla dolmuştu. Güneş de herkes gibi buralardan kaçivermiş, Eminönü'nde geceden başka kimse kalmamıştı...

Koca sakalımla o yapayalnız sokaklarda çekinilecek bir tiptim. Sanki bir yumak karışmış ipin içindeydim ve tüm o düğümlerin en dibine doğru yürüyordum... İçimden bir rögar kapağını açıp içeri atlamak geçti. Kendimi dünyanın bilmediğim tüm kapılarından içeri dalıverecek güçte hissediyordum. Dolaşım... Tek tük tekinsiz tip gördüm. Kösele ayakkabılarının tok sesli adımları, üzerlerine birkaç beden büyük gelen ceketlerinin vatkalı geniş omuzları, sağa sola telaşla savrulan kolları bile tehditkârdı. Onlardan birine

bulaşmak, iç organlarımı baştan başa deldirmek aklımdan geçtiyse de yanı başımdan hızla geçip giderlerken buna fırsatım olmamıştı.

Ara sokaklardan birine saptım. Daha da koyulaştı yol... Sokak lambalarının turuncu ışığı da sanki etrafın ürkütücülüğünden tırsıp sönükleşmiş, loşlaşmıştı. Bir korku filminin içine düşmüş gibiydim. Gözümde birbirinden dehşetli ölüm sahneleri canlanıyordu. Önümdeki yolun karanlık boşluğunu yere dökülen sıcak kan damlalarıyla, göğe uçuşan tiz çığlıklarla ve can havliyle koşuşturan insanların görüntüleriyle dolduruyordum. Canım sigara çekmişti... Ne de olsa artık konuşmayı bırakmış, sigaraya başlamıştım. Sigara isteyebileceğim birine bakındım. Bir adamla bir kadın... İsbet ki adam sigara içiyordu. Göz göze gelişimizle parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. Epeyce yakındık. Adam kolunu yukarı havalandırdı ve başına üşüşen bir sineği kovalar gibi sağa sola sallayarak beni uzaklara uçurdu... Sonra hemen hemen ben yaşlarda üç beş delikanlı geçti. Aynı hareketi onlara da tekrarlayınca içlerinden biri gülererek sakalımı çekiştirdi. Canım acımişti... Omzuna gelişine sertçe bir darbe indirdim. Tam o anda bir başkası uçan bir tekme mi mideme gömdü. Ben de yere gömüldüm... Yaktıkları sigarayı gördüm. Hâlâ hiç konuşmuyordum... Konuşsaydım onlara, beni orada yaralı bırakırlarsa gözlerinin önünde küçük kardeşlerinin gırtlaklarını keseceğimi söylerdim. Ama diyemedim... Yaktıkları sigarayı alnıma bastırdıklarında da bu sebepten sadece acıyla bağırdım. Beni bir kül tablası gibi kullandıktan sonra bir tükürükle alnımda kalan küçük kıvılcımları da söndürüp gittiler.

Alnımda yaktıkları ateş beynimi tutuşturmuştu. Birdenbire ağlamaya başladım. Gözyaşlarımla sümüklerim yanaklarımdan kaldırıma akıyordu. Bu halimle, yere boşaltılmış o koca kustumuklardan biri gibi görünüyor olmalıydım. Sızlayan kaburgalarıma aldırmadan sinirle ayaklanıp bir çöp konteynirine gelişine birkaç tekme savurdum. Eski model bir arabanın aynalarından birini kopardım. Hıncımı alamayıp, ahşaptan köhne bir evin zincirlerle bağlanmış kapısını zorladım. Sonra karşıdan ellili yaşlarda biri göründü. Ondan bir sigara istemeyi düşündüm... Fakat yaklaştıkça içimden sıcak sular süzüldü... Bayılacak gibi oldum... Kafama birkaç şaplak patlattım, bozuk bir televizyonmuş gibi... Önümdeki görüntü bir an için düzelir gibi olduğundaysa tanıdım... Allah kahretsin!.. O adam tıpkı babamdı... Burada ne aradığını düşündüm... Ama öylesine heyecanlanmıştım ki o adamın babam oluşundan başka düşünce sokulamıyordu aklıma...

Bıyıkları ağarmıştı... Yüzü, hatırladığım haline oranla daha esmerdi... Üstünde deri bir mont, elinde torbalar vardı. Sanki onu görünce hafızamda yıllardır dağınık parçalarını birleştirmeye çalıştığım o yırtık fotoğraflar birdenbire tamamlanmıştı...

Yürüyüşünü inceledim... Boyunu, ellerinin iki yanında ileri geri serbestçe savruluşunu, gözleri yere yapışmış gibi önüne bakarak ilerleyişini... Attığı her adım beni babama götürüyordu...

Yaklaştıkça o fotoğraflar kare kare büyüdü... Her birinde çekildikleri andaki gibi birer flaş patladı. Sonra hepsi tek tek uçlarından tutuştu... O adam babam mıydı?

Önünü kestim, şaşırdı. Önümden çekil dercesine iteledi. Çekilmeyince ters ters baktı. Gözleri, sanki benim gözlerimdi... Sıkıntılılandı. Hafiften kızarmaya başladı. Beni tanımış mıydı? Ona söylemek istediğim onca söze karşın susuyordum. Çünkü bildiğim tüm

kelimeler çoktan toprak olmuştu. Ama o vahşi sesin fısıltılarını duyar gibiydim... Ellerimi babamın omuzlarına yönelmemi isteyen kelimelerini bir bir dinledim ve babamı omuzlarından sertçe itekledim. Kendi dar omuzlarımı onunkilerde hissettim... Geriledi, düşecek gibi oldu. Sonra bir yumruk diye bağırdı içim! Üzerine gidip yumruğumu yüzüne soktum... Babam acıyla haykırmaya başlayınca boğazına sarıldım. İçten içe, "İşte bu!" diyerek bir kahkaha patlattım ve tüm gücümle sıklmaya devam ettim... Yüzü kırmızıyken fırça fırça mavi yemiş gibi morarmaya başladı. Ellerimin arasında gırtlığı, sıklıkça küçülüyor, bir hindininkine benziyordu. Bir şeyler demek istedi. Ellerini kaldırdı, söz ister gibi... Ona bir şey sormamıştım ki, neden dinleyecektim? Üstelik ne dese inanmazdım, bundan emindim. Sıktım... Tükürükleri şelale oldu. Sonra bir parça kan... Yüzüyle aynı renk. Gözleriyle de... Ayakları öne arkaya yalpalayarak çırpınıyordu. Sanki dünya ayaklarının altında hızla dönen bir toptu, o da üzerinde kalmaya çabalıyordu... Fakat başaramadı. Ellerimin arasından içi boşalmış gibi kayıp yere yığıldı. "İşte bu kadar" dedikten sonra rahatlayıp sustu içim, beni eski sessizliğime bıraktı...

Koşmaya başladım. Gördüğüm tüm sokaklar bitene dek koşacaktım, koştum...

Deniz yolunu kestiğinde motorla karşıya geçtim... Sahilde oradan oraya yürüyerek yaşadığım o muhteşem sahneyi düşündüm... Her şeyi bir bir hatırlamama karşın düşündükçe aklım karışıyor, bir türlü ikna olamıyor, gerisingeri başa dönüyordum... Gerçekten babamın boğazını ellerimin arasında küçültmüş, nefesini kelepçelemiş, sonsuza mı kilitlemişim? O karanlığa babamın yavaşça yere süzülen ölüsünü terk edip kaçmış mıydım? Ellerime baktım. Bir katilin elleri miydiler? Bir katilin elleri nasıl olurdu ki? Hayır, suçluluk hissetmiyordum... Aksine, yaşadığım olayın gerçekliğine ikna olduğum anlarda rahatlıyor, aklımdaki bilinmezlik deliklerinden birini tıkamayı başarmanın huzurunu yaşıyordum. Bu karmaşık düşünceleri yineleyerek sabaha kadar dolaştım... Yorgun düşünce, kıyıdaki banklardan birinde uykunun kollarına uzandım.

"Rüyama evimde uyandım. Pencereden dışarıya, önümde lacivert sularıyla sere serpe uzanan denize bakıyordum. Açıklarda bir deniz feneri vardı. Boyası dökülmüş, pas lekeleri ve kuş sıçmaıklarıyla bezeli -bütün bu incik cıncık gereksiz ayrıntılar durmadan gözlerime sokuluyordu-, ölgün ışığını birkaç saniyede bir yanıp sönerek boş yere etrafına saçan bir deniz feneri... Kendimi bir anda dışarıda, ıssız sahili lacivert sulara doğru adımlarken buldum. Islaklık yavaşça paçalarımın gövdeme ulaştı. Sonra sular kadife kumaşlar gibi yumuşacık bir hisle beni baştan başa sarıp sarmaladı. Deniz feneri göz kırparcasına birkaç saniyede bir yanıp sönerek beni yanına çağırıyordu. Huzurluydum... Hayatım boyunca olmak istediğim hal buymuş gibi... O deniz fenerine varırsam içimdeki boşluk hepten dolacak, biricik dileğim gerçekleşecekmiş gibi... Orada ölürsem, sonsuza dek orada kalacaktım gibi...

'Yüz' diyordu içim, 'yüz!'

'O deniz feneri senin kurtuluşun... Sana yardım edebilecek bir o kaldı. Onun ışığı senin mutluluğun olacak... İçindeki karanlığı artık bir o aydınlatabilir. Başka her yer karanlık... Kıyı yok artık sana. O kıyıların hepsi çok önce doldu. Sen denize aitsin, yüz... Dalgalara aldırma. Seni ne kadar savursalar da senin yolun tek. Sakın yolunda vazgeçme!'

Koca koca dalgalar yutuyordum... Koca koca dalgalarca yutuluyordum... Beni olmadık uzaklara atıyorlardı. Şişıyordum. Kafamın deliklerinden zihnime sular doluyordu. Artık doğru dürüst düşünemiyordum. Kollarım yorulmuş, uyuşmuştu. Kulaçlarım, çelimsizce savrulan küçük şaplaklara dönüşmüştü. O deniz fenerine belki de hiç varamayacaktım... Yüzmekten vazgeçtiğim anda uyandım."

Vakit öğleye yaklaşmış, yanı başımdaki diğer banklar dolmuştu. Mutsuzdum... Kaç kez gördüğümü bile hatırlamadığım bu rüyayı belki de son kez görmüştüm... Toprakta koparılmayı bekleyen yabancı bir ot gibi etrafıma bakınıyordum... Ellili yaşlarında iki kadın oturuyordu. Tek başına otuz beşinde bir adam. Durmadan şakalaşıp gülen gençler ve birkaç çift... Bakışlarım kendiliğinden, tek başına oturan o adamı izlemeye koyuldu. Denize bakıyordu. Belki de uzaklara...

Neden yalnızdı? Dahası bu yalnızlık onun tercihi miydi? Ne kadar yalnızdı? Koca bir kentte tek başına mıydı? Uzakta, özlediği ve belki de yanlarında olmayı istediği birileri varsa, yine de yalnız sayabilir miydim onu?

Ben de denize baktım. Uzaklara... Artık özlediğim kimse kalmamıştı. Dahası o son cümleyle o son nokta, bir vahiy gibi rüyama yazılmıştı.

Eğer "hayat" kelimesine sözlükte bir karşılık koymam istenseydi, "sır" derdim. Hayat, ölümün içine tikiştirilmiş bir sırdır. Dünyadaki milyarca insan kadar sır...

Bakışlarla, duruşlarla, gülümseyişlerle, gözyaşlarıyla, durmadan konuşan ağızların sarf ettiği milyarlarca içi boş laf ve olayla örtülmeye çalışılan "milyar" çarpı "milyar"larca sır!

Sonra betonlarla sarmalanmış apartmanların, duvarlarla dairelerin, kapılarla odaların ardına; o odalarda küçük sandıklara konmuş gibi zihinlerin içine saklanmış düşünceler ve duygular çarpımı, belki de artık rakamların bile kaldıramayıp çıldıracağı çoklukta sır... Ölümse, o sırların tümünü birden yutuveren koca bir sıfır!

Ölümüm o koca sıfıra yakışacak biçimde ıssız bir yerde olacak. Onca bakışın üzerimde toplanacağını bile bile böyle bir işe koyulmam zaten saçmalıktı. Annem için babamı bekleyişine benimkinin katılması dışında hiçbir şey değişmeyecek. Gitmeden önce ona bir not yazıp babamı öldürdüğümü söyleyeceğim, fakat ikna olacağını sanmıyorum...

Ve sizler... Ölümüne üzülmeyeceksiniz, biliyorum... Sadece onlarca sayfanın sonuna varabilmenin doygunluğunu, bir şeyi bitirmiş olmanın huzuruyla kısa bir suskunluğu yaşayacaksınız. Günün birinde sizin de geriye kalacak bir son satırınız muhakkak olacak, bunu unutmayın.

Son bir şarkı dinliyorum. Onlarca şarkı arasından durumumu en iyi özetleyenin Yavuz Çetin'in "Yaşamak İstemem" parçası olduğuna karar verdim. Ha, unutmadan söyleyeyim, bir gün mutlaka sizin de dinlediğiniz bir son şarkı olacak. Onu iyi seçin...

İssiz bir kumsalın resmi var aklımda. Açıklarda bir deniz feneri...

Kısa mesafelerle otobüs değiştirerek gezeceğim... Çünkü varacağım yerlerin hiçbiri yol boyunca gördüklerimin yanına bile yanaşamayacak. Ne bileyim, otobüsle giderken bir manzara görürsünüz ve "Hah, işte burası!" dersiniz, ama sonunda vardığınız yer boktan bir tatil kasabasından fazlası değildir... Dahası dere tepe yürümek pahasına da olsa oraya eninde sonunda varacağımı söylemeliyim...

O ıssız yere vardığımda, denizin dalgalarla azar azar kıyıya savrulduğu uçuşan bir güne açılacak gözüm. Bir müddet denizin sesini dinleyeceğim. O sessizlikte dalga dalga dünyanın gürültüsünü yutacak sesi. Gece çökerken karanlık da sanki her şeyi, tüm o deniz kıyılarını, dağları, ovaları, yolları, geniş caddeleri, üst üste apartmanları, mağazaları, koşturan yahut sakin gezinen insanları, o tıka basa dolu hayatları, dağınık ayrıntılarını zihnimde tamamlamayı bir türlü başaramadığım o sarışın kızları; hepsini bir bir yutacak. Kendimi denize bırakıvereceğim. Köpüren sularıyla boğazıma yapışacak. Ve dalgalar bir müddet sonra sanki hızını alamayıp benle birlikte tüm dünyayı da aşacak; diğer tüm insanları da ıslatacak.

Ama bir ben ölümlü olacağım aralarında. Boğulacağımı bir ben bileceğim. Diğer herkes

suların üstünde savrulacak, karşı koyup yüzmeye çalışacak, gemilere yahut küçük kayıklara çıkıp kurtulacak.

Bense koca bir çapa gibi derine, hep daha derine, dünyanın dibine dek batarak demir atacağım.

Dalgalar şiddetle kulaklarımdan içeri dolacak. Şimdiye dek işittiğim tüm anlamsız sesleri belli belirsiz fısıltılara dönüştürürlerken susacağım. Çünkü ne desem sadece birkaç saniye içinde küçük ve fazlasıyla önemsiz fısıltılara dönüşecek. Bir zaman sonra da sessizlikle bir olacak...

Yıllar boyu içimi tıka basa doldurmuş binlerce harf hafızamda bir bir boğulurken, ardımda bıraktığım her an tüm soluk izleriyle yeryüzünden siliniverecek.

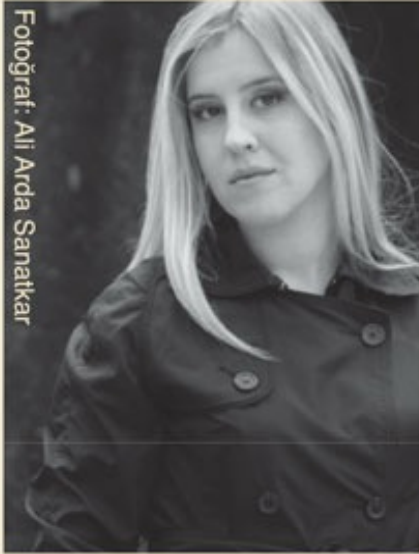
Belki de o deniz fenerine varacak, orada birkaç gün kaldıktan sonra bayılmak üzereyken kendimi yeniden beyaz köpüklerin tam ortasına atacağım ve bu defalarca tekrarlanacak. Başarana dek... O deniz fenerine yeniden tırmanacak halim kalmayana dek.

Tüm o sürüklenen yıllar, içime oturmuş boşlukla etrafımı seyretmekle yetindiğim, boktan bir film kadar iç sıkıcı ve bir an önce sonunun gelmesini beklediğim, bir türlü çıkıp gidemediğim "zaman", işte o an gelip soluğum tükendiğinde duracak.

Güneş artık battığı yere yeniden hiç varamayacak. Dünya yeni bir ana daha hiç dolanamayacak. Dalgalar vardıkları kumlarda donacak ve o kumlar artık sonsuza dek hep ıslak kalacak. Hayat hep ıslak kalacak. Ben hep ıslak kalacağım. Ölüm, hep ıslak.

O ÇATIYA ÇIKTIM, ÇÜNKÜ ÖLMEK İSTİYORDUM... ORAYA ÇIKTIM, ÇÜNKÜ HAYATIN ANLAMSIZLIĞI KARŞISINDA YAPILABİLECEK EN ANLAMLI HAREKET ONU İMHA ETMEKTİ.

TEK BİR ADIMIM YETERDİ... BOŞLUĞA ATILACAK TEK BİR ADIM. KÜÇÜCÜK BİR ÇOCUK ADIMI BİLE BU İŞİ BİTİRİVERİRDİ. HİÇBİR ZAMAN BİR BABADAN OLMAMIŞ, BİR ANNEDEN DOĞMAMIŞ, HİÇ NEFES ALMAMIŞ VE HATTA HİÇ BÜYÜMEMİŞ OLMAMA BİLE YETERDİ. HAVAYA ATILACAK TEK BİR ADIM... YERLE BİRAZ GEÇ BULUŞACAK. BELKİ ÜÇ DÖRT SANİYE KADAR SÜRECEK... AMA YERE VARACAK. İÇİNDEN HERHANGİ BİR DÜŞÜNCE GEÇEBİLECEK BİR AKLİM KALMAYACAK. DÜNYA ÖLECEK, BİLDİĞİM HER ŞEY ÖLECEKTİ.

Fotoğraf: Ali Arda Sanatkar

"NEYSE"LERE FİT OLUP HAYATA DEVAM ETMEYİ KABULLENMEYEN BİR GENÇ ADAM... DİBİNE KADAR "GERÇEK" DEĞİLSE HİÇBİR HİSSE KAPI ARALAMAYAN BİR KAHRAMAN... ECE ERDOĞUŞ'TAN YOK OLMA KILAVUZU HER SATIRI KESKİN BİR VAROLUŞ MÜCADELESİYLE ÖRÜLMÜŞ SARSICI BİR ROMAN. ERDOĞUŞ'UN KOLPA İSİMLİ ROMANI DA DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANMIŞTIR.